

Etupyörä

*Jääkäriprikaatin
joukko-osastolehti
2/2016*

Etupyörä 2/2016

Pääkirjoitus	4
Jääkäriprikaatin komentajan tervehdys	5
Apulaiskomentajan palsta	
Paikallisjoukot tehtävien tasalla!	6
Valalle Revontulten maahan, Enontekiölle	8
Eriytynen oppija varusmiespalveluksessa	10
Lapin jääkäripataljoona 95 vuotta	12
Palkittuja varusmiehiä	17
Henkilöstössä tapahtuu	20

Vierailuja ja tapahtumia:

Vierailuja ja tapahtumia	22
--------------------------------	----

Liikunta ja urheilu:

Liikuntakooste	28
----------------------	----

Koulutus:

Loppusodat ja varusmiesten osaaminen	30
Arktisen koulutuksen niksipalsta	31
Kansainvälinen Jääkäriprikaati	32
Jääkäriprikaatin valamarssit	36
Rovaniemen ilmatorjuntapatteriston kuulumisia	38
Perusyksikköesittelyssä Tukikohtakomppania	40

Maanpuolustustyö:

Marssin tahdissa vartioparaatissa	42
Maakuntakomppanian kuntotestaus ja ampumaharjoitus	44
Kertausharjoitukset	45
Rovaniemen Sotilaskotiyhdistys ry	47
Sodankylän Sotilaskotiyhdistys ry	48
Jääkäriprikaatin Kilta ry	49
Veteraaniesittelyssä Erkki Ruokoja	52
Veteraaniesittelyssä Paavo Palola	54
Lapin Ilmatorjuntakilta ry	56
Pohjan Jääkärikilta ry	58
Jääkäritoimikunta	60

Aliupseerikurssit 1/16

Rovaniemi	62
Sodankylä	68

Jääkäriprikaatin tapahtumakalenteri	83
---	----

Etupyörä 2/16 | Jääkäriprikaatin joukko-osastolehti

Toimituskunta:

Päätoimittaja, everstilutnantti Jari Osmonen
Toimitussihteeri Taina Pirinen
Hankintasihteeri Riitta Mikkola, taloudenhoitaja Leena Rautanen
Lapin jääkäripataljoonan edustaja, kapteeni Riku Illikainen
Rovaniemen ilmatorjuntapatteriston edustaja, kapteeni Jukka Pajula
Lapin aluetoimiston edustaja, majuri Harri Laiho
Lapin sotilassoittokunnan edustaja, yliluutnantti Pasi Väisänen

Yhteystiedot:

Jääkäriprikaati
Etupyörä
PL 5
99601 SODANKYLÄ
taina.pirinen@mil.fi
puh. 0299 452 111

Kansikuva:
Ari Mure

Valokuvat:
Jääkäriprikaatin arkisto
Puolustusvoimat
Erikseen kuvissa mainitut

ISSN 2343-3019 (painettu)
ISSN 2343-3027 (verkkojulkaisu)

Taitto:
Taina Pirinen

Paino:
Juvenes Print
Painosmäärä:
4000 kpl

Kohti uusia haasteita ja mahdollisuuksia

Kesälomakausi on vietetty pääosin, heinäkuun saapumiserä on saatu palvelukseen ja sotilasvala/vakuutus tilaisuus on edessä, tällä kertaa Enontekiön komeissa maisemissa. Alkuvuosi on ollut jälleen kiireen sävyttämää ja voidaan todeta, että muutos on pysyvää. Siirryimme uuteen koulutuskokoonpanoon tammikuun ensimmäisenä päivänä ja suunnittelemme seuraavaa muutosta ajoittuen tulevaan vuoden vaihteeseen. Muutoksilla haetaan parempaa valmiutta ja koulutuskokoonpanon terävöittämistä. Jääkäriprikaati on toteuttanut pilottina uutta palvelusaikajaksottelua Lapin jääkäripataljoonassa. Kokeiltavana on 10 + 4 järjestelmä jonka tavoitteena on tehostaa varusmieskoulutusta. Kokeilussa varusmiehet ovat palveluksessa keskimäärin 10 vuorokautta ja lomalla 4 vuorokautta. Kokeilun tulokset on raportoitu maavoimien esikuntaan heinäkuun lopussa. Raportin perusteella odottelemme Mikkelin ohjeistusta jatkoktoimenpiteistä.

Alueellisen toimijan rooliin liittyen on alkuvuonna toteutettu useita eri tilaisuuksia. Jääkäriprikaati järjesti yhdessä Lapin Alue-

hallintoviraston kanssa alueellisen maanpuolustuskurssin Saariselällä helmikuussa. Yhteistyöryhmien kokouksia on järjestetty samoin kuin neuvotteluja paliskuntien kanssa. Tiivistä yhteistyötä on ollut myös Lapin lennoston ja Lapin rajavartioston kanssa. Yhteistoiminta muiden Lapin maakunnan viranomaisten kanssa on ollut saumatonta ja sujuvaa. Viranomaisyhteistyön tiimoilta Jääkäriprikaati oli mukana yhtenä toimijana ja sai kunnian vastaanottaa ”Timanttiteko” palkinnon maaliskuussa. Tornion järjestelykeskuksen toiminnassa mukana olleille viranomaisille myönnetty huomionosoitus on hieno tunnustus yhteistyöstä.

Alkuvuotta on leimannut myös tarkastukset ja vierailut. Tammikuussa prikaatissa vieraili Kiinalainen delegaatio jolle esiteltiin arktista osaamista ja talvisodankäynnin perusteita. Puolustusministeri Jussi Niinistö perehtyi Jääkäriprikaatin toimintaan helmikuussa. Ministerille esiteltiin arktista osaamista ja kahdenvälistä yhteistyötä Ruotsin kanssa. Ministeri oli silminnähdyn tyytyväinen perehtymiseensä sekä Sodankylässä että Rovaniemellä. Logistiikkapäällikkö prikaatikenraali Timo Kakkola tarkasti Jääkäriprikaatin sotilaiden hiihdon SM -kilpailujen yhteydessä maaliskuussa. Puolustushaarojen esikuntapäälliköiden vuosittainen tapaaminen järjestettiin huhtikuussa Jääkäriprikaatissa. Myös Puolustushaarojen esikuntapäälliköille esiteltiin arktista osaamista ja talvisodankäynnin perusteita. Lapin maakunnan alueen kansanedustajille järjestettiin informaatiotilaisuus Rovaniemellä huhtikuussa. Lapin lennosto isännöi tilaisuutta ja siihen osallistui Jääkäriprikaati ja Lapin rajavartiosto. Jalaväen tarkastaja seurassaan maavoimien huoltopäällikkö tarkasti Jääkäriprikaatin huhtikuussa.

Tiivis vuosi jatkuu. Suunnittelemme parhaillaan toimintakäskyä vuodelle 2017. Olen pääkirjoituksessa edellisissä numeroissa korostanut työssä jaksamista ja teen sen taas. Toivottavasti jokainen meistä

on saanut ladattua akkuja kesäloman yhteydessä. Jokainen esimies on velvollinen huolehtimaan oman henkilöstönsä jaksamisesta ja työhyvinvoinnista. Ja velvoite ei ole pelkästään esimiehen. Sotien aikainen sanonta ”kaveria ei jätetä” on edelleen erinomainen periaate.

Yhteistoiminta Ruotsin Norrbottenin rykmentin kanssa on jatkunut tiiviinä ja Suomi - Ruotsi yhteistyö tulee laajenemaan lähivuosina. Tässä Etupyörän numerossa saamme lukea tarkemmin talvikoulutuskursseista ja kansainvälisestä yhteistoiminnasta.

Kiltatoimintaan liittyen Jääkäriprikaati järjesti yhteistoimintatapaamisen helmikuussa. Tapaamiseen osallistui Jääkäriprikaatin Kilita, Pohjan Jääkärikilta ja Lapin Ilmatorjuntakilta. Tapaamisessa sovittiin yhteistoiminnan periaatteet ja Jääkäriprikaatin yhteishenkilöt eri kilttojen suuntiin. Vastaava tapahtuma tullaan jatkossa järjestämään kaksi kertaa vuodessa.

Arvoisat lukijat, kädessänne olevaan lehteen on koottu kirjoituksia ja kuvia Jääkäriprikaatin ja yhteistoimintakumppaneiden toiminnasta. Tässä Etupyörän numerossa saamme lukea muun muassa komentajan tervehdyksen ja apulaiskomentajan palstalla ajankohtaista maanpuolustusrintamalta. Koulutuslata luettavana on artikkelit varusmiesten osaamisesta, Lapin jääkäripataljoonan valamarsseista sekä ajankohtaista Rovaniemen ilmatorjuntapatteristosta. Perusyksikköesittelyssä on vuorossa Tukikohtakomppania. Lisäksi saamme lukea kilttojen kuulumisia.

Toivotan Jääkäriprikaatille, sen killetoille ja henkilöstölle antoisia lukuhetkiä joukko-osasto- ja kiltalehtemme ETUPYÖRÄ 2/2016 parissa.

Everstiluutnantti Jari Osmonen
Esikuntapäällikkö
Päätoimittaja

Hyvät Etupyörä-lehden lukijat!

Jääkäriprikaatista on määrätietoisen työn ja uudistumisen myötä rakentunut maavoimien arktisen koulutuksen ja ilmatorjunnan osaamiskeskus. Haluan kiittää Teitä arvoisa henkilökunta laadukkaasta työstä! Toiminnan ja tehtäviemme onnistuminen edellyttää jokaiselta vahvaa sitoutumista sekä normaali- että poikkeusolojen tehtäviin. Näistä juuri sodan ajan tehtävä asettaa meille kaikille perimmäiset vaatimukset ja velvoitteet. Kannustan kaikkia painottamaan työmme myötä syntyviä mahdollisuuksia joukkomme ja toimintamme parantamiseksi. Yhdessä tehdään paras tulos.

Pätehtävämme on valmiuden rakentaminen ja ylläpito. Jääkäriprikaati vastaa puolustusvalmisteluista ja virka-avusta sekä viranomaisyhteistoiminnasta ja maanpuolustustyöstä Lapin maakunnan alueella. Jääkäriprikaatilla on kyky ja edellytykset vastata täysimääräisesti edellä mainituista sotilaallisen maanpuolustuksen tehtävistä. Lisäksi tehtävämme on huolehtia, että sotilaallisen maanpuolustuksen tehtävät yhteen sovitetaan viranomaisten ja muiden toimijoi-

den laajaan kokonaisturvallisuuden kenttään.

Varusmiehet, palvelette erittäin hienossa joukossa ja vaativissa olosuhteissa. Olette sitoutuneet palvelukseen sekä kohdentaneet voimanne joukkonne tulokseen ja palvelustoverienne tukemiseen. Palautteenne perusteella teillä on tarvittaessa tahto puolustaa maamme. Toivon teidän myös ylläpitävän joukkoanne vahvistavaa henkeä. Pyrimme rakentamaan asevelvollisille parhaat mahdolliset koulutusolosuhteet, josta esimerkkinä on uusi palvelusaikakokeilu.

Reserviläisillä on ratkaiseva merkitys Lapin sotilaallisessa maanpuolustuksessa. Suorituskykyinen reservimme mahdollistaa laajan alueemme puolustamisen ja luo jo olemassa ololla sotilaallisia kriisejä ennaltaehkäisevän pidäkkeen. Elokuussa on taisteluosaston kertausharjoitus, jonka eteen on tehty kovasti työtä. Reserviläiset, olemme valmiina harjoitukseen.

Jääkäriprikaatin saama tuki varuskunnalta, kumppaneilta, ympäröivältä yhteiskunnalta ja kansalaisilta on toimintamme välttämätön edellytys. Arvostamme ja vaalim-

me saavutettua molemmin puoleista vuorovaikutusta. Jääkäriprikaati on mukana huolehtimassa, että Lappi on myös tulevina vuosina turvallinen elinympäristö.

Toivotan kaikille lehden lukijoille hyvää syksyä!

Jääkäriprikaatin komentaja
Eversti Antti Lehtisalo

Paikallisjoukot tehtävien tasalla!

Tovi sitten, puolustusvoimien kauttaaltaan uudistuessa, otettiin maavoimissa käyttöön uusi joukkorakenne, uudistettu taistelutapa ja osana sitä paikallispuolustuskonsepti. Vaikka paikallispuolustus on ollut osa alueellista puolustusjärjestelmää jo 1970-luvulta saakka, ovat uudistetut paikallisjoukot osoitus tämän osakokonaisuuden tarpeellisuudesta ja ajanmukaisuudesta.

Nykyiset paikallisjoukot on organisoitu paikallispataljooniksi, joiden pääasiallisia tehtäviä ovat kohteiden suojaaminen, alueiden valvonta ja joukkojen perustaminen. Paikallispataljoonien tehtävissä erityispiirteinä korostuu yhteistoiminta muiden viranomaisten ja alueen muiden toimijoiden kanssa. Esimerkkinä paikallisjoukkoihin kuuluvista joukoista toimivat maakuntakomppaniat.

Maakuntakomppanioihin sijoitetaan tehtäviin soveltuvia, sitoutuneita ja aktiivisia reserviläisiä. Omaaloitteisilla reserviläisillä on mahdollisuus hakeutua maakuntajoukkoihin ja eräisiin muihin paikallisjoukkoihin vapaaehtoisina. Reserviläiset sijoitetaan pääosin oman asuinmaakuntansa alueella toimivaan maakuntakomppa-

niaan, jolloin heidän paikallistuntemusta voidaan hyödyntää mahdollisimman tehokkaasti. Samaa periaatetta noudatetaan myös muiden paikallisjoukkojen osalta.

Paikallisjoukkojen suorituskyvyn takaamiseksi on maavoimissa otettu käyttöön erityisesti paikallisjoukoille räätälöity harjoituskokonaisuus, paikallispuolustusharjoitukset.

Paikallispuolustusharjoituksia järjestetään eri puolella maata kaksi kertaa vuodessa ja niissä koulutetaan sekä varusmiehiä että reserviläisiä edellä mainittuihin paikallisjoukkojen tehtäviin.

Jääkäriprikaatin johtama Paikallispuolustus Pohjoinen 1 -harjoitus järjestettiin maaliskuun alussa Rovajärven alueella. Harjoitukseen osallistui joukkoja Jääkäriprikaatista, Kainuun prikaatista ja Lapin lennostosta, reserviläisiä Lapin maakuntakomppaniasta, Oulun ja Lapin poliisin sekä Lapin rajavartioston henkilöstöä, yhteensä noin 500 henkilöä.

Varusmiesjoukon pääosan muodostivat sotilaspoliisikoulutetut varusmiehet, joista osalle kevään paikallispuolustusharjoitus oli samalla asepalveluksen ”päättöharjoitus”, jossa voitiin todeta reserviin siirtyvän joukon osaamisen

taso. Vaativat rakennetun alueen ympäristössä toteutetut taisteluammunnat antoivat luottavaisen, jopa vakuuttavan kuvan sotilaspoliisien toimintakyvystä. Erityisesti henkilökohtaisen aseiden nopea mutta varmaotteinen käyttö oli esimerkillistä.

Maakuntakomppanian reserviläiset pääsivät tositoimiin mm. kohteita suojatessaan sekä kranaatinheitimillä vahvennetun joukkueen puolustusammunnassa. Reserviläisten toiminnasta esiin nousi innostus ja tahto yhdistettynä iän tuomaan kokemukseen ja harkintakykyyn. Harjoitukseen osallistunut maakuntakomppania on vuosien mittaan harjoitellut melko tiiviisti sekä kertaus- että vapaaehtoisissa harjoituksissa. Nyt toteutettu hieman erityyppinen, taistelukoulutusta ja taisteluammunta ja sisältänyt harjoituskokonaisuus paikallispuolustuksen osana antoi selvästi lisäpotkua kokeneemmallekin reservin ”gonalle”. Harjoituksen päättyessä reserviläisiltä kyselyllä kerätty palaute vahvisti tämän oletukseni oikeaksi. ”Fyysisesti kova harjoitus, vähän unta - paljon toimintaa. Tätä oli odotettu”, todettiin useiden reserviläisen kommentteissa.

Edellisessä Etupyörässä kirjoitin, että Jääkäriprikaatin näkökulmasta alueellisen viranomaisyhteistyön perusteet on puolustusvoimaudistuksen jäljiltä saatettu hyvälle tasolle ja nyt on aika siirtää toimintaa käytäntöön mm. yhteisten harjoitusten kautta. Kevään paikallispuolustusharjoitus olikin aimo askel käytännön harjoitusyhteistyössä.

Useita viranomaisia koskevaa vaativaa viranomaistehtävää pähkäiltiin ennen harjoitusta pariin otteeseen vihreän veran ääressä ja itse harjoituksessa siirryttiin teoriasta käytäntöön; Poliisin johdossa toimeenpantiin operaatio johon rajavartiosto ja puolustusvoimat osallistuivat virka-apua antavina osapuolina. Pohjana oli tilannekehitys, jossa ”pahisten” taltuttamiseen eivät poliisin voimavarat yksin riittäneet, vaan apuun tarvittiin muidenkin turvallisuusviranomaisten suorituskykyä. Käytännön harjoittelu todettiin kaikkien kannalta hyödylliseksi, sillä vain sitä kautta opitaan tuntemaan toistemme toimintatapoja ja löytämään parhaat käytännöt yhdessä toiminnalle nopeasti kehittyvissä ja yllättävissäkin tilanteissa. Esitän parhaat kiitokset aktiivisuudesta ja sitoutumisesta kaikille harjoitukseen osallistuneille yhteistoimintaosapuolille.

Syysiltojen taas pidentyessä paikallispuolustusharjoituksia jatketaan

samalla konseptilla. Syyskuun alkupäivinä toimeenpannaan Rovajärven harjoitusalueella vuoden toinen harjoitus joka kantaa nimeä Paikallispuolustus pohjoinen 2. Harjoitusjoukot tietysti vaihtuvat ja olosuhteet ovat toisenlaiset kuin maaliskuussa, mutta harjoituksen teemat ja tehtävät noudattelevat paikallisjoukkojen perustehtäviä. Viranomaisyhteistyötä syvennetään ja pyritään laajentamaan pelastustoimen ja aluehallinnosta vastaavien tahojen suuntaan. Luvassa on jälleen mielenkiintoinen harjoituskokemus ja hyvää maanpuolustus-koulutusta.

Pohjoisen alueen paikallispuolustusharjoitusten vetovastuu on vuorovuosin Jääkäriprikaatilla ja Kainuun prikaatilla, joten syyskuun jälkeen viestikapula näiden harjoit-

tusten osalta siirtyy vuorostaan Kainuuseen. Veturi vaihtuu, mutta harjoitukset toteutetaan jatkosakin yhteistyössä joukko-osastojen kesken, joten Lapin puolustajat ovat vahvasti mukana myös ensi vuoden harjoituksissa.

Välttämättä siitä, että paikallisuus oli tämänkertaisen kirjoitukseni kantava teema, toivotan kaikille Etupyörän lukijoille paikasta riippumatta lämmintä loppukesää ja värikästä syksyä. Loppuun vielä henkilökohtainen toive, että olympialaisten aikaan kuulutisiin radion ja television välityksellä jälleen Porilaisten marssia. Mutta vaikei, täällä päästään pian taas hiihtämään.

Valalle Revontulpen maahan, Enontekiölle

Kuva: Petri Niemi

Enontekiöllä on Suomen kaikki yli tuhatmetriset tunturit, Euroopan parhaat näkymät revontuliin sekä maailman puhtaimpia ilmoja hengittää. Enontekiöllä ollaan ylpeitä siitä, että tätä aluetta puolustetaan yhdessä Jääkäriprikaatin kanssa.

Suomen kolmanneksi suurin kunta pinta-alaltaan, mutta Suomen toiseksi pienin asukastiheys leimaa Enontekiötä. Asukkaita on alle 2000. Tämä erityispiirre vaikuttaa kaikessa, niin hyvinvointipalveluihin ja elinvoimaisuuteen kuin maanpuolustuksen järjestelyihin.

Enontekiö on muiden Lapin kuntien kanssa jäänyt pysyvästi myös sotahistoriaan. Maailmassa ei ole toista arktista aluetta, jossa sotaa olisi käyty.

Enontekiö erottuu muista suomalaisista kunnista ainutlaatuisen sijaintinsa, ympäristönsä, luontonsa, historian, kulttuurin ja ihmistensä ansiosta. Näistä olemme omalla vaatimattomalla tavalla ylpeitä ja haluamme niistä pitää kiinni kaikkien yhteistyökumppaneidemme kanssa.

Enontekiön pääoma on luonto

Huhtikuun lopulla ja toukokuun alussa ovat Enontekiöllä yleensä parhaat hiihtokelit: teräshanget, huikea valo, auringon lämpö, valkoiset tunturit. Enontekiöltä löytyvät loppukevällä Euroopan parhaat aurinkoterassit. Muutaman päivän hiihdon seurauksena kasvoilleen saa

upeamman rusketuksen kuin etelän maiden hiekkarannoilla.

Ja varmimmin täällä voi myös ihaila revontulia. Enontekiö on revontulpen maa, se on tieteellisesti mitattu. Karesuvantoon on suunnitteilla maailman kehittynein revontulpen mittauspiste uusimpine antenniteknologioineen.

Enontekiön eittämätön pääoma on ainutlaatuinen luonto ja ympäristö: puhtaat vedet ja puhdas ilma, yli 75 prosenttia pinta-alasta on suojeltu, kaikki Suomen yli 1000 metriset tunturit, joita on 33 kpl. Enontekiöllä on Suomen suurimmat paliskunnat. Porotalous- ja luontaiselinkeinot, kalastus, saamelaiskulttuuri, aktiiviset ja osaavat ihmiset sekä arktinen kolmen valtakunnan raja-alue, jonne pääsee vaikkapa lentäen antavat erityisen leiman enontekiöläiseen elämään.

Enontekiön luontoa arvosti presidentti Urho Kekkonen. Hän oli kulkenut eri puolilla Lappia sodan jälkeen ministeri- ja varsinkin pääministerivuosiensa. Presidenttinä Kekkonen oli usein nähty vieras Enontekiöllä. Hän kävi Ounastunturissa ja sai siellä oman poromerkin. Hänen hiihto- ja kalastusretkistään Enontekiölle etenkin Käsivarren maisemiin riitti juttua niin paikallisesti kuin valtakunnan mediassa. Porjärvi ja Saivaara piintyi eteläisenkin Suomen ihmisten mieliin.

Sijainti kolmen valtakunnan raja-alueella

Toinen tärkeä erityispiirre on Enontekiön sijainti kolmen valtakunnan raja-alueella. Enontekiö tukikohtana

antaa vieraille ja mökkiläisille mahdollisuuden kokea aivan erilaisia ympäristöjä: Ounaksen ja Käsivarren tunturialueet ja isot enot sekä Lapin aapasuot, Norjan ja Ruotsin jyhkeän Köli-vuoriston ja sen kansallispuistot, Norjan Finnmarksviddan, Jäämeren ja sen paljaat kalliorannat, vuonot ja Atlantin rannikon sekä Lofootit. Ja kun Jäämeren kaasu- ja öljykenttien hyödyntäminen jatkuu ja Koillisväylän käyttö entisestään lisääntyy, tarjoaa sijainti enontekiöläisille uusia mahdollisuuksia.

Osaavat ihmiset, kulttuurit

Kolmas erityispiirre on ihmiset ja kulttuurit. Täällä voi kokea aivan erilaisia kulttuureja: Norjan, Ruotsin ja Suomen saamelaiskulttuureja, poronhoitokulttuuria, lantalauskulttuuria, eräkulttuuria, meri- ja kalastuskulttuuria, talonpoikauskulttuureja, käsityökulttuureja jne.

Ja eikä luettelo tähän pääty. Osaavat ihmiset töineen ja tarinoineen sekä elämäntapa ovat myös pitkään kertynyttä pääomaa, mikä tekee paikkakunnasta mielenkiintoisen. Enontekiöllä asuu ainutlaatuisia ihmisiä, aitoja ja välittömiä. Enontekiön voima ammentuu vahvasti sen ihmisistä.

Matkailua ja tapahtumia

Matkailu on jo pitkään ollut Enontekiön tärkein elinkeino. Ensin kulki-joille tarjottiin talomajoitusta ja kun tunturihiihto 1930-luvulla keksittiin, alkoivat majoitus- ja oheispalvelut kehittyä. Edelleen saman suvun

omistama perheyrittäjä Hetan Majatalo aloitti toimintansa jo vuonna 1924.

Suomen Matkailijayhdistyksellä oli ennen sotia majatalo Hetassa ja hiihtomaja Pyhäkeron huipulla ja Kilpisjärvellä retkeilymaja. Kilpisjärven hotelli valmistui 1953.

Tänään Hetassa ja Kilpisjärvellä löytyy erilaisia majoituspalveluja lomamökeistä ja leirintäalueista hotelleihin. Tarjolla on eräopas-, kalastus-, tunturihiihto-, safari-, poro- ja huskyajelu-, ratsastus-, maastopyöräily- jne. palveluja. Metsähallituksen reitistöjä on eri puolilla kuntaa sekä tunturissa että oudassa. Hetassa matkailijoita palvelee Tunturi-Lapin luontokeskus ja Kilpisjärvellä luontotalo.

Tapahtumien merkitys on matkailussa kasvanut. Enontekiöllä on eri vuodenaikoina omintakeisia tapahtumia, joista enontekiöläiset voivat olla ylpeitä: Hetan Marian päivät, Hetan Musiikkipäivät, Saami Ski Race, Enontekiön Pilkkiviikko, Saami Water Cross Race, Enontekiön Väärpäivät ja Täyen kuun taithessa sekä Kilpisjärven tapahtumat: Vain kaksi kalaa, Tosirautu-uistelukisa ja liikuntajuhannus juhannushiihtoineen. Lisäksi on syntynyt uusia tapahtumia kuten Saami Freestyle Race ja Ounaksen retkiviikko ja kehitteillä on uusiakin.

Puolustusministeri Jussi Niinistö, Enontekiön kunnanjohtaja Jari Rantapelkonen ja Jääkäriprikaatin komentaja Antti Lehtisalo kolmen valtakunnan rajapyykillä 27.4.2016.

Yhdessä kolmen valtakunnan rajalla

Hiihdin 27.4.2015 Kolmen valtakunnan rajapyykille. Kokoontuimme juhalliseen lipunnostoon. Tuolloin oli kulunut 70 vuotta siitä, kun raskaat sotamme päättyivät Enontekiöllä ja koko Suomessa. Osasto Loimun miehet olivat nostaneet Suomen lipun rajapyykille. Lipunnostoa seurasi omalla puolella rajaa ruotsalaiset sotilaat ja Norjan puolella sinne perääntyneet saksalaiset tulta avaamatta. Muutama tunti ennen lippu oli nostettu Kilpisjärvellä Norjan rajalla tien varteen. Kenraaliluutnantti Hjalmar Siilasvuo ilmoitti 28.4.1945 Ylipäällikkö Mannerheimille: ”Ilmoitan täyttäneeni syyskuussa 1944 saamani tehtävän. 27.4 kello 13.30 saksalaiset sotavoimat on karkoitettu Pohjois Suomesta.”

Rajapyykillä on nyt rikkumaton rauha. Auringonkilossa kimaltavat tunturit joka puolella, ylväimpänä rajapyykkiä vastapäätä nouseva Norjan Paras-tunturi. Vuonna 2015 olivat paikalla Jääkäriprikaatin osasto komentajansa johdolla, Lapin lennoston komentaja, sotaveteraaneja, soittokunta ja Käsivarren mieslaulajat. Lapin lennoston Hornet-hävittäjä kaarsi matalalla yllennon ja nousi Nato-maa Norjan puolelle. Lippu nostettiin salkoon.

Lipunnostotilaisuuden on järjestänyt Pohjan Prikaatin kiltta vuodesta 1995 alkaen operaatio Pohjanloimun nimellä tähän päivään saakka. Tämä juhallinen ja arvokas tilaisuus on yksi vaikuttavimmista tilaisuuksista mihin olen elämäni aikana osallistunut! Lipunnostojuhla Kolmen valtakunnan rajapyykillä on vahva muistutus rauhan merkityksestä. Se on myös osoitus yhteistyön voimasta. Pohjan Prikaatin killan, Enontekiön kunnan ja seurakunnan sekä Kilpisjärven kyläyhteisön järjestämä juhla sotiemme päättymispäivänä ansaitsee suuret kiitokset ja kaiken tuen.

Kun rauhan kautta oli kestänyt 8 vuotta, halusi isäni viedä perheensä 1950-luvulla Lappiin. Hän oli osallistunut sotaan turkulaisista miehistä kootussa JR 14:sta, joka heinä-syyskuussa 1941 taisteli Petsamossa saksalaisille alistettuna ja sai nimen ”Tunturiyrykmentti”. Sodan kauheuksien keskellä lappilainen luonto oli jättänyt isääni muistijäljen. Heinäkuussa 1953 matkamme suuntautui Väylän vartta huonokuntoista tietä Kilpisjärvelle. Sodan jäljet näkyivät tien varrella: raunioita, töröttäviä savupiippuja ja sotaromua. Saanan alle Kilpisjärven rannan tunturi-koivikkoon pystytimme asentomme, Soppu-teltan ja Primus-keitin. Isä kertoi Kolmen valtakunnan rajapyykin sijaitsevan järven takana. Vain Siilasmaja ja vastavalmistunut Kilpisjärven matkailuhotelli tönöttivät rannalla. Tästä retkestä sai alkunsa kiinnostukseni Lappiin ja Enontekiöön.

Ilkka Vaura, enontekiöläinen vuodesta 1953

Enontekiön juhluvuosi 2017

Kärsivällisen ja pitkälle tulevaisuuteen katsovan sijoittajan hoidossa Enontekiön erityispiirteiden ja pääomien arvo kasvaa. Ja näitä pääomia ei voi siirtää pois maailman finanssikeskuksiin taikka halpatyövoiman alueille.

Kun Suomi täyttää ensi vuonna 100 vuotta, on myös Enontekiön kunnalla juhluvuosi. Kunnan perustamisesta tulee kuluneeksi 140 vuotta ja Enontekiön itsenäisen seurakunnan perustamisesta 270 vuotta. Ensi vuonna juhlistetaan myös saamelaisten 100-vuotista valtioiden rajat ylittävää yhteistyötä. Enontekiön juhluvuoden teemat ovat ”Revontulpen maa – Enontekiö” ja ”Met tehä yhdessä!” Ja sama saameksi: ”Guovssahasaid eana, Eanodat” ja ”Mii bargat ovttas!”

Maanpuolustushenki ja vala

Jääkäriprikaati tulee valatilaisuuteen Enontekiön Hettaan perjantaina 5. Elokuuta 2016. Enontekiölle tämä on harvinaista herkkua.

Odotamme näkevämme nuoria maanpuolustajia vannomassa uskollisuutta isänmaalle. Valatilaisuus osoittaa, että Jääkäriprikaati arvostaa koko vastuualuettaan ja on toissaan sen puolustamisessa. Enontekiöllä arvostetaan Jääkäriprikaatin toimintaa enemmän kuin lukijat osaavat ymmärtääkään. Enontekiöllä on maanpuolustustahtoisia ihmisiä. Ilman tahtoa ei ole henkeä. Enontekiö on osa Jääkäriprikaatin vastuualuetta, josta olemme ylpeitä ja jota haluamme vaalia veteraanien osoittamassa hengessä.

Toivomme kaikki sotilaat ja omaiset tervetulleeksi Enontekiölle, niin valatilaisuuteen kuin muutoinkin. Met tehä yhdessä!

Erityinen oppija varusmiespalveluksessa

”Lukkarin väkivuossa pöydän ympärillä istuivat sitten veljet. Aal vaakkui lukkari. Aa toistivat veljet yhteen ääneen. Lukkari oli jo kaksi päivää yrittänyt opettaa Jukolan veljeksille kirjaimia, mutta huonolla menestyksellä. Vaikka hän kuinka rähisi ja huusi, ei oppi ollut mennäkseen poikien paksuun kalloon. Väsyessään hän antoi vuoron pienelle tyttäreilleen. Juhani ja Timo seisoivat yhtenä hapeänurkassa. He eivät olleet päässeet A:ta pidemmälle. Toiset olivat sentään oppineet B:n ja C:nkin, mutta huikean poikkeuksen teki Eero, joka harjoitteli jo oikein vikkellä tavaamista.” - Mauri Kunnas Seitsemän koiraveljestä 2002 -

Kuva: Opas lukivaikkeudesta lasten vanhemmille Niilo Mäki Instituutti 2014

Kirjallisuussitaatista voidaan löytää liittämipintoja siihen, miten erilaiset ihmiset ovat oppijoina. Vaikka kaikkia veljeksiä opetettiin samalla tavalla, oppiminen oli erilaista. Kun oppimisen motivaatio kytketty Mänin Venlaan ja kirkonporstua odottavaan jalkapuhun, eivät oppimistulokset olleet hyviä. Jos opiskelija ei koe opiskeluaan mielekkäänä ja itselleen tärkeänä, on opiskelun keskeyttämisriski suuri. Niinpä koiraveljeksetkin loppujen lopuksi jättivät lukkarin opettamaan ja karkasivat Impivaaraan.

Erilaisista oppimisvaikeuksista kärsivät nuoret astuvat varusmiespalveluksen muiden mukana. Tämä kirjoitus on erityispedagogiikan näkökulmasta kirjoitettu puheenvuoro niistä haasteista, mitä hän varusmiespalveluksen alkaessa voi kohdata.

Erityinen oppija perusopetuksesta

Suomalaiset nuoret kasvavat kansainvälisesti ainutlaatuisessa yhteiskunnassa. Oppivelvollisuus työlle ja pojille on säädetty lailla. 1970 – luvulta kehitetty peruskoulu on taannut yhtäläisen opetus suunnitelman ja tasa-arvoiset mahdollisuudet peruskoulutukseen. Opetus on kaikil-

la kouluasteilla ilmaista, peruskoulun opetusmateriaali ja kouluruokailu ovat maksuttomia. Suomalaisista koulutusjärjestelmää pidetään laadukkaana, Teollisuusmaiden välisissä oppimistulosten vertailussa Suomi on parhaiden joukossa. Suurin osa nuorista selviytyykin hyvin. Oppilas saa tukea omalta perheeltä, kavereilta, opettajilta, opinto-ohjaajilta ja kuraattoreilta.

Jokainen perusopetuksen oppilas on oikeutettu yleiseen tukeen, joka pitää sisällään koulun yleiset tukitoimet esimerkiksi tukiopetuksen, kuraattoripalvelut ja KiVa-koulutukitoiminnan. Erityisyys on kuitenkin vankasti läsnä koulumaailmassa. Noin 15 % perusopetuksen oppilaisista on tehostetun tuen tai erityisen tuen piirissä. Erityisopetukseen siirtyy vuosittain noin 8 % perusopetuksen oppilaisista. Taustalla voi olla esimerkiksi kehitysvamma, kielen kehityksen häiriö, neurologinen oppimisvaikeus, tarkkaavuuden ja keskittymisen vaikeus (ADHD, ADD) tai sopeutumisen- tai tunne-elämänvaikeus. Osa perusopetuksen oppilaisista osa-aikaista erityisopetusta ja heistä suurin osa lukemisen ja kirjoittamisen häiriön (luki), matematiikan tai vieraan kielen oppimisvaikeuksien vuoksi. Erityisyys koulumaailmassa

on siis hyvinkin erilaista; syntymässä tai kehityksessä saatuja oppimisvaikeuksia tai psyykkistä oireilua. Koulumaailma on kognitiivisesti ja sosiaalisesti varsin vaativa oppimisympäristö. Haasteita tulee jos lapsella tai nuorella on vaikeuksia uuden oppimisessa tai vaikeuksia oman toimintansa ohjaamisessa. Vajeet sosiaalisen vuorovaikutuksen taitojen kehityksessä, yksinäisyys ja vertaisuhteiden puute voivat olla joko syy tai seuraus erityisyydestä.

Erityinen oppija varusmiespalveluksessa

Mitä yhteistä on sotilaskoulutuksella ja erityisopetuksella? Jos asiaa nopeasti ajattelee niin vastaus on ”ei mitään”. Palvelukseenastumismääräys annetaan kaikille, jotka voidaan kouluttaa sotilaisiksi. Taustalla on Puolustusvoimien terveystarkastusohje, jossa on määritelty palveluskelpoisuuden kriteerit esimerkiksi tilanteisiin joissa asevelvollisella on todettu kehityshäiriö, fyysisen toimintakyvyn tai kuulo- ja näköaistin häiriö. Kutsuntatilanteessa tulee arvioidavaksi, estääkö havaittu häiriö sotilaskoulutuksen kokonaan, osittain tai tilapäisesti.

Oppimisvaikeudet ovat yleisiä. Aikuisista jopa 20 -25 %:lla on jon-

kinlaisia oppimisvaikeuksia. Voidaan arvioida, että asevelvollisista yksi kymmenestä on jollakin lailla erityinen oppija. Palveluksensa aloittavat yleensä myös sellaiset nuoret, joilla on ollut perusopetuksessa erilaisia oppimishäiriöitä, hahmottamishäiriöitä tai jotka ovat perusopetuksen suorittaneet yhden tai useamman oppiaineen osalta yksilöllistetyksi Aikaisemmin on käytetty termiä ”mukaikutusti”. Usein opetus on annettu pienryhmässä.

Jos nuori tarvitsee erityistä tukea, on varusmiespalveluksen läpivieminen paljolti kiinni siitä, mikä on yksilön oma halu ja kyky sopeutua muutoksiin, uuteen ympäristöön ja uuteen toimintakulttuuriin. Sotilaskuri ja toimintatavat ovat kaikille samat. Mitään erityisopetuksen suunnitelmaa ei puolustusvoimissa ole. Jos tukitoimia tarvitaan, niitä suunnitellaan moniulotteisessa yhteistyössä perusyksikön henkilökunnan ja varuskunnan hyvinvointialan ammattilaisten kesken. Sotilaskoulutuksen tavoitteet on mahdollista yksilöllistää jossain määrin. Kaikista ei voi eikä tarvitse tulla eturivin taistelijoita, myös tukijoukkoja tarvitaan. Erityisen tuen tarpeessa oleva nuori tarvitsee usein yksilöllisempää ohjausta ja kertausta erityisesti varusmiespalveluksen alkuvaiheessa.

Haasteet ja mahdollisuudet

Palveluksen alkaessa olennaista on se, miten siviilielämässä hallinnassa ollut asia vaikuttaa elämään varusmiehenä. Kasarmialue oppimisympäristönä on outo ja aluksi vaikea hahmottaa. Ympäri on sata uutta kaveria. Uusia hankaliakin opetusvälineitä on käytössä esimerkiksi kartta ja kompassi. Kouluttajat ja varusmiesjohtajat käyttävät outoa terminologiaa ja lyhenteitä ja käyttävät arvoimerkkejä ja virkavaatteita. Varsinkin palveluksen alussa keskittyminen ja tarkkaavaisuus herpaantuvat helposti. Varusmiespalveluksen alku on tiivis ja uusia asioita tulee joka päivä. Oppimisvaikeudet voivat häiritä tilanteiden hahmottamista, muistia ja päätelyä. Siviilielämässä oppimista tukevia asioita ei ole käytettävissä. Sellainen ominaisuus, jonka kanssa alokas on yleensä kotioissa selvinnyt, voi olla nyt este, jonka yli on vaikea kiive-

tä. Näitä esteitä minä yleensä sosiaalikirjuriina yritän tasoitella.

Varusmiespalvelus voi olla myös erityistä oppijaa tukeva asia. Sotilaskoulutus on hyvin käytännönläheistä. Varuskuntaelämässä on selkeät säännöt, aikataulut ja rajat. Jokaisella varusmiehellä on oma lähiohjaaja, ryhmänjohtaja joka yleensä jaksaa neuvoa miten reppu pakataan vaikka kymmenen kertaa. Sotilaskoulutukseen kuuluvat toistot, tehtävien sanoittaminen ja asioiden oppiminen ryhmässä tukevat erityistä oppijaa.

Mitä kouluttaja voi ottaa huomioon

Erityisyys asettaa varusmieskoulutuksen arkeen omat haasteensa. Erityinen oppija tarvitsee enemmän aikaa ja työskentelyn jaksottamista. Kouluttamisessa voi hyödyntää useita aisteja. Kouluttamisessa voi hyödyntää kerrontaa, kuvia, tietotekniikkaa ja muita apuvälineitä. Ohjeet ja tiedotteet tulostetaan yleensä valkoiselle parille mustalla fontilla. Luki-häiriöiselle tällainen teksti on yleensä kaikkein hankalin lukea. Ohjeet tulisi antaa suullisesti ja kirjallisesti, ja tarvittaessa värilliselle paperille ja isommalla fontilla. Kun itse haastattelen varusmiespalveluksensa keskeyttäviä varusmiehiä niin lähtökohtaisesti vauraudun aina oppimishäiriöiden mahdollisuuteen. Niinpä ”Tärkeitä asioita varusmiespalveluksen keskeytyessä” ohje on epäsoitilaallisen hempeän värinen. Ei riitä, että erilaiselle oppijalle kertoo kuinka tehdään, on tärkeää tehdä yhdessä hänen kanssaan. Tässä suhteessa varusmieskoulutukseen osallistuvilla alikersanteilla on suuri merkitys. Erityisen oppijan kohdalla on kuitenkin kaikkein ratkaisevinta kaikkien ohjaus – ja opetustyöhön osallistuvan henkilöstön oma asenne ja suhtautuminen. Suvaitaanko erilaisuutta ja ollaanko valmiita moniammatilliseen yhteistyöhön.

Varusmiespalveluksen voi olla loppuun suoritettuna itsetuntoa vahvistava kokemus. Varusmiesyhteisö voi olla parhaimmillaan erityistä oppijaa tukeva yhteisö. Varusmiespalvelus on yhtäläinen kansalaisoikeus ja – velvollisuus sekä erityisille että ei niin erityisille oppijoille.

”Ja viimein veljekset oppivat, ensin Lauri ja sitten Aapo, Simeoni ja Tuomas ja lopulta myös Timo. Mutta Juhani istui yhä äkeänä pirtissä aapiskirja kourassaan.”

- Mauri Kunnas Seitsemän koiraveljestä 2002 -

Jos kiinnostuit niin lisätietoa voi hakea mm seuraavista lähteistä
www.erilaistenoppijoidenliitto.fi
www.nmi.fi (Niilo Mäki Instituutti)
www.aikuistenoppijoidenliitto.fi
www.kuntoutusportti.fi
www.rovaniemi.fi/koulutus ja www.opiskelu/erityiskoulut ja erityisopetus
<https://peda.net/sodankyla/erityisopetus>

YTM Sirkka Tellervo Vaarala Puolustusvoimien sosiaalikirjuri vuodesta 1994 alkaen.

Perhe: puoliso ja kolme aikuista tytärtä, labradorinnoutaja Eppu 5 v Vapaa- aikana kuntoilen Santasportilla ja lenkkeilen koiran kanssa, luen ja puuhailen kangaspuilla. Lapset kun ovat jo maailmalla, niin nyt kerkeää tehdä kaikkea kivaa! Koulutus:

Yhteiskuntatieteiden maisteri sosiaalityön koulutusohjelma Lapin yliopisto 1993
 Opettajan pedagogiset opinnot Oulun ammatillinen opettajakorkeakoulu 2004
 Opinto-ohjaajan opinnot Jyväskylän ammatillinen opettajakorkeakoulu 2013

Lapin jääkäripataljoona 95 vuotta

Lapin jääkäripataljoonan henkilökunta

Uuden lipun naulaus 10.3.2016

Lapin jääkäripataljoona sai Polkupyöräpataljoona 1 nimisenä ensimmäisen oman lippunsa Armeijan lippujuhlassa 16.5.1923 Helsingissä. Toinen lippu otettiin käyttöön 11.3.1938 pataljoonan nimen vaihduttua Jääkäripataljoona 1:si. Tasavallan Presidentti myönsi jääkäripataljoonille koulutusansioiden perusteella oikeuden kiinnittää vapaudenristin nauhoineen lipputankojensa kärkeen. Vapau-

denristi kiinnitettiin Jääkäripataljoona 1 lipputankoon 6.12.1938.

Pataljoonan kolmas lippu otettiin käyttöön 10.3.1962 Vaasassa joukkomme nimen ollessa Pohjanmaan Jääkäripataljoona. Neljäs lippu oli ensimmäinen, joka otettiin käyttöön Lapin jääkäripataljoonalle. Sen naulaaminen tapahtui 11.3.1987 Sodankylässä. Tuo lähes 30 vuotta palvellut lippu alkoi olla kulunut ja tästä johtuen päädyttiin uuden lipun hankintaan. Noin vuoden kestäneen projektin huipennus oli 10.3.2016, jolloin uusi lippu naulattiin käyttöön Jääkäri-

prikaatin perinnetuoneessa, Sodankylässä.

Uuden lipun ensimmäinen lippuvartio oli kapteeni Otto Saari- nen vanhempana lippu-upseerina, vääpeli Joonas Huhtala lipun kantajana ja luutnantti Juho Harjunen nuorempana lippu-upseerina. Sama lippuvartio hoiti kunniat tehtävää kaikissa perinnetuoneissa 10.-11.3.2016. Uusitun lipun lahjoittivat Jääkäriprikaatin kiltta, Sodankylän Sotilas- kotiyhdistys ja Pohjan Jääkärikilta. Sen valmisti Suomen Käsityön Ystävät Oy.

Malja Lapin jääkäripataljoonalle, etualalla ovat lipun naulaajat

Lipun naulaajat olivat seuraavat:

1. Maavoimien johto	eversti Petteri Koskinen
2. Jalkaväen tarkastaja	eversti Jukka Valkeajärvi
3. Jääkäriprikaatin komentaja	eversti Antti Lehtisalo
4. JP1:n ja sotiemme veteraanit	Paavo Palola
5. Jääkäriprikaatin kiltta	puheenjohtaja Tauno Turunen
6. Pohjan Jääkärikilta	varapj., eversti (evp) Heikki Hiltula
7. Jääkäriprikaatin kunniajääkärit	everstiluutnantti (evp) Pekka J Heikkilä
8. Sodankylän Sotilaskotiyhdistys	puheenjohtaja Marja-Liisa Tapaninen
9. LAPJP:n opistoupseerit	kapteeni Riku Illikainen
10. LAPJP:n aliupseerit	ylikersantti Riikka Nyström
11. LAPJP:n varusmiehet	alikersantti Jeremia Similä
12. Sodankylän kunta	kunnanjohtaja Viljo Pesonen
13. Esikunta- ja viestikomppania	kapteeni Risto Makkonen
14. 1. Jääkärikomppania	kapteeni Jarkko Kumpulainen
15. 3. Jääkärikomppania	kapteeni Sakari Hietanen
16. Kranaatinheitinkomppania	kapteeni Tapio Kangasvuo
17. Huoltokomppania	kapteeni Jarmo Sverloff
18. Lapin jääkäripataljoonan komentaja	everstiluutnantti Ari Mure

Perinteiset juhlamenot 11.3.2016

Lipun naulausta lukuun ottamatta perinnetuoneen ohjelma oli edellisvuosien kaltainen. Aloitimme juhlapäivän muistamalla niitä, joiden ansioista voimme juhlaa vapaassa Isänmaassamme. Sepeleenlasku sankarihaudalle ja vapaussodan muistomerille on pieni huomionosoitus heille, jotka antoivat maamme puolesta kaikkensa.

Sepeleenlaskun jälkeen pidimme merkkipäivän johdosta normaalia näyttävämmän paraatin Sodankylän keskustassa. Katselmus tapahtui keskustassa veteroimiston, vanhan postin ja S-marketin väliin jäävällä kentällä ja ohimarssi Jäämerentiellä kylän keskustan halki. Ohimarssin vastaanottoaika oli linja-autoaseman kohdalla. Ohimarssissa kaikki yksiköt olivat lippukomppaniaa lukuun ottamatta pukeutuneet kou-

Lippukirjan suunnittelija, kapteeni Tapio Kangasvuo

Jääkäriprikaatin killan puheenjohtaja Tauno Turunen, luovuttaa uuden lipun Lapin jääkäripataljoonan komentajalle

Uuden lipun naulaus, vuorossa Jääkäriprikaatin komentaja, eversti Antti Lehtisalo. Naulauksessa avusti yliluutnantti Henry Rautio ja lippukirjan allekirjoituksessa luutnantti Janne Ollila.

Sodankylän kunnanjohtaja, Viljo Pesonen

Sankarivainajien muistoa kunnioittaen, Lapin jääkäripataljoona.

Paraatikselsmus Sodankylän keskustassa.

Ohimarssin vastaanottajat, everstiluutnantti Ari Mure ja sotiemme veteraanit Paavo Palola ja Kauno Laine.

Paraatijoukkojen komentaja, kapteeni Jaakko Härö ja hänen takanaan lippukomppania kapteeni Sakari Hietasen johdolla.

Taisteluosaston tulivoimaa, panssarintorjuntaohjuksia (PSTOHJ83/ TOW2).

Kapteeni Jarkko Kumpulainen ja 1. Jääkärikomppania.

Taisteluosaston iskuporras liikkuu telakuorma-autoilla

Lapin jääkäripataljoonan pienenislipun saajia: kapteeni (evp) Keijo Pippola (myönnetty 2015), luutnantti (evp) Ari Aikio ja luutnantti (evp) Ismo Aho.

lutushaaransa mukaiseen taisteluvastukseen. Lisäksi ohimarssissa esiteltiin käytössä olevaa kalustoa taisteluosaston taistelujärjestystä mukailten.

Paraatin jälkeen seurasi juhla-lounas, jonka yhteydessä muistettiin ja palkittiin henkilökuntaa ja varusmiehiä. Prikaatista pois siirtyneille entisille Lapin jääkäripataljoonan sotilaille annettiin pienenislippu tai pataljoonan plakaatti palvelusajasta riippuen. Plakaatti on vanha perinne, joka on uinunut noin kolme vuosikymmentä ja herätettiin onnellisen sattuman kautta uudestaan henkiin, kiitos Niilo Tasalan tarkkojen silmien. Arvokaimmat palkinnot olivat edellisen vuoden paras yksikkö, jonka voitti vuoden vaihteessa toimintansa lopettanut Tiedustelukomppania ja pataljoonan vuoden kouluttaja, joka kunnia annettiin luutnantti Otso Könöselle Kranaatinheitinkomppaniasta. Päiväjuhlaa juhlisti Lapin sotilassoittokunnan hieno soitto ja musiikkimajuri Juha Ketolan upeasti esittämät laulut.

Juhlapäivä huipentui iltajuhlaan varuskuntakerholla. Perinteiseen tapaan kerhon sisäänkäynnin kupeeseen oli tehty luminen Joutselän patsas muistuttamaan perinteistämme. Normaalisti poiketen ja varoituksista huolimatta toimme pataljoonamme uuden lipun

kerholla, jotta kaikilla oli mahdollisuus tutustua siihen. Veimme lipun turvaan hyvissä ajoin ennen tansseja tai menon ylymistä muutoin liian riehakkaaksi. Ilta alkoi komentajan tervetulosanoilla ja Viljo Ranta-Pitkäsén viuluesityksellä, jonka jälkeen runsas osallistujajoukko sai nauttia juhlapöydän hienoista tarjoiluista. Sen jälkeen olivat ohjelmassa perinteiset tanssit ja vilkas, hyvähenkinen ajatusten vaihto tuttuja ja tuntemattomien kesken kerhon tiskillä ja sen ympäristössä. Sitkeimmät jaksoivat vielä esittää omia laulutaitojaan kellon käydessä jo 12. päivän ensimmäisiä tunteja.

Lapin jääkäripataljoonan perin-nepäivänä palkitut

Lapin jääkäripataljoonan perin-nelippu
Kapteeniluutnantti Pekka Korhonen
Luutnantti Ari Aikio
Luutnantti Ismo Aho
Ylikersantti Roni Törmänen
Ylikersantti Tatu Leppänen

Lapin jääkäripataljoonan perin-nelipputaulu
Everstiluutnantti Oula Asteljoki

Lapin jääkäripataljoonan muistoplaketti
Kapteeni Terho Nieminen
Kapteeni Mikko Koskimaa
Luutnantti Juho Pellinen
Luutnantti Jussi Yli-Renko
Kapteeni Matti Tanninen
Yliluutnantti Petri Mikkolainen
Kapteeni Juha-Mikael Aikio
Kapteeni Tapani Lampinen
Yliluutnantti Hannu-Pekka Uutela

Lapin jääkäripataljoonan karkikomppania vuonna 2015 oli Tiedustelukomppania, joka saa haltuunsa vuodeksi Marskin konepistoolin.

Lapin jääkäripataljoonan vuoden 2015 kouluttajaksi on valittu ltn Otso Könönen, joka saa vuodeksi haltuunsa kiertopalkintona Vaasan maljan.

Jääkäriprikaatin Killan myöntämät kouluttajastipendit (100 e)
Ylikersantti Kalle Riittinen
Kersantti Arttu Salonen

Lapin jääkäripataljoonan vuoden kouluttaja 2015, luutnantti Otso Könönen

Lapin jääkäripataljoonan vuoden 2015 paras perusyksikkö oli Tiedustelukomppania, kuvassa kapteeni Juha-Mikael Aikio ja kiertopalkintona oleva Marskin konepistooli

Pekka J. Heikkilä kertoo Marskin konepistoolien historiasta

Lapin jääkäripataljoonan perhetapahtuma 12.3.2016

Joillakin saattoivat silmäluomet tuntua raskailta, kun aloitimme yhteisen perhetapahtumamme Jääkäriprikaatin perinnehuoneessa puolen päivän aikaan. Killan pitkäaikaisen aktiivin, Pekka J. Heikkilän asiantunteva ja perusteellinen perinnehuoneen esittely oli mielenkiintoista kuunneltavaa, vaikka jotkut perheiden pienimmistä olivatkin eri mieltä. Noin tunnin esittelyn jälkeen siirryimme rantasaunalle, jossa ohjelmassa oli vapaata seurustelua, sekä makkaran- ja lätynpaistoa yhdessä kiltalaisten kanssa. Ilkka Näsi ei juuri ehtinyt makkaroita paistamaan ajeluttaessaan perheiden pienimpiä moottorikelkalla Mellankankaalla ja useamman lenkin sai tehdä myös Henri Rundgren telakuorma-autolla. Ehtipä osa väestä pulkkamäkeen ja taisi joku käydä pilkilläkin.

Kokonaisuutena pataljoonamme juhlapäivät olivat onnistunut tapahtuma ja kiitän kaikkia juhlaorganisaatioihin osallistuneita, sekä koko pataljoonan henkilöstöä hyvähenkisestä toiminnasta arjen kiireiden keskellä.

Kati ja Ari Mure, iltajuhlan isäntäpari.

Lasten mielestä paras ohjelma numero.

Kodassa oli tiivis tunnelma.

Lisärakenteiden avulla kaikki mahtuivat tulistelemaan.

Janne Juusola, Henry Rautio ja Otto Känsälä.

Palkittuja varusmiehiä

Myönnetty Lapin Jääkäristit

18.5.2016

Lapin jääkäripataljoona

1. Jääkärikomppaniassa:
Upseerikokelas ILLIKAINEN, Jesse Kristian
Kersantti KEMPPANEN, Tuomas
Alikersantti JAAKOLA, Eero Antero
Jääkäri KLAAVO, Topias Juho Samuel

3. Jääkärikomppaniassa:
Upseerikokelas TÄHTINEN, Toni Tapani
Kersantti TASTULA, Teemu Aulis

Huoltokomppaniassa:
Upseerikokelas MYLLYMÄKI, Peetu Wilhelm Oskari
Upseerikokelas HEIKKILÄ, Mitja Leo Juhani
Jääkäri HYRY, Eemeli Johannes

Kranaatinheitinkomppaniassa:
Upseerikokelas VÄHÄHO, Joni Ville Valterri
Alikersantti MÄKELÄ, Ilpo Matti Tapani
Jääkäri LEHTO, Antton Eemeli

Esikunta- ja viestikomppaniassa
Upseerikokelas VÄISÄNEN, Olli Jaakko Rikhard
Upseerikokelas KUPIAINEN, Matti Valterri
Upseerikokelas HEIKKILÄ, Petrus Miikkael
Jääkäri NIIKKONEN, Ville Santeri

Kotiuttamisjuhlassa Sodankylässä ja Rovaniemellä 15.3.2016 palkittiin seuraavat ansioituneet varusmiehet:

Jääkäriprikaatin puukko, kunniakirja ja jalkaväen vuosikirja ja erittäin ansiokkaasta palveluksesta Jääkäriprikaatissa:
Korpraali Mikko Eemil Johannes Kaasila
Korpraali Veikka Hannes Elmeri Ylitalo

Jääkäriprikaatin puukko ja kunniakirja erittäin hyvästä palveluksesta sotilaspoliisina Jääkäriprikaatissa:
Jääkäri Markus Kristian Ahvensalmi
Korpraali Jussi Ilmari Pesonen

Jääkäriprikaatin puukko ja kunniakirja erittäin hyvästä palveluksesta lääkintämiehenä Jääkäriprikaatissa:
Korpraali Juho Repo
Tykkimies Santeri Matias Saksi

Kiltamitali hyvähenkiselle varusmiehelle:
Jääkäri Eetu Kaarlo Asser Rantala
Korpraali Henri Johannes Rantajärvi

Lapin lennoston killan palkinto:
Jääkäri Matti Esa Juhani Pehkonen

Rovaniemen Reserviläiset ry:n palkinto: Lapin reserviläispiirien pronssinen mitali miehistöön kuuluvalle:
Korpraali Erno Juhani Oikarinen

Sodankylän Reserviläiset ry:n palkinto: Lapin reserviläispiirien pronssinen mitali, kunniakirja ja puukko miehistöön kuuluvalle:
Korpraali Olli-Pekka Tokola

Oulun Sotilaskotiyhdistyksen stipendi Oulun seudulta olevalle rehdistä, reippaalle ja joukkoon sopeutuvalla varusmiehelle:

Jääkäri Miko Samuli Peltokorpi
Korpraali Olli Petteri Mustaniemi
Jääkäri Niko-Petteri Hirvonen
Jääkäri Mika Vainionpää
Korpraali Henri Johannes Rantajärvi
Jääkäri Lars Mikael Kinnunen
Jääkäri Juuso Otto Martti Haapalainen
Korpraali Ville Petteri Paikkala

Rovaniemen Sotilaskotiyhdistyksen palkinto eniten kuntoindeksiään kohottaneille:

Jääkäri Esa Pekka Ensio Korhonen
Jykkimies Joel Alekski Heroja

Sodankylän Sotilaskotiyhdistyksen palkinto eniten kuntoindeksiään kohottaneille:

Jääkäri Jesse Viiri
Jääkäri Miika Oskari Kumpula

Sodankylän Sotilaskotiyhdistyksen palkinto työstä Jääkäritoimikunnassa:

Korpraali Henri Johannes Rantajärvi

Kotiuttamisjuhlassa Sodankylässä ja Rovaniemellä 15.6.2016 palkittiin seuraavat ansioituneet varusmiehet:

Jalkaväen mitali, kunniakirja ja jalkaväen vuosikirja sekä nimet kunniatauluun erittäin ansiokkaasta palveluksesta Jääkäriprikaatissa:
Upseerikokelas Joni Ville Valterri Vähäaho
Kersantti Tuomas Kemppanen

Jääkäriprikaatin kunniakirja ja puukko taitavasta ja kolarittomasta moottoriajoneuvon kuljettamisesta varusmiesaikana:
Korpraali Väinö Juhani Pakanen
Korpraali Tomi Charles Vähäsarja

Jääkäriprikaatin kunniakirja ja puukko hyvästä palveluksesta erikoisajoneuvon kuljettajana Jääkäriprikaatissa:
Jääkäri Sami Tapani Paakkonen
Korpraali Joona Johannes Hilli

Jääkäriprikaatin kunniakirja ja puukko ansiokkaasta palveluksesta joukkoyksiköissä Jääkäriprikaatissa:
Korpraali Petteri Aukusti Raappana
Jääkäri Konsta Matti Ilmari Kauppinen

Sodankylän Reserviupseerit Ry:n palkinto Reserviupseerien mitali ja kunniakirja ansiokkaasta palveluksesta Jääkäriprikaatissa:
Upseerikokelas Tuukka Osakari Tahkola

Sodankylän Reserviläiset ry:n palkinto Lapin Reserviläispiirien mitali ja kunniakirja; Lapin reserviläispiirien hopeinen mitali ansiokkaasta palveluksesta Jääkäriprikaatissa: Kersantti Fabio Anton Pereira

Sodankylän Reserviläiset ry:n palkinto Lapin reserviläispiirien pronssinen mitali ansiokkaasta palveluksesta Jääkäriprikaatissa: Jääkäri Eero Tapio Hannukkala

Rovaniemen Reserviupseerikerho ry:n palkinto, reserviupseerien mitali ja kunniakirja ansiokkaasta palveluksesta Jääkäriprikaatissa: Upseerikokelas Karn Jani Matias Hämäläinen

Rovaniemen Reserviläiset ry:n palkinto; Lapin reserviläispiirien hopeinen mitali ansiokkaasta palveluksesta Jääkäriprikaatissa: Kersantti Juho Henrik Alatalo

Lapin reserviläispiirien pronssinen mitali ansiokkaasta palveluksesta Jääkäriprikaatissa: Jääkäri Tuomas Niko Olavi Turunen

Lapin Ilmatorjuntakillan palkinto Marttiin Ilves -puukko erittäin hyvästä palveluksesta Jääkäriprikaatissa: Upseerikokelas Arttu Santeri Saarnisaari Alikersantti Elias Oskari Ylivero Korpraali Arttu Antero Tervo Tykkimies Toni Markus Kristian Kurkinen

Lapin Lennoston kilta ry:n palkinnot, Kiltalautanen 347 vrk palvelleelle johtajalle: Alikersantti Janne Sakari Oskari Kestilä Killan kirja 165 vrk palvelleelle: Lentosotamies Valtteri Anton Ahlberg

Jääkäriprikaatin Killan Kiltamitali hyvähenkiselle varusmiehelle. Varusmiehet valitsevat keskuudestaan: Jääkäri Miika Eemeli Poussu Kersantti Jeremia Olli Eemeli Similä Upseerikokelas Peetu Wilhelm Oskari Myllymäki Upseerikokelas Samuel Oskari Vinkki Upseerikokelas Joni Ville Valtteri Vähäaho Jääkäri Anssi Johannes Pekkala

Jääkäriprikaatin Killan "Puolesta maan"- veteraanimatrikkeli parhaalle sodankyläläiselle 347 vrk ja 165 vrk palvelleelle: Upseerikokelas Jesse Kristian Illikainen Jääkäri Samuli Matias Pulju

JP27:n perinneyhdistyksen rahalahjoitus, Itsenäisyyden puolesta -kirja ja Jääkäriin testamentti Jääkärihenkisimmälle varusmiehelle: Korpraali Tomi Aukusti Rieki

Pohjan Prikaatin Killan stipendi erittäin ansiokkaasta palveluksesta 3. Jääkärikomppaniassa: Jääkäri Antti Matias Mulari Maanpuolustuksen kannatusäätiön stipendi kiitettävästä laivuepalveluksesta Jääkäriprikaatissa: Lentosotamies Aarni Antero Porkola Korpraali Matias Mikko Ristonpoika Kunelius

Ilmatorjuntasäätiön pronssinen levyke ja kirjallisuutta erittäin ansiokkaasta palveluksesta Jääkäriprikaatissa: Alikersantti Roosa Adeliina Salmela Korpraali Pauli Tapio Elevaara

Sotilaskotiliiton, Ulla Mustakallio -rahaston stipendi hyvää sotilaskuntoa osoittaneelle varusmiehelle: Korpraali Eemeli Johannes Hyry Tykkimies Saku Antti Matias Koskela

Sodankylän Sotilaskotiyhdistyksen palkinto kahdelle eniten kuntoindeksiään kohottaneelle varusmiehelle: Jääkäri Mikko Juhani Vaarala Jääkäri Niklas Oskari Mustapä

Sodankylän Sotilaskotiyhdistyksen muistamiset: hyvästä yhteistyöstä sotilaskodin kanssa, Alikersantti Kalle Alarik Kivilompolo Alikersantti Juho Ilkka Olavi Vilppola Alikersantti Jaakko Petteri Havela Jääkäri Salla Eeva Maria Talus

Oulun Sotilaskotiyhdistyksen stipendi Oulun seudulta olevalle rehdille, reippaalle ja joukkoon sopeutuvalle varusmiehelle. Kouluttajat valitsevat: Korpraali Miika Matias Taavetti Upseerikokelas Sakari Samuel Siika-aho Alikersantti Matias Julian White Upseerikokelas Mitja Leo Juhani Heikkilä Jääkäri Benjami Roobert Alapuranen Kersantti Joonas Pekka Juhani Pyrhönen

Jääkäri Konsta Matti Ilmari Kauppinen Alikersantti Joonas Artturi Kiviahde

Rovaniemen Sotilaskotiyhdistyksen palkinnot eniten kuntoindeksiään kohottaneille varusmiehille (sykemittari): Upseerikokelas Lauri Hannes Mensonen Korpraali Sauli Toivo Ilmari Vääräniemi Tykkimies Mikael Vilhelm Leppänen Kersantti Juho Henrik Alatalo Alikersantti Jani Johannes Alatalo Alikersantti Jarno Kristian Juntila Kersantti Matias Petteri Jutinen Jääkäri Ville Eemeli Honkanen Jääkäri Lauri Aleks Oksanen

Leijona Cateringin stipendi parhaalle sotilaskeittäjälle: Jääkäri Niko Tapio Rönni Jääkäri Oskari Henrik Ronkainen

Autoliiton Rovaniemen osaston palkinto, Standaari: Jääkäri Janne Jurvakainen

VEHO hyötyajoneuvo palkinto: Korpraali Kalle Pyörälä

Oulun Suomalainen Klubi Ry:n stipendi parhaiten menestyneelle upseerikokelaalle: Upseerikokelas Lauri Hannes Mensonen

Henkilöstössä tapahtuu

4.6.2016 myönnetyt ansiomerkit, ansioristit ja mitalit

4.luokan Vapaudenristi
Teknikkokapteeni Raimo Heikkilä

Vapaudenristin 1. luokan ansiomitali
Johdon assistentti Maila Korhonen

Suomen Leijonan I luokan ritarimerkki
Majuri Mika Niskanen
Majuri Martti Rautanen

Suomen Valkoisen Ruusun ritarimerkki
Majuri Arto Lilja
Insinööri majuri Ari Pekkala
Majuri Pekka Äikäs

Suomen Leijonan ritarimerkki
Kapteeni Mika Elkki
Kapteeni Juha Korhonen
Kapteeni Matti Kurttila
Kapteeni Petri Oittinen
Kapteeni Kimmo Rantakeisu
Kapteeni Vesa Riipi
Kapteeni Ali Vaarala

Suomen Valkoisen Ruusun I luokan mitali kultaristein
Arkistos sihteeri Oili Palmu
Tiedotussihteeri Taina Pirinen

Suomen Valkoisen Ruusun mitali
Varastomies Juhani Mattanen
Varastonhoitaja Kari Uusiautti

Sotilasansiomitali
Kapteeni Ari Järveläinen

Valtion virka-ansiomerkki
Kapteeni Matti Kurttila
Teknikkokapteeni Raimo Heikkilä
Kapteeni evp Juha Kämä
Luutnantti Teuvo Oja
Luutnantti evp Petri Sinda

4.6.2016 ylennykset

Insinööri kapteeniksi insinööri luutnantti Tero Huhta
Yliluutnantiksi luutnantti Jussi Harju
Yliluutnantiksi luutnantti Teuvo Oja
Yliluutnantiksi luutnantti Juha Salmela

Maila Korhoselle mitalia luovuttamassa kenraali Gustav Hägglund ja kenraaliluutnantti Antti Simola.

Vapauden ristin ritarikunnan tilaisuudessa 3.6.2016 Säätytalolla Helsingissä mitalit luovutettiin teknikkokapteeni Raimo Heikkilälle ja johdon assistentti Maila Korhoselle.

Eversti Antti Lehtisalo, johdon assistentti Maila Korhonen ja teknikkokapteeni Raimo Heikkilä Jääkäriprikaatin ylennys- ja palkitsemistilaisuudessa 2.6.2016.

15.1.2016 ylennykset reservin sotilasarvossa

Yliluutnantiksi luutnantti Timo Kallio
Luutnantiksi vänrikki Asta Alioravainen
Alikersantin sotilasarvoon sotilasammattihenkilö Petrus Portaankorva
Alikersantin sotilasammattihenkilö Anni Tahvanainen
Alikersantin sotilasammattihenkilö Markus Lindell

15.1.2016 annetut palvelusarvot

Kersantiksi sotilasammattihenkilö Petrus Portaankorva
Kersantiksi sotilasammattihenkilö Anni Tahvanainen
Kersantiksi sotilasammattihenkilö Markus Lindell

4.6.2016 annetut palvelusarvot

Väapeliksi ylikersantti Janne Mourujärvi
Ylikersantiksi kersantti Essi Fonselius
Ylikersantiksi kersantti Tatu Tikkanen

4.6.2016 ylennykset reservin sotilasarvossa

Ylikersantiksi (res kers) Antti Oikarinen
Ylikersantiksi (res kers) Henri Miettinen
Ylikersantiksi (res kers) Kalle Sirviö
Kersantiksi (res alik) Seppo Melamies
Kersantiksi Essi Fonselius
Kersantiksi Tatu Tikkanen

Virkaan nimitykset

Määrä-aikaisen aliupseerin virkaan

1.2.2016-31.1.2021
Sotilasammattihenkilö Anni Paarma
1.8.2016-31.7.2021
Sotilasammattihenkilö Jussi Markkanen
soittaja-aliupseeriksi
Sotilasammattihenkilö Antti Näpänkangas soittaja-aliupseeriksi

Nimitetty edelleen määräaikaiseen virkasuhteeseen sopimussotilaaksi

1.8.2016-31.1.2017
Vänrikki Pyry Patinen kohdekouluttajaksi

Sopimussotilaaksi

1.2.-31.7.2016
Vänrikki Katja Kakko kouluttajaksi
Vänrikki Taru Toivanen kouluttajaksi

15.2.-14.8.2016
Vänrikki Tommi Niemikorpi kouluttajaksi

15.2.-21.8.2016
Kersantti Mikko Ollila kouluttajaksi

22.2.-21.8.2016
Kersantti Vera Huttunen kouluttajaksi

9.5.-8.11.2016
Kersantti Sami Karjalainen kouluttajaksi

Siirrot Jääkäriprikaatiin

1.9.2016
Varastonhoitaja Jukka Korte
Kaartin jääkäriyrykmentistä

Siirrot Jääkäriprikaatista

1.4.2016
Ylik Ari Haaparanta Lapin lennoston
Ylii Mikko Tiikkaja Ilmasotakouluun

1.5.2016
Kapteeni Ilkka Oikarinen Kainuun prikaatiin

1.6.2016
Yliluutnantti Jukka Martikainen Maasotakouluun

1.7.2016
Kersantti Jaakko Huttu Maasotakouluun

1.9.2016
Kapteeni Jari Kananen Karjalan lennoston

1.10.2016
Majuri Mika Metsi Maasotakouluun
Ylikersantti Panu Ahvenniemi Maavoimien esikuntaan

Reserviin ja eläkkeelle

1.5.2016
Asentaja Kari Aikio

1.7.2016
Varastomies Juhani Mattanen

Aloitepalkinnot

Puolustusvoimien aloitetoimikunnan 22.4.2016 myöntämät aloitepalkkiot

Pajula Jukka: Koulutusvalintojen esittelyjen täydentäminen videohaastattelujen avulla

Joonas Mourujärvi: Ammunnan seuranta ja koulutus näyttö aseenvolvoille/kouluttajalle

Jääkäriprikaatin aloitetoimikunnan 9.3.2016 myöntämät aloitepalkinnot
Kapteeni Pekka Ruuhonen: "Suojalasit"

Ylikersantti Jaakko Karvo: "Komennuspuhelin varusmiehille"

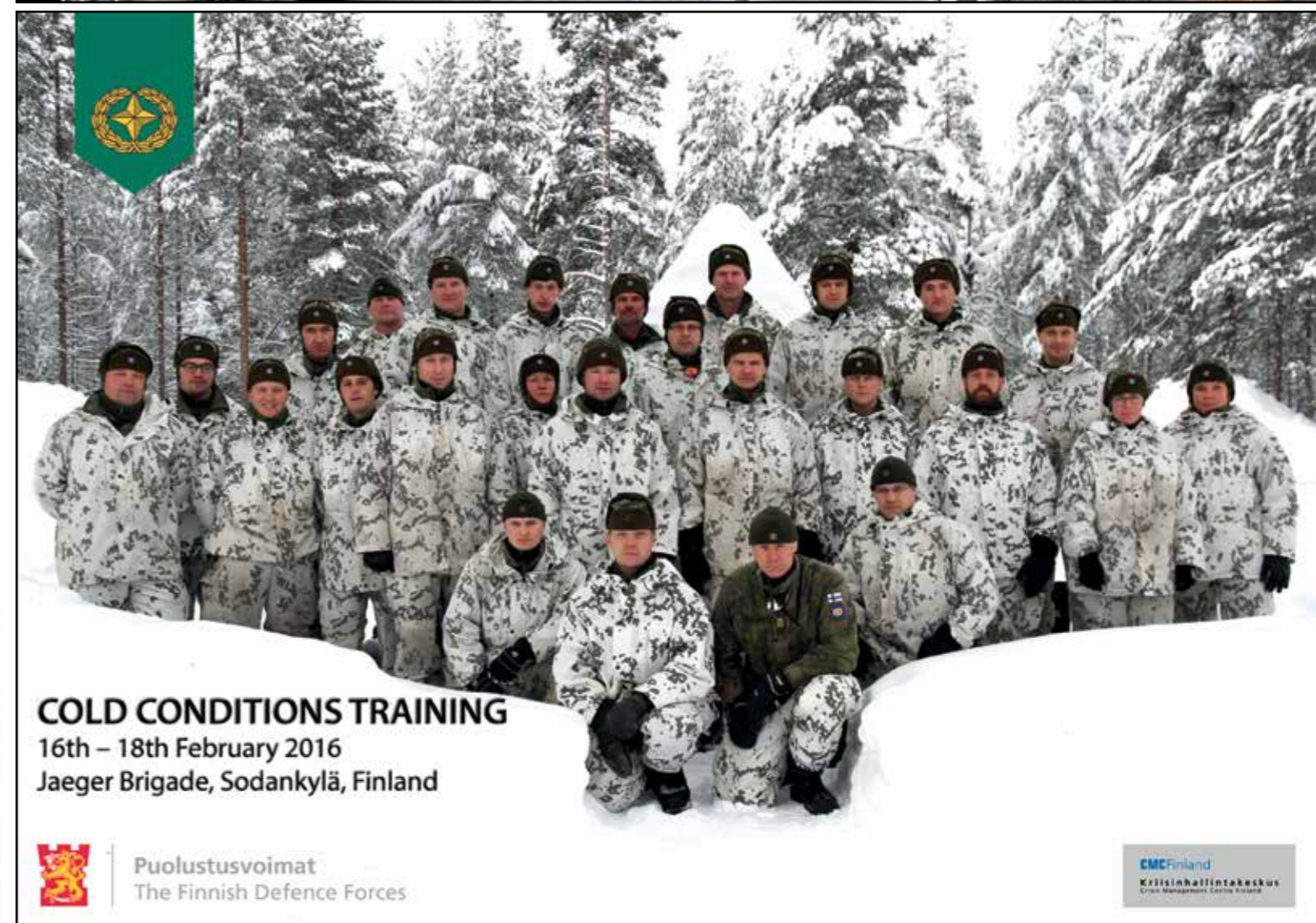
**Puolustusministeri
Jussi Niinistö vieraili
Jääkäriprikaatissa
Sodankylässä ja
Rovaniemellä 22.-
23.2.2016.**

Ministeri Niinistö perehtyi prikaatin toimintaan ja arktisen toiminnan erityispiirteisiin, ajankohtaisiin asioihin sekä lähitulevaisuuden kehitysnäkymiin. Vierailun isännöi prikaatin komentaja eversti Antti Lehtisalo.

COLD WEATHER OPERATIONS BASIC COURSE
12th January – 22th January 2016
Jaeger Brigade
Sodankylä, Finland

 Puolustusvoimat
The Finnish Defence Forces

COLD CONDITIONS TRAINING
16th – 18th February 2016
Jaeger Brigade, Sodankylä, Finland

 Puolustusvoimat
The Finnish Defence Forces

 CMCFinland
Kriisinhallintakeskus
Crisis Management Centre Finland

Johanna
Ikäheimo

Irja-Kaisa
Lakkala

Jääkäriprikaatin saapumise- rän 116 sotilasvala ja soti- lasvakuutus

Lapin jääkäripataljoonan alokkaat vanhoivat sotilasvalan tai antoivat sotilasvakuutuksen Sodankylän varuskunnassa lauantaina 13.2.2016 ja Rovaniemen ilmatorjuntapatteriston alokkaat Rovaniemen varuskunnassa sunnuntaina 14.2.2016.

Sotilasvalan ja sotilasvakuutuksen esilukijana toimi Sodankylässä Aleksanteri Kenan koulun rehtori Irja-Kaisa Lakkala ja Rovaniemellä Lappset Oy:n hallituksen puheenjohtaja Johanna Ikäheimo.

Lapin lennoston johto perehtyi Jääkäriprikaatiin 18.2.2016.

Puolustushaarojen esikuntapäälliköiden vuositapaaminen Jääkäriprikaatissa 7.-8.4.2016. Kuvassa vasemmalta Merivoimien esikuntapäällikkö lippueamiraali Juha Vauhkonen, Maavoimien esikuntapäällikkö kenraalimajuri Jorma Ala-Sankila, Jääkäriprikaatin komentaja eversti Antti Lehtisalo ja Ilmavoimien esikuntapäällikkö prikaatikenraali Petri Tolla.

Kiinalaisia vieraita tutustui Maavoimien arktiseen koulutukseen Jääkäriprikaatissa 19.-20.1.2016.

Lapin aluetoimiston henkilöstö.

Majuri Jukka Soini

Kapteeni Juha Kämä

Yliluutnantti Kari Valkama

Kapteeni Mika Elkki

Kuvassa vasemmalta oikealle majuri Harri Laiho, Simo Rousu, Timo Venäläinen ja Asko Tikkinen.

Aluetoimiston vuosipäivän konsertti Rovaniemen Lappia –talolla 24.2.2016.

Puolustusvoimien tervehdyksen konserttiin toi Jääkäriprikaatin apulaisko-mentaja, eversti Timo Mäki-Rautila. Ennen konsertin alkua palkittiin kolme ansioitunutta lappilaista reserviläistä maanpuolustusmitalilla. Konsertissa esiintyi Lapin sotilassoittokunta päällikkönsä musiikkimajuri Juha Ketolan johdolla. Soittokunnan solistina yleisön hurmasi Pentti Hietanen.

Lapin aluetoimiston vuosipäivä 24.2.2016

Lapin aluetoimiston vuosipäivää juhlittiin Rovaniemellä 24.2.2016.

Päiväjuhlassa palkittiin Lapin aluetoimiston standaarilla reserviin siirtyneet majuri Jukka Soini ja kapteeni Juha Kämä sekä Lapin lennoston siirtynyt yliluutnantti Kari Valkama. Maanpuolustusmitalilla palkittiin kapteeni Mika Elkki.

Liikunta ja urheilu

Jääkäriprikaati järjesti jälleen kerran onnistuneet hiihdon sotilaiden Suomenmestaruuskilpailut.

Jääkäriprikaatilla oli järjestämisvastuu vuoden 2016 hiihdon sotilaiden Suomenmestaruuskilpailuista. Kilpailujen johtajana toimi everstiluutnantti Jari Osmonen. Kilpailut onnistuivat odotetusti jälleen kerran hienosti. Olosuhteet ja lappilainen kevättalvi näyttivät parastaan. Maaliskuun auringossa ja pienessä pakkassäässä ratkottiin hiihtolajien mestaruudet. Kommattivaaran hiihtostadionin vaativissa maastoissa kilpailtiin maastohiihdon ja ampumahiihdon mestaruuksista. Varuskunnan alueella kilpailtiin rynnäkkökivääriampumahiihdon ja partiohiihdon herruuksista.

Kainuun prikaati menestyi odotetusti parhaiten. Myös pienellä joukkueella taistellut Jääkäriprikaati menestyi hyvin sijoittuen yleismestaruuskilpailussa kolmanneksi. Partiohiihdossa Jääkäriprikaatin partio johtajanaan kapteeni Jaakko Jokela saavutti hienosti kolmannen sijan. Muut partion jäsenet olivat kapteeni Teppo Lankila, jääkäri Vile Karasti ja jääkäri Max Enbuske.

Henkilökohtaisilla matkoilla ainoan mitalin toi kapteeni Jouni Puljujärvi ottamalla hopeaa yli 50-vuotiaiden ampumahiihdossa.

Jääkäriprikaatin omat kevätkauden kilpailut ja tulokset

Jääkäriprikaatissa kilpailtiin vuoden 2016 ensimmäisellä puoliskolla henkilökohtaisista sekä yksikkökohtaisista paremmuuksista hiihtolajeissa. Kilpailut järjestettiin Sodankylässä. Kilpailut toimivat samalla harjoituskilpailuina hiihdon sotilaiden Suomenmestaruuskilpailuille. Kilpailujen järjestelyistä vastasi everstiluutnantti Jari Osmonen kokoama kokenut henkilöstö.

RK-ampumahiihto

Varusmiehet 12 km

1. Jääkäri Max Enbuske 49.26. (2)
1. Jääkäri Ville Karasti 52.55. (3)
3. Alikersantti Oula Mattila 55.18. (5)

Varusmiehet (sotilassuksi) 8 km

1. Jääkäri Robert Viitavaara 45.09. (2)
2. Jääkäri Juha Kokko 45.42. (1)
3. Jääkäri Petrus Niskanen 45.46. (1)

Henkilökunta Yleinen 12 km

1. Kersantti Teemu Julkunen 53.25.(3)
2. Kapteeni Jaakko Jokela 53.49. (5)
3. Luutnantti Juho Harjunen 1.00.25.(5)

Henkilökunta Yli 50v 12 km

1. Yliluutnantti Kari Mähönen 51.09.(4)
2. Kapteeni Antti Kumpu 1.00.06.(4)

Naiset 6 km

1. Vänrikki Taru Toivanen 30.55. (2)

Henkilökunta Yli 40v 12 km

1. Kapteeni Teppo Lankila 53.29. (6)
2. Everstiluutnantti Ari Mure 56.02.(3)
3. Sotilasmestari Mika Ojala 1.00.21.(2)

Joukkuekilpailu

1. Jääkärikomppania 1 (yliluutnantti Kari Mähönen, Jääkäri Robert Viitavaara, alikersantti Tuomas Hyötylä ja alikersantti Tuomas Kemppanen)
2. Jääkärikomppania (Yliluutnantti Timo Heiskanen, jääkäri Mikael Koski, jääkäri Toni Pietilä ja jääkäri Samuli Juujärvi)
3. Jääkärikomppania 2 (Kersantti Teemu Julkunen, jääkäri Sakari Hyry, jääkäri Aaro Koivuniemi ja jääkäri Juha Alatalo)

Partiohiihto

A-sarja 18 km

- 1.2. Jääkärikomppania (Yliluutnantti Timo Heiskanen, jääkäri Max Enbuske, jääkäri Ville Pakkila ja jääkäri Olli Kinnunen)
2. Kranatinheitinkomppania (Luutnantti Otso Könönen, alikersantti Kalle Kemppainen, alikersantti Santtu Pekkala ja jääkäri Pauli Urpilainen)
3. Ilmatorjuntapatteri (Kapteeni Jaakko Jokela, alikersantti Oula Mattila, tykkimies Lauri Mensonen ja tykkimies Hannu Honkanen)

B-sarja 12 km

1. Ilmatorjuntapatteri 1 (Alikersantti Henri Mella, tykkimies Eetu Jacklin, tykkimies Jonne Rauhala ja tykkimies Teemu Haudanlampi)
2. Jääkärikomppania 1 (Kokelas Riku Höyhty, jääkäri Ville Karasti, jääkäri Toni Pietilä ja jääkäri Samuli Juujärvi)
3. Jääkärikomppania 1 (Alikersantti Tuomas Kemppanen, jääkäri Pekka Keränen, Aaro Koivuniemi ja jääkäri Nico Juntunen)

C-sarja 18 km

1. JPRE 2 (Yliluutnantti Jarmo Salmi, majuri Jouni Huhtinen, kapteeni Jorma Ovaska ja taloussuunnittelija Virpi Korpi)
2. Kranatinheitinkomppania (Kapteeni Tapio Kangasvuo, yliluutnantti Toni Sulasalmi, vääpeli Juha Ruonen ja ylikersantti Toni Ylianttila)

Liikuntakasvatusaliupseeri, ylikersantti Essi Fonselius

Liikuntapäivästä lisää työhyvinvointia

Valtakunnallista, sarjassaan ensimmäistä Unelmien liikuntapäivää vietettiin 10.5.2016. Liikuntapäivän tarkoitus on saada ihmiset yhdessä ideoimaan päivän aktiviteetteja ja liikkumaan porukassa. Tapahtuman taustalla on WHO:n (World Health Organization) Move for health-päivä, jota on vietetty joukko-osastossamme myös aikaisempina vuosina.

Sodankylässä ja Rovaniemellä järjestettiin henkilökunnan liikuntapäivä samana päivänä Unelmien liikuntapäivän kanssa. Sodankylän varuskunnassa oli tarjolla kehonkoostumusmittausta, lihaskuntoharjoittelua, lenkkeilyä sekä lihas-huoltoa. Rovaniemen varuskunnassa ohjelmassa oli myös pesäpalloa. Keväällä 2015 työyhteisö-

liikuttajakoulutuksen käyneet henkilöt saivat tehtäväkseen aktivoita työpisteidensä työntekijöitä mukaan päivän tapahtumiin. Muutama työyhteisöliikuttaja osallistui esimerkiksi myös liikuntaryhmien ohjaamiseen päivän aikana.

Liikuntapäivän arvonnassa arpaonni suosi Kuljetuskeskus 1:n sihteerin Ulla Backmania. Aktiivisimpana työyhteisöliikuttajana palkittiin henkilöstösihteerin Riitta Rautio.

Varusmiesten liikuntapäivä toi virkistystä kevään leiriputkeen

Koulutusosaston ja jääkäritoimikunnan organisoima varusmiesten liikuntapäivä järjestettiin 22.5.2016 Sodankylän varuskun-

nassa. Liikuntapäivä toi hetken hengähdystauon kevään varsin tiiviiseen leiriputkeen. Päivän aikana hikoiltiin jalkapallon, ultimatefriseen sekä sählypelien parissa. Raikas vesisade piti huolen, että olo pysyi viireinä pelin tiimellyksessä.

Jääkäritoimikunnan edustajilla oli päävetovastuu myös tämän kevään liikuntatapahtuman suunnittelussa ja toteutuksessa. Suunnittelutyö käynnistyi jo huhtikuussa, ja suunnittelun viimeiset peliliikkeet tehtiin vielä puoli tuntia ennen liikuntapäivän käynnistymistä. Rovaniemellä varusmiehet viettivät liikuntapäivää samalla viikolla kuin henkilökuntakin.

Loppusodat ja varusmiesten osaaminen

Loppusodassa saapumiserän joukkotuotetut joukot esittelevät parasta osaamistaan, sodan ajan valmiuttaan. Sitä, mitä pääosin puolen vuoden palveluksen aikana on opittu. Joukon sodan ajan johtaja taistelee yksikkönsä mukana ja saa selkeän kuvan sen suorituskyvystä. Tällä mennään, jos pilliin puhalletaan!

Miten yksittäisistä koulupojista ja -tytöistä sitten saadaan tehokas sotajoukko puolessa vuodessa?! Ennen loppusotaa joukot ovat toimineet sodan ajan kokoonpanossa vasta noin 6 viikkoa. Taistelijan peruskoulutuksen (8 viikkoa) saatuaan, jokainen on erikoistunut johonkin taistelulentällä vaadittavaan erityistaitoon: tarkka-ampuja, lääkintämies, suuntaaja jne. (9 viikkoa). Osa on siirtynyt johtajakoulutukseen (AUK, RUK). Joukkokoulutuskaudella (7 viikkoa) kaikki osaaminen nivotaan yhteen, opitaan käyttämään tehokkaasti kaikki opitut taidot yhteiseen tavoitteeseen pääsemiseksi. Joukko

KASI palautteen purkua METSO16 harjoituksessa.

hitsautuu yhteen ja siitä tulee taistelulentä suorituskykyinen elementti!

Saavutetaanko vaadittu osaamisen taso? Jokaiselle sodan ajan joukolla on määritetty suorituskyvyvaatimukset sen mukaan, millaista tehtävistä ja olosuhteista joukon on selvitettävä. Toisilta joukoilta vaaditaan fyysisesti enemmän, toisilla joukoilla tekniikka on ratkaisevampi. Osaamisen erilaisuudesta johtuen joukon spesiaalitaidot on helpompi mitata eri aselajien ja toimialojen omissa harjoituksissa ennen loppusotaa.

Loppusodassa mitataan kokonaisuutta. Saako johto tarvittavat tiedot? Syntykö tilannekuva? Kyetäänkö joukkoja johtamaan? Onnistutaanko tulen vaikutus keskittämään ratkaisukohtiin? Pystytäänkö vihollisen vaikutukselta suojautumaan? Säilykö taistelukyky pakkaseläkin? Pääseekö haavoittunut hoitoon? Kaikki nämä temput joukkona vaativat valtavan määrän yksilötason osaamista.

Sodan ajan komppania/patteri (jäkäri-, sotapolisi-, huolto-, ilmatorjunta-, jne.) on ensimmäi-

nen kokonaisuus, jossa osaaminen punnitaan. Kaikki pitää pelata hyvin yhteen komppanian sisällä ja sitä tukevien yksiköiden kanssa. Sen pitää pystyä toteuttamaan saamansa tehtävä! Joidenkin ominaisuuksien osalta (johtamis-, tiedustelu-, tulenkäyttöjärjestelmä, jne.) osaamisen toteaminen edellyttää suurempaa kokonaisuutta, tästä syystä loppusodassa taistellaan yleensä taisteluosaston raa-meissa.

Mittausten mukaan loppusodissa toimivat joukkotuotetut sodan ajan joukot saavuttavat miltei poikkeuksetta vaaditun tason. Ja pitää muistaa, että vaikka varusmiesjoukkona oltiin loppusodassa, niin sodan ajan joukkona urakka vasta alkoi!

Luutnantti Juho Harjunen antaa lyhyen tilan-neselostuksen LTL- tarkastusryhmälle kesken hyökkäyksen METSO16 harjoituksessa.

Arktisen koulutuksen niksipalsta

Arktisen koulutuksen niksipalstan tarkoituksena ei ole niinkään minkään uuden ja mullistavan asian esilletuonti, vaan ajatuksena on herätellä henkiin vanhoja hyväksi todettuja käytäntöjä.

Tulenteko tilapäisvälinein

Tulentekotaito on yksi sotilaan ja eränkävijän perustaitoja. Tulen tekemiseen tarvitaan tutut kolme elementtiä: lämpö, palava materiaali ja happi. Minkä tahansa näistä poistaminen tekee tulenteosta mahdotonta. Maastossa tulilla ja nuotioilla tehdään ruokaa, kuivataan varusteita, lämmitellään ja harrastetaan sitä kuuluisaa tuleen tuijottamista. Tuli, oli se sitten kamiinassa tai nuotiossa, ylläpitää toimintakykyä. Tulen tekemiseen tarvitaan kohtuullisen kuivaa puuta ja alkuvaiheessa sytykkeitä. Tulipuu on oltava pilkottu erikokoisiksi ajatuksena että, ensin sytytetään sytykkeet, sitten pienemmät puut ja syttymisen jälkeen lisätään suurempia.

Sytykkeiden tehtävänä on sytyttää varsinaiset tulipuu. Sytykkeinä voi olla kiehiset, koivun tuohi, kuusen kuivat alaoksat, pihka, katajan kuori, munakennosytytyspala tai kuiva heinä. Jos kuitenkin on käynyt niin, että tulen tekemiseen varatut tulitikut ovat kastuneet ja sytkäri on pudonnut, löytyy tulenteeseen silti vaihtoehtoja. Seuraavana kaksi käytössä olevaa vaihtoehtoa.

Rautalanka ja patruunan ruuti

Rautalanka ja ruuti sytytys perustuu hankauskitkan kuumentamiseen rautalankaan ja ruudin nopeaan leimahdukseen. Ruuti ei sytytä varsinaista tulipuuta vaan sytykkeet on valmisteltava huolellisesti. Ruuti kannattaa kaataa esimerkiksi tuohikupin päälle, että ruutikeko pysyy kasassa. Rautalanka on hyvä olla n. 1mm - 2mm paksuista kestääkseen hankauskitkaa riittävän kauan. Rautalankaa vedetään edestakaisin kovaa puuta vasten, kunnes puu kitkan vaikutuksesta alkaa savuta. Tämän jälkeen kuumennetulla rautalangalla kosketaan ruutikekkoa, joka leimahtaa sytyttäen alla olevat tuohet tai muut sytykkeet.

Tulipora

Tulipora on perinteinen "intiaanimallin" tulenteokväline. Tulen aikaansaaminen perustuu myös hankauskitkaan. Poran teränä käytetään kovaa ja tiivistä puuta olevaa, paksuhkoa oksaa joka on kärkeistään hieman pyörästetty. Poran terää painetaan alaspäin sytytyspuuta vasten, kun samalla aikaansaadaan "poranterän" pyörivä liike hihnalla tai suuren vetolujuuden nyörillä kuten Paracord. Sytykkeenä on hyvä käyttää kuivaa heinää joka syttyy helposti.

Kansainvälinen Jääkäriprikaati 2016

Jääkäriprikaatin toiminta on merkittävästi kansainvälistynyt viime vuosien aikana. Talviset olosuhteet ja koulutus ovat ennenkin houkutteleet lukuisia vierailijoita tutustumiskäynneille, mutta viime vuosien tapahtumat ovat olleet jotain aivan muuta. Yksittäiset vierailut ja esittelyt ovat muuttuneet joukkojen yhteisharjoituksiksi, osallistumiseksi laajempaan kansainväliseen toimintaan ja suunnitelmalliseen henkilökunnan kurssien järjestämiseen.

Talvikoulutus

Tärkein "tuote" vuosina 2014-2016 on ollut Jääkäriprikaatin järjestämä kansainvälinen talvisodankäynnin peruskurssi. Kurssille on osallistunut vaihteleva määrä Yhdysvaltalaisia ammattisotilaita kuitenkin siten, että yli puolet kurssilaisista on joka vuosi ollut suomalaisia ja enimmäkseen Jääkäriprikaatin omia nuoria kouluttajia. Kurssin opetus järjestetään täysin englanniksi joten kouluttajakaartillekin tämä tarjoaa uusia haastei-

Koulutusta hiihdon taitoradalla. 2016/Joonas Mattila, Combat Camera Team.

Ammuntaa suksilla. 2015/Juha Massinen, JPR

ta. Nuorelle kurssilaiselle koulutus antaa paitsi tärkeää ammattitaitoa talvikoulutusaiheissa, myös itsevarmuutta kansainvälisessä ympäristössä työskentelyyn vaikka se tässä tapauksessa olisikin vain taistelijaparin tai ryhmän toimintaa.

Talvikouluttajille ja -koulutukselle on kysyntää hyvin paljon, joten omista nuorista kurssilaisista on koulutuksessa kartoitettu uusia nuoria lupauksia kouluttajintamaa täydentämään. Aiempina vuosina on onnistuttu pitämään suhteet yllä Ruotsin ja Norjan talvi- ja muihin koulutuskeskuksiin niin hyvin, että olemme saaneet lähettää osallistujia heidänkin kurseilleen lisäoppia saamaan. Vuoden 2016 tammikuussa toiminta laaje-

ni myös Yhdysvaltojen suuntaan, kun US Army Alaskan talvikoulutuskeskuksen järjestämälle Cold Weather Leaders' Courselle lähetettiin yksi upseeri kahdeksi viikoksi opiskelemaan ja tekemään käytännön yhteistyötä. Yksityiskohdanna mainittakoon, että heille sekä suomen talvisodan historialliset tapahtumat että nykymuotoinen koulutus ovat erittäin suuressa arvossa. Tästä osoituksena heidän kurssillaan talvisodan tapahtumia ja taktiikoita opetetaan Yhdysvaltalaisoppilaille parin tunnin verran.

Vuonna 2016 helmikuussa Jääkäriprikaati järjesti Finnish Crisis Management Centerille heidän pyynnöstään talviolosuohdekoulutuskurssin. Kohderymänä olivat kansainvälisen siviilikriisinhallinnan rauniopelastusryhmien johtajat ja muu avainhenkilöstö. Oppi-

laita oli mm. Englannista, Virosta, Italiasta, Ranskasta ja Slovakiasta. Kolmen päivän mittaisella kurssilla koulutettiin yleisesti kuinka kylmät olosuhteet vaikuttavat yksilön ja joukon toimintaan. Lisäksi koulutettiin tukikohdan perustaminen metsämaastoon ja liikkuminen lumikenkien ja ahkion kanssa. Koulutukseen kuului myös tilapäisten lumimajoitteiden, eli lumikammin ja -kiepin rakentaminen.

Helmi-maaliskuussa 2016 Jääkäriprikaatista osallistui 4 upseeria kansainväliseen Cold Response 2016 -harjoitukseen Norjassa. Kahden viikon mittaisessa harjoituksessa työskenneltiin Ruotsalaisten johtamassa prikaatin esikun-

nassa eri toimistojen alaisuudessa. Tällä kertaa kansainvälisessä esikuntaympäristössä sekoittuivat laajakaasti ruotsalaisten, suomalaisten, norjalaisten, kanadalaisen, puolalaisten ja hollantilaisten ajatukset ja toimintamallit. Kaikille harjoitukseen osallistuneille suomalaisille tarjoutui erinomainen mahdollisuus kokea hieman tavanomaisista suuremman harjoituksen (yli 13000 sotilasta) puitteet ja kansainvälinen johtamisympäristö.

Maaliskuussa 2016 Pohjois-Suomessa järjestettyyn kansainväliseen helikopterimiehistöjen talviharjoitukseen pyydettiin Jääkäriprikaatia järjestämään talviselviytymiskoulutusvaihe.

Varsinainen pääharjoitus järjestettiin Ivaloon tukeutuen mutta talviselviytymiskoulutusvaihe järjestettiin Sodankylässä. Tähän vaiheeseen osallistui italialaisia ja suomalaisia ammattisotilaita. Vajaan viikon mittaisessa harjoituksessa lyhyen peruskoulutusvaiheen jälkeen osallistujat viettivät 3 vuorokautta maastossa niillä varusteilla jota heillä todellisuudessaakin olisi mukana jos lentotehtävä keskeytyy. Pienryhmäkoulutuksena järjestetty koulutus vakuutti osallistujat siitä, että täällä todellakin osataan nämä asiat. Aika näyttää, poikiiko tämä lisää koulutuspyyntöjä eri suunnista?

Mekanisoitu jalkaväki hyökkää Naarmantien suunnassa ja KRHK:n henkilökunta sekä varusmiehet antavat koulutusta ruotsalaisvieraille raskaalla heittimellä (120 mm) ampumisesta. 2015/Juha Massinen, JPR.

Yhteiset harjoitukset

Vuoden 2015 toukokuussa ystävyysjoukko-osastomme Ruotsista, Norrbotten Regiment, lähetti mekanisoidun joukkueen CV9040-kalustolla osallistumaan Lapin jääkäripataljoonan ampuharjoitukseen Rovajärvelle. Joukko oli vaikuttanut Rovajärven ampuma-alueen mahdollisuuksista ja yhteistyön vaivattomuudesta. Suomalaiset ja ruotsalaiset ammuntojen varomääräykset ovat hyvin lähellä toisiaan ja ammuntojen valmistelut sujuivat sutjakkaasti. Ruotsalaiset suorittavat enimmäkseen omia ammuntojaan heille osoitetulla alueella, mutta yhteinen harjoitus huipentui suomalaisen kranaatinheitinkomppanian tukemaan mekanisoidun joukkueen hyökkäykseen Naarmantien suunnassa.

Jatkumona edelliseen harjoitukseen, Jääkäriprikaatista osallistui marraskuussa 2015 panssarintorjuntaohjusjoukkue ja alipseerikurssin panssarintorjuntalinja yhteisharjoitukseen Norrbotten Regimentin kanssa Ruotsin Bodenissa. Harjoituksen ensimmäisessä vaiheessa Jääkäriprikaatin panssarintorjuntaohjusjoukkueet ja Norrbotten Regimentin mekanisoidut joukot harjoittelivat toisiaan vastaan. Toisessa vaiheessa joukot suorittivat yhteisen hyökkäysoperaation. Erityisesti Jääkäriprikaatin osaston varusmiesjohtajille ja joukkueiden kouluttajille harjoitus

Jääkäriprikaatin PST-ohjusjoukkueen varusmiesjohtaja ruotsalaismedian haastatteussa ja CV9040-vaunu hyökkäysreitillään harjoitusalueella Bodenissa. 2015/Juha Massinen, JPR.

antoi ainutlaatuisen kokemuksen kansainvälisestä toiminnasta.

Joulukuussa 2015 suoritettiin vielä yksi yhteinen ponnistus kun Norrbotten Regimentistä osallistui mekanisoitu joukkue Jääkäriprikaatin ja Kainuun prikaatin yhteiseen saapumiserän 2/15 päätösharjoitukseen nimeltään NAARMA15. Joukkue liitettiin osaksi harjoituksen mekanisoitua keltais-

ta osapuolta. Tästä johtuen keltaisen toiminta ja käskyt aina radiokomentoja myöten suoritettiin englanniksi, joten taas yksiköiden päälliköt ja erillisten joukkueiden varusmiesjohtajat saivat kokemusta kansainvälisestä toimintaympäristöstä. Harjoitus sujui hyvin ja monta tärkeää havaintoa saatiin kerättyä talteen tulevaisuuden harjoitusten ja yhteistoiminnan suunnittelun varalle.

Tulevaisuus

Tulevien vuosien aikana kansainvälinen toiminta ja yhteistyö tulee koskettamaan koko Jääkäriprikaatin henkilöstöä entistä enemmän. Vuodesta 2018 alkaen isoja yhteisharjoituksia Norrbottenin Regimentin ja Kainuun prikaatin kanssa tullaan järjestämään muutaman vuoden välein. Tämä on osa Suomen ja Ruotsin maavoimien välistä suunnitelmallista FISE -yhteistyötä.

Näiden tulevien harjoitusten kokoonpanoihin sekä suunnittelu- ja valmistelutyöhön tarvitaan paljon halukkaita ja kyvykkäitä sotilaita esimerkiksi esikuntatehtäviin. Kansainvälisille kursseille ja kielikoulutukseen osallistuvien määrää pyritään tästä johtuen lisäämään. Varsinaisiin kansainvälisiin operatioihin ja rauhanturvatehtäviin Jääkäriprikaatista osallistuvien määrä pysynee lähivuosina entisellään. Todennäköistä kuitenkin on, että

nuorella tai vähän kokeneemmalakin sotilaalla on jo ennen ensimmäiseen rotaatiokoulutukseen tai operaatioon lähtöään monipuolinen kokemus kansainvälisestä toiminnassa omassa maassa tai lähi-naapurissa.

Esikuntatyöskentelyä G5-toimiston teltassa Cold Response 2016-harjoituksessa Norjassa. Kuvassa olevat kansallisuudet: Ruotsi, Kanada, Norja. 2016/Juha Massinen, JPR.

Jääkäriprikaatin valamarssit Lähes satavuotiaat marssiperinteet

Jääkäriprikaatilla ja sen kanta-joukolla, Lapin jääkäripataljoonalla, on kohta satavuotiset marssiperinteet. Terijoella, Karjalan Kannaksella aloitettiin tehokas taistelukoulutus 1920-luvulla ja siihen sisältyivät alusta asti pitkät ja vaativat polkupyörä- ja hiihtomarssit. Nämä liikuntatavat olivat niin leimallisia, että ne muodostivat joukon ensimmäisen joukko-osastotunnuksen. Esimerkkinä voidaan mainita esimerkiksi vuoden 1931 kaksiviikkoinen talvisotaharjoitus, jonka aikana Polkupyöräpataljoona 1 hiihti noin 200 kilometriä samalla taistellen. Polkupyörin tehdyistä marseista oli vuoden 1932 elokuun marssi eräs mittavimmista. Tuolloin pataljoona pyöräili viikon aikana kaikkiaan noin 600 kilometriä Terijoelta Savonlinnaan ja takaisin. Terijoen ajoilta on peräisin myös noin 60 kilometrin mittainen polkupyöräkilpailu, joka nykyisin ajetaan Sodankylästä Jeesiön kylään ja takaisin. Alkuperäinen lenkki tunnettiin nimellä "Kivennavan lenkki" ja se kulki reittiä Terijoki- Lintula- Kivennapa- Raivola- Vammelsuu- Terijoki.

Sotien jälkeen marssiperinne jatkui Vaasassa. Vuoden 1946 keuhkokuumeella Jääkäripataljoona 1 pyöräili vaativan marssin Vaasasta Kuopioon ja takaisin. Sota-aikaiset korvikerenkaat eivät kestäneet sorapintaisia teitä ja jokainen jääkäri paikaksi pyöränsä renkaita keskimäärin puolitoista kertaa. Myös Kivennavan lenkin perinnettä jatkettiin.

Vuonna 1954 pataljoona marssi pitkän maakuntamarssin elokuun 23.- 25. päivänä. Matkaa kertyi 357 kilometriä ja maakuntamarssista tuli Vaasan aikana tapa.

Pataljoonan siirtyessä Sodankylään marssiperinne seurasi mukana. Viimeistään tässä vaiheessa marssit liittyivät osaksi sotilasvalaa. Elokuussa 1967 pataljoona pyöräili Sodankylästä Vuotsoon ja sieltä Lokan ja Savukosken suuntaan. Taistelukoulutusta sisältänyt "sotaretki" oli samalla kesäkuussa palvelukseen astuneiden alokkaiden valamarssi, jolle kertyi mittaa lähes 500 kilometriä. Vuosikymmeniä valamarssit olivat yksi Lapin jääkäripataljoonan ja myöhemmin Jääkäriprikaatin tunnusmerkeistä, joka erotti sen Puolustusvoimien muista joukko-osastoista. Vanhemmat reserviläiset muistelevat yhä noita retkiä positiiviseen sävyyn, vaikka myös rasituksia muistetaan asiaan kuuluvaan tyyliin korostaa.

Yksi marssiperinteistä on ollut esimiesten mukana olo. Kouluttajat, päälliköt ja komentajat ovat pyöräilleet tai hiihtäneet joukkonsa mukana kannustaen ja toimien esimerkkinä nuoremmille sotilaille. Motivoinnin ohella tämä on antanut erityisesti ylemmille johtajille mahdollisuuden aistia ja muokata joukkonsa henkeä paremmin, kuin lyhyet piipahdukset joukon parissa.

Prikaatin nuorille alokkaille järjestetyn valamarssin ohella on Jää-

3. Jääkärikomppania saapumiserän 1/15 valamarssilla, kärjessä kapteeni Sakari Hietanen ja everstiluutnantti Ari Mure.

käriprikaatissa järjestetty noin 15 vuoden ajan oma marssinsa prikaatin kokoneimmille varusmiehille. Kokelasvaellus toistuu kahdesti vuodessa, syksyllä jalkaisin ja keväällä hiihtäen. Syksyllä paikka vaihtelee mutta kevään tapahtumapaikaksi on vakioitunut Käsiarsi, jossa kokelaat osallistuvat samalla Pohjan Jääkärikillan operaatio Pohjanloimuun. Kokelasvaelluksen tavoitteena on kehittää fyysistä kuntoa ja johtamistaitoa pitkällä jalka- tai hiihtomarssilla, sekä luoda me-henkeä tulevien avainreserviläisten keskuuteen. Operaatio Pohjanloimuun liittyy myös veteraanien perinnön vaaliminen ja kiltatyön esittely. Tänaikin keväänä kokelaat kuuntelivat kiinnostuneina kun sotilasmestari (evp) Veikko Korkko kertoi Kilpisjärven seudun viimeisistä taisteluista keväällä 1945. Veteraanin muisti oli edelleen kirkas korkeasta iästä huolimatta.

Muistoja valamarsseilta

Jääkäriprikaatin komentaja, eversti Jyrki Jolma, johti II/90 saapumiserän valamarssin 21.- 24.9.1990 välisenä aikana. Marssiosastoa komentasi kapteeni Pertti Lokka. Reitti suuntautui aluksi Sodankylästä pohjoiseen, vei kahlaten yli Luirojoen, tutustutti alokkaat Lokan tekojärveen sekä Lokan ja Sompion historiaan päätyen lopulta Savukoskelle. Siellä vannottiin sotilasvala Jääkäriprikaatin komentajan ja lipun, sekä runsaan omaisjoukon edessä. Matka jatkui valan jälkeen Kairalaan, josta viimeinen päivämata pyöräiltiin Sodankylään. Marssiosaston komentaja totesi jälkikäteen, että moni alokas havaitsi omaavansa pidemmän "pinnan" ja suomalaista sisua siinä määrin, että tulevaisuudessa mitään ei luovuteta ennen kuin on kokeiltu tosissaan ja haettu vastus-

ten rajat. Paremmin ei voisi kuvata vaativan marssin keskeisintä opetustavoitetta.

Monien muiden joukossa valamarssilla pyöräili alokas, joka maisemien ohi vilistäessä pohti omaa tulevaisuuttaan. Myöhemmin samainen alokas on pyöräillyt vastaavan marssin useampaan kertaan. Joukkueen johtajana reitti vei Leville, jonka laen tuntumassa alokkaat vannovat valansa syyskesällä 1998. Komppanian päällikkönä hän pyöräili Pomokairan halki Pokkaan ja sieltä Kutturan kautta Kiilopäälle, jonka huipulla vala vannottiin uuden vuosituhannen alussa syyskesällä 2002. Eräs ympyrä sulkeutui elokuussa 2003 alokkaiden pyöräillessä vannomaan valaansa samalle kentälle Savukoskella, jossa päällikkö itse oli vannonut sotilasvalansa 13 vuotta aiemmin.

Valamarssit nykyisin

Usean päivän kestoisia valamarssia ei nykyisin järjestetä. Niitä pidettiin aikaa vievinä ja ehkä vähän yllättävästi kovin kriittikki tuli Puolustusvoimien korkeimmalta liikuntajohdolta, joka moitti marssia jyrkin sanoin liian vaativiksi ja fyysiseen koulutukseen käytettyjä tunteja marssien myötä liian yksipuolisiksi. Niinpä niin, usein tuntuu, että tärkeintä ei ole tulipalon sammuttaminen vaan se, miten

Kraanaatinheitinkomppania saapumiserän 1/16 valamarssilla Lintuselässä, kärjessä kokelas Paasi ja kapteeni Tapio Kangasvuo.

Saapumiserän 1/16 valamarssilla Lintuselässä matkalla kohti Pittiövaaraa.

tulipalo sammutetaan. Hyvä olisi ollut käydä seuraamassa edes yksi marssi, ennen kuin tapahtuma tuomittiin. Pääsääntöisesti kaikki marssille lähteneet sen myös kunnialla läpäisivät, jolloin tapahtuma ei millään voinut olla liian vaativa. Oikein toteutettuna pitkäkin marssi on läpäistävissä. Vanha sanonta, ei matka tapa, vaan vauhti, antaa hyvän perustan suunnittelulle.

Jääkäriprikaatin marssiperinne ei ole kuitenkaan kuollut. Lapin ja Pohjan jääkäripataljoonat vakioivat valamarssit päivän mittaisiksi, vaativiksi tapahtumiksi. Talvela hiihtoreitti kiertää Korusvaaran ja Pittiöjärven kautta Pittiövaaran länsipuolelle, josta edelleen Laskikurusta Nuulasenlehdon ja Ison Lintuselän halki takaisin varuskuntaan, osa yksiköistä vasta- ja osa myötäpäivään. Reitillä on mittaa noin 30 km. Kesäinen reitti suuntautuu Sodankylästä VT4 vartta etelään Torviseen, josta käännytään Luostolle ja edelleen Alakitisen vartta Askan kautta takaisin Sodankylään. Tämän reitin pituus on noin 90 km. Pohjan jääkäripataljoonan tultua lakkautetuksi vuoden 2014 lopussa Lapin jääkäripataljoona on jatkanut valamarssiperinnettä samoilla järjestelyillä.

Vaativan valamarssin päämääränä on ensinnäkin kohottaa siihen osallistuvien peruskestävyyttä. Samalla nuoret alokkaat liitetään sukupolvien mittaiseen jääkäreiden ketjuun. Tärkein opetustavoite on kuitenkin sama, jonka kapteeni Lokka aikoinaan hienosti kuvasi. Suoriutuminen sellaisesta fyysisestä suorituksesta, josta ei etukäteen usko selviävänsä, vahvistaa uskoa omiin kykyihin. Kasvaneesta sietokyvystä ja nousseesta periksi antamisen kynnyksestä on hyötyä jatkopalveluksessa ja koko loppuelämän aikana.

Oikein toteutettuna vaativa marssi on eräs parhaita koulutus tapahtumia, joita sotilasjoukko voi järjestää. Nykyisen kaltainen marssi on varsin hyvä. Henkisen kasvun kannalta vielä parempi olisi usean päivän marssi, jossa jokainen joutuu käymään omaa sisäistä taisteluaan lihassärkyä vastaan marssin toisena ja kolmantena aamuna. Ehkäpä koko Jääkäriprikaati marssii taas tulevaisuudessa perinteidensä mukaisia maakuntamarssia. On monia tapoja erottaa muista joukko-osastoista, eivätkä vaativat marssit ole niistä ainakaan huonoin.

Kokelasvaelluksella Käsiarven tuntureilla huhtikuussa 2016

Saapumiserän 2/98 valamarssi kulkee läpi Pomokairan elokuussa 1998.

Rovaniemen ilmatorjuntapatteriston kuulumisia

Koulutusta suunnitelmien mukaan

Artikkelin kirjoitushetkellä elämme saapumiserän 116 joukkokoulutuskauten päätösharjoituksia. Edellisen lehden ilmestymisen jälkeen olemme toteuttaneet koulutusta Jääkäriprikaatin vuoden 2016 toimintakäskyn, meille käskettyjen joukkotuotantovelvoitteiden ja saapumiseräkäskyn 116 mukaisesti. Yleisesti ottaen voin ilolla todeta, että meille käsketyt tavoitteet on saavutettu sekä tehtävät hoidettu totutun mallikkaasti. Alkuvuodesta 2016 meille selvisi, että puolustusvoimauudistus jatkuu Someroharjulla. Palaan tähän myöhemmin artikkelissa.

Opistouseserien eläköitymisen myötä kannan huolta erityisesti johtokeskusosaamisen katoamisesta. Siksi perustimme patteristoon johtokeskusjärjestelmäpäällikön tehtävän. Tehtävään mää-

rättiin kapteeni Niko Hämäläinen, joka vastaa tarvittavan johtokeskushenkilöstön osaamisen hankkimisesta, ylläpidosta ja kehittamisestä sekä osallistuu luonnollisesti järjestelmän kehitystyöhön. Valta-kunnallinen pääkoulutuspaikka kyseiselle järjestelmälle on Ilmasotakoulu.

Ilmatorjuntaohjusjärjestelmä 90M koulutukseen liittyen saimme kevään aikana hyviä uutisia, kun järjestelmään kuuluva lämpökamera päätettiin päivittää. Tämä tarkoittaa suorituskyvyn säilymistä pitkälle ensi vuosikymmenen puolelle sekä koulutusvastuun jatkumista prikaatissa. Koko järjestelmän suorituskyvyn jatkamisen tai vaihtoehtoisesti hallitun alasajon päätökset tehdään vasta elinjakso-tutkimusten päätyttyä.

Tukikohtakomppania on pitänyt aktiivisesti yhteyttä Lapin lennostoon, jossa palvelevia varusmiehiä yksikkö hallinnoi. Uskon,

että hyvällä suunnittelulla ja yhteistyöllä pystytään kokonaisuus rakentamaan mielekkääksi, mikä toivottavasti näkyy myös varusmiehiltä kerättävissä palautteissa. Yksikön uudella vääpelillä, ylikersantti Joonas Virrankarilla, on taustaa palveluksesta lennoston puolella, mikä edesauttaa yhteistyön kehittymistä. Toivottua kehittymistä on tapahtunut myös joukkotuotettavien joukkojen operatiivisten käyttäjien aktivoitumisessa. Olemme saaneet heiltä sijoitettua henkilöstöä mukaan harjoiutuksiin, mikä osaltaan motivoi varusmiehiäkin.

2.JK:n päällikkönä aloitti 1.5. kapteeni Janne Miettinen edeltäjän lähdettyä Libanoniin kriisinhallintapalvelukseen. Komppania on jatkanut yhteistyötään LAPJP:n kanssa jääkärikoulutuksen saralla. Jääkärikomppanian hajautetun taistelutavan koulutuksesta luovuttiin ja palattiin ”perinteiseen” tapaan.

Yli luutnantti Kari Rautava ampuharjoituksen miinojen tehoesittelyssä.

Muutosta ja valmiutta tiedossa

Artikkelin kirjoitus- ja julkaisuhetken eriaikaisuudesta johtuen osa artikkelissani mainituista asioista saattaa saaneen päätöksen ja osa ei. Joka tapauksessa näyttää siltä, että Rovaniemen ilmatorjuntapatteriston rauhanajan organisaatio muutetaan vuodenvaihteessa 2016–2017. Prikaatin esityksen mukaan jääkärikoulutus keskitetään Sodankylään ja sotilaspoliisikoulutus Rovaniemelle.

Maavoimien päätös ottaa valmius ykköstehtäväksi on enemmän kuin tervetullut muutos. Kuten aiemmin mainitsin, se haastaa niin prikaatin henkilöstön kuin prikaatin organisaationa tekemään aktiivisia toimenpiteitä päätöksen seurauksena.

Jokaisen palkattuun henkilökuntaan kuuluvan on pohdittava toimintakykyään ja taitojaan yksittäisenä sotilana ja osaamistaan SA-tehtävässään sekä päälliköiden oman SA-joukkonsa suorituskykyä. Jos pohdinnan seurauksena tuntee piston sydämessään, lienee korkea aika tehdä asialle jotain. Myös esimiesportaalle on päätettävä, mistä luovutaan valmiudellisten asioiden kasvattaessa työkuormaa ja sitoessa resursseja aiempaa enemmän.

Tuotos - Panos = Kiire?

Aina välillä ihmetyttää, mistä kiire oikein syntyy? Onko se itse syntynyt vai ulkoapäin annettua? Voidaanko siihen vaikuttaa vai ajellehdimmeko holtittomasti kiireen kierteessä viikosta toiseen? Puolustusvoimissa on käytössä ns. ylivuotinen suunnittelu, jossa seuraavan vuoden keväällä. Toiminnan ja resurssien suunnitteluprosessin edetessä nämä raamit lukitaan loppuvuodesta prikaatin toimintakäskyksi. Toimintakäskyn pohjalta laaditaan saapumiseräkäskejä, vuosityösuunnitelmia, henkilöstön käyttösuunnitelmia jne. Prikaatissa on käytössä myös viiden viikon sääntö eli esimerkiksi harjoiutuksiin liittyvät käskyt on ilmestyttävä vähintään kyseistä aikajännettä noudattaen, vaikka aiemminkin. Muutokset ovat aina enemmän kuin todennäköisiä, mutta tärkein kysymys kuuluu, että mihin saakka myös hyväksyttävistä?

Työkalut ovat siis olemassa, mutta niitä pitää osata käyttää ja vaatia, että niitä käytetään kaikilla tasoilla. Vastuu on tietenkin esimiehillä, mutta myös jokaisella työntekijällä omasta toiminnastaan. Aina silloin tällöin joutuu olemaan ilkeä ja torppaamaan erilaisia tukipyynnöitä tai henkilökunnan osallistumisia eri tilaisuuksiin. Itsel-

läni näiden taustalla on vain ja ainoastaan huoli henkilöstön jakamisesta ja hyvinvoinnista.

Omaa toimintakykyä kehittämässä

Sain mahdollisuuden osallistua perinteiseen Operaatio Pohjanloimuun 25.–27.4. Kilpisjärvellä. Lapin jääkäripataljoonan komentajan johdolla toteutettu operaatio kehitti henkilökunnan ja varusmiesten fyysistä kuntoa ja johtamistaitoa hiihtomarsilla sekä kunniointi veteraanien perintöä joukon osallistuessa kansallisen veteraanipäivän lipunnostotilaisuuteen kolmen valtakunnan rajapyykillä. Rajapyykille saapui myös puolustusministerimme seurueineen kunniottamaan tilaisuutta.

Prikaatin kokelaiden kanssa vaelimme sotilasvarustuksessa sukset jalassa kolmen päivän aikana kolmen PAK-marssin verran ja nautimme käsivarren upeista maisemista. Operaation tuki- ja järjestelyorganisaatio toimi kiitettävästi ja huolto pelasi. Toivottavasti jatkossa kaikki prikaatissa palvelevat upseerikokelaat pääsevät osallistumaan operaatioon.

Operaatio Pohjanloimun hiihtovaelluksella.

Perusyksikköesittely: Tukikohtakomppania

Tukikohtakomppania perustettiin 1.9.2014 Lapin ilmatorjuntarykmentin Rovaniemen ilmatorjuntapatteristoon. Puolustusvoimauudistuksen jälkeen Jääkäriprikaatin tukikohtakomppania on yksi Rovaniemen Ilmatorjuntapatteriston kolmesta perusyksiköstä ja se tuottaa suorituskykyä ilma- ja maavoimille. Tärkein tehtävä on tuottaa lennostojen siirtyvien taistelutukikohtien huoltokompaniat. Lisäksi yksikkö kouluttaa vartioryhmät ilma-

torjuntapatterin joukkotuotannon tarpeisiin ja ylläpitää varuskunnallisia palveluita, hallinnoimalla varuskunnan vartiointiin käskettyjä sotilaspoliiseja sekä varuskunnan terveysaseman lääkintämiehiä. Puolustushaarat ylittävän toiminnan komppanian arkeen tuo yhteistoiminta Lapin lennoston kanssa. Kaikki lennostossa palvelevat varusmiehet ovat hallinnollisesti Tukikohtakomppanian johdettavana. Varusmiesvahvuus kasvaa suurimmillaan yli kolmensadan, minkä vuoksi hallinnollinen työmäärä on ajoittain suuri.

Siirtyvän taistelutukikohdan huoltokomppania

Tukikohtakomppania tuottaa jokaisesta saapumiserästä yhden, lähes määrävahvuisen huoltokomppanian siirtyvään taistelutukikohtaan. Siirtyvän taistelutukikohdan kalusto liikkuu konteissa. Taistelutukikohdan toiminta liittyy ilmavoimien hävittäjätoiminnan tukemiseen. Siirtyvän taistelutukikohdan huollon toteuttaa huoltokomppania.

nia. Komppania ylläpitää tukikohdan taistelijoiden taistelukuntoa toteuttamalla materiaalitäydennyksiä, kuljetuksia, kunnossapitoa, lääkintähuoltoa sekä huoltopalveluita.

Tukikohdan siirtyessä huoltokomppania valmistautuu jakautumaan kahteen huoltokeskukseen, joissa se kykenee toimimaan rajoitetusti siirron ajan.

Huoltokomppaniaan kuuluu komentojoukkue, huoltopalvelujoukkue, täydennys- ja kuljetusjoukkue sekä ensihoitajajoukkue. Komentojoukkue perustaa komentopaikan. Johtamisen rinnalla

keskeisin joukkueen tehtävä on tukikohdan huollon tilannekuvan koostaminen ja jakaminen. Komentopaikka suunnittelee ja käskyy tukemistehtävät joukkueille tilannekuvan perusteella ja tilaa täydennykset huollon johtopaikalta kiinteästä taistelutukikohdasta. Joukkue pitää huoltokomppanian johtamiskykyisenä ja vastaa komppanian suojeletiedustelusta ja tukikohdan kenttäpostin lajittelusta. Komentojoukkueen suojausryhmä suojaa komentopaikan, perustaa kulunvalvontapaikan ja valmistautuu toimimaan taistelutehtävissä ”iskuportaana”.

Huoltopalvelujoukkue perustaa tukikohdan muonituspaikan, kenttäpostipaikan ja kaatuneiden koostamispaikan. Joukkueen on kyettävä järjestämään tukikohdan joukkojen muonitus ja talousveden jakelu, varastoimaan elintarvikkeita ja toteuttamaan vaatushuoltoa ja hygieniapalveluita. Täydennys- ja kuljetusjoukkue perustaa ampumatarvikkeiden täydennyspaikan, polttoaineiden täydennyspaikan, ajoneuvojen kunnossapitopaikan ja aseiden kunnossapitopaikan. Joukkueen pääkalustoa ovat työkoneet ja raskaat kuorma-autot vaihtokorilaittein. Joukkueella on koneellinen materiaalinkäsittelykyky. Joukkue kykenee vianmäärityksiin ja pieniin korjaustoimenpiteisiin. Joukkueen kuljetusryhmä kuljettaa pääosan tukikohdan materiaalikonteista.

Ensihoitajajoukkue perustaa siirtyvän taistelutukikohdan ensihoitoaseman, jonka tehtävänä on haavoittuneille annettava henkeä-, raajoja- ja näköä pelastava hätäkirurgia, sairaiden hoito, potilaiden kuljetus ja evakuointi sekä lääkintämateriaalin täydennykset. Ensihoitoasema kykenee käsittelemään kymmeniä haavoittuneita tunnissa ja evakuoimaan tukikohdan taistelijoita. Tukikohtakomppania kouluttaa joukkueesta ainoastaan evakuointiryhmän. Loput ryhmät sijoitetaan reservistä lääkintähuollon ammatillisista. Saapumiserän, Ilmavoimien päätösharjoitukseen, käsketään koko lääkintäjoukkue kertausharjoitukseen, jolloin koko komppania on koolla ensimmäistä kertaa.

Rovaniemen varuskunnallinen toiminta

Tukikohtakomppanian sotilaspoliisijoukkue toteuttaa Rovaniemen varuskunnan vartiointia. Sotilaspoliisijoukkueen taistelijat saavat sotilaspoliisikoulutuksen ja heidän poikkeusolojen tehtävä tulee olemaan joko joukkotuotettavassa huoltokomppaniassa tai ilmatorjuntapatterissa. Varuskuntaosasto on tukikohtakomppanian ylivoimaisesti suurin osasto.

Osasto lennostossa palvelevat apumekaanikot, ilmataisteluasemien johtokeskusaliupseerit ja laivuekuljettajat. Käytännössä edellä mainitut siirtyvät päivittäin aamupalan jälkeen laivueeseen koulutukseen ja virka-ajan päätteeksi takaisin perusyksikköön tukikohtapalvelukseen. Tukikohtakomppania vastaa lennoston taistelijoiden hallinnosta ja toteuttaa erikseen sovitun koulutuksen kuten rynnäkkökivääriammunnat ja kotiutustestit.

Varuskuntaosaston alaisuuteen kuuluu myös sotilaskuljettajakurssi, josta kuljettajat valitaan Rovaniemen ilmatorjuntapatteriston joukkotuotantoyksiköiden tarpeisiin. Lapin sotilassoittokunnassa palvelevat mediamiehet ja sotilassoittajat kuuluvat hallinnollisesti tukikohtakomppanian alaisuuteen. Tukikohtakomppania on päällikön näkökulmasta haastava yksikkö sen monimuotoisuudesta johtuen. Lisäksi sotilaskuljettajakurssit ammattipätevyysajonein ja koulutuksineen asettavat omat haasteensa.

Tukikohtakomppaniasta voitaneen käyttää nimitystä hybridiyksikkö sen erityispiirteet huomioiden.

Lapin sotilassoittokunnan mediatuottajat

Marssin tahdissa Vartioparaatissa

Suomen vanhin yleisötapahtuma, jo vuosisatoja jatkunut vartioparaatiperinne, tuo jälleen sotilassoittokunnat kesäiseen Helsinkiin. Tapahtuma sisältää marssia sekä musiikkiesityksiä Helsingin keskustassa. Kukaan Suomen kuudesta soittokunnasta käy vuosittain esiintymässä Vartioparaatissa kesän aikana. Tänä vuonna neljännen vartioparaatin piti Lapin sotilassoittokunta, joka aloitti perinteiden mukaisesti Senaatintorilta. Senaatintorilta vartioparaati lähti marssien Kauppatorin kautta päävartiostoon, sekä sieltä takaisin Esplanadia pitkin Kasarmitorille.

Valitettavasti soittokunta joutui keskeyttämään marssinsa yllättävän sadekuuron vuoksi jo päävartioston kohdalla. Sääolosuhteista huolimatta yleisöä oli saapunut kuuntelemaan ja katselemaan marssia runsain mitoin. Vartioparaatin jälkeen soittokunta esiintyi Espanlavalla järjestetyssä MILEspa konsertissa. Sadepilvet katosivat yhtä nopeasti kuin tulivatkin, joten yleisö sai nauttia soittokunnan esityksestä.

Maakuntakomppanian kuntotestaus ja ampumaharjoitus 14.-15.5.2016

Maanpuolustuskoulutusyhdistykseltä (MPK) tilattu reserviläisten kuntotestaus ja ampumaharjoitus järjestettiin Rovaniemellä, Someroharjulla 14.-15.5.2016. Harjoituksen johdatti Lapin maakuntakomppaniaan kuuluva Jouni Selkälä sekä MPK:n Lapin koulutus- ja tukiyksikön koulutuspäällikkö Pasi Ylitalo. Harjoituksen teemana olivat rynnäkkökivääriammunnat sekä reserviläisten kunnan testaaminen. Harjoitukseen osallistui Lapin ja Ylä-Lapin maakuntakomppanioista 42 reserviläistä. Keli ei suosinut harjoitusta, sillä pääosin sää viikonloppuna oli erittäin sateinen.

Ammunnat

Ammuntojen tavoitteena oli rynnäkkökiväärin (RK) käsittelytaidon ja ampumataidon kehittäminen. Rynnäkkökivääriammunnat toteutettiin lauantaina Pahkamaan ampumaradalla. Ammunnoissa kohdistettiin aluksi aseet, jonka jälkeen siirryttiin RK 2 -ammuntaan. Kyseisessä ammunassa ammuttiin 10 laukauksen kilpasarja. Paras tulos oli 94 pistettä sekä reserviläisten keskiarvo tulos oli 85,7. RK 2 -ammunnan jälkeen ammuttiin RK 5 -ammunta, joka kuuluu varusmiehillä erikoiskoulutuskauden ammuntoihin. RK 5 -ammunnassa aiheena on lippaan vaihto, jossa ampuja vaihtaa polvelta ja seisaalta lippaan ja jatkaa tulitoimintaa. Ammunassa ammutaan 5 x (1 + 1) laukausta polvelta sekä 5 x (1 + 1) laukausta seisaalta. Erinomaisen tuloksen saa polvelta ja seisaalta molemmista 10 osumalla. Paras tulos, jonka saavutti useampi reserviläinen, oli 20 osumaa. Keskiarvona oli kiitettävä tulos, jo-

hon ammunassa vaaditaan 8 - 9 osumaa sekä seisaalta että polvelta. Yhteensä reserviläiset ampuvat viikonlopun aikana 1400 laukausta.

Kokonaisuutena harjoitukseen osallistuneiden aseenkäsittely- ja ampumataidot olivat tulosten perusteella erittäin hyvällä tasolla.

Kuntotestit

Reserviläisten kuntotestauksessa tehtiin lihaskuntotesti lauantaina ja Cooperin testi sunnuntaina. Lihaskuntotesti suoritettiin lauantai-iltana ammuntojen jälkeen. Pitkän päivän päätteeksi suoritettu testi sopi hyvin ohjelmaan.

Cooperin testi juosti sunnuntai- aamuna klo 7 - 10 välillä. Maakuntakomppanian sitoutuneille reserviläisille tavoitteena oli 2400 metrin vaatimusrajan ylittäminen. Juoksijoita testissä oli 26 reserviläistä. Parhaaksi tulokseksi tuli 3175 metriä sekä keskiarvo oli 2522 metriä. Cooperin testissä "jäniksenä" juoksi puolustusvoimien valvojan roolissa ollut yliluutnantti Jarno Mustonen. 2400 m tahtia juossut Mustonen oli hyvä "merkkipaalu" reserviläisille juoksun aikana.

Kuntotestaus sekä ammunnat olivat myös koulutustilaisuus testien sekä ammuntojen vetäneille reserviläisille, jotka saivat hyvää oppia ja kehittävää palautetta suorituksistaan. Viikonloppu oli aikataulullisesti sopiva ja myös huoltoon oli aikaa. Reserviläiskyselyssä annettu yleisarvosana koulutustapahtumasta oli 4,0 sekä kaikkien vastausten keskiarvo oli 4,3. Tästä pääteltyä reserviläiset olivat erittäin tyytyväisiä harjoitukseen!

Kuvat yliluutnantti Jukka Ruha

Vastaava tapahtuma toteutetaan seuraavan kerran 13.-14.8.2016, johon kutsutaan pääosin maakuntakomppanian sitoumuksen tehneitä, joilla ei ole vielä sitoumukseen liittyviä kuntotestejä vaaditulla tasolla suorittuna.

Kertausharjoitukset

Vuosi 2016 on iso kertausharjoitusvuosi Lapissa. Tänä vuonna Lapin maakunnassa järjestettäviin kertausharjoituksiin käsketään yhteensä lähes 4500 reserviläistä, ja vapaaehtoisin harjoituksiin kutsutaan yli 2000 reserviläistä. Vuonna 2015, jolloin reservin koulutuksen määrän palauttaminen Puolustusvoimauudistuksen jälkeen aloitettiin, kertausharjoituksiin osallistui noin 1700, ja vapaaehtoisin harjoituksiin noin 1500 reserviläistä. Vuoden 2016 määrän merkittävä kasvu Lapissa johtuu siitä, että Jääkäriprikaati järjestää tulevan elokuun lopulla Rovajärvellä ison kertausharjoituksen nimeltä "LAPPI 16". Harjoituksessa koulutetaan yli 2000 reserviläistä, ja se on kuluvan vuoden suurin reservin harjoitus. Vastaava iso kertausharjoitus järjestettiin vuonna 2015 Pohjois-Karjalassa nimellä "WIHURI 15". Kertausharjoitusten määrä oli alhaisimmillaan vuosina 2012-14, jolloin koulutettiin vain yksittäisiä reserviläisiä tehtäväkohtaisissa harjoituksissa. Lapissa näinä vuosina koulutettiin kertausharjoituksissa noin 200 reserviläistä vuosittain.

Elokuussa toteutettava LAPPI 16 -harjoitus työllistää koko Jääkäriprikaatin, ja heti perään lokakuussa Lapin lennosto järjestää lähes yhtä suuren RUSKA -harjoituksen tukikohtaympäristössä. Onkin hyvä tiedostaa, että Lapin maakunnassa reservin harjoituksia, sekä kertausharjoituksia että vapaaehtoisia harjoituksia, järjestävät Jääkäriprikaatin lisäksi myös Lapin lennosto sekä Lapin rajavartiosto. Toki myös muut joukot ympäri Suomea järjestävät vuosittain useita reservin harjoituksia Rovajärven ampuma- ja harjoitusalueella, mutta nämä harjoitusjoukot yleensä perustetaan ja kotiutetaan muualla.

Reservin harjoitukset kohdennetaan aina sodan ajan joukoille, jotka ovat aikanaan varusmiesaikana koulutettuja ja varusmiespalveluksen jälkeen sijoitettu joukkokonaisuuksina pääosin sellaisinaan: esimerkiksi jääkärikomppania, ilmatorjuntapatterina tai niiden osi-

na. Varusmiespalveluksen jälkeen reserviläiset siirtyvät työn ja opintojen perässä eri puolelle Suomea, mutta heidän sijoituksensa pääosin säilyvät siinä joukossa mihin heidät on aikanaan koulutettu. Näin ollen pääosa Lappiin reservin harjoituksiin tulevista reserviläisistä tulee muualta kuin Lapin maakunnasta.

Miten haetaan ja saa lykkäystä kertausharjoituksista?

"Lykkäys" on terminä lähes kokonaan poistettu sekä kutsunnoista että kertausharjoituksista. Nykyään kertausharjoituskäsky voidaan reserviläisen osalta peruuttaa esimerkiksi terveydellisistä syistä. Reserviläinen voi myös hakea vapautusta kertausharjoituksesta - vapautushakemus vastaa entistä lykkäyksen hakemista -, jolloin kertausharjoituskäskyn lähettänyt aluetoimisto tekee päätöksen vapautushakemukseen asevelvollisuuslain ja puolustusvoimien määräysten perusteella.

Kertausharjoitusvelvoite on asevelvollisuuslaissa määrätty reserviläisen lakisääteinen velvoite. Asevelvollisuuslain mukaan kertausharjoituskäsky on lähetettävä vähintään kolme kuukautta ennen harjoituksen alkamista, jolloin reserviläiselle jää riittävästi aikaa järjestää sekä henkilökohtaiset että työasiat siten, että hän voi osallistua harjoitukseen. Aluetoimistot pyrkivät aina lähettämään käskyn noin puoli vuotta ennen harjoitusta.

Asevelvollisuuslain mukaan kertausharjoituksesta voidaan henkilökohtaisesta hakemuksesta vapauttaa asevelvollinen:

1. Jolle vapautus on tämän perhe- tai taloudellisten olojen taikka ammatin tai elinkeinon harjoittamiseen liittyvien syiden vuoksi erittäin tarpeellinen;
2. Jonka opintojen aloittaminen tai eteneminen tuntuvasti kärsisi ilman vapauttamista;
3. Jonka osallistuminen kertausharjoitukseen erityisen vakavasti haittaisi tai vahingoittaisi hänen työantajansa toimintaa; tai
4. Asevelvollisen muun erityisen henkilökohtaisen syyn vuoksi.

Vapautusta haetaan kirjallisesti määräyksen antaneelta aluetoimistolta. Hakemukseen on liitettävä tarpeellinen selvitys edellä tarkoitusta perusteesta. Edellä esitetty hakemus ei ole pätevä syy jäädä pois palveluksesta.

Hakemusta ei siis voida tehdä toisen henkilön puolesta; esimerkiksi työnantaja ei voi hakea työntekijän puolesta vapautusta kertausharjoituksesta. Sen sijaan työnantaja voi, ja on erittäin suotavaa, antaa oman lausuntonsa vapautushakemuksen perusteeksi. Vapautushakemuksessa tulee yksilöidä kertausharjoituksen aikaisia erityisen merkittäviä tapahtumia työntekijän ja hänen tehtäviinsä liittyen. Pelkkä yleisluontoinen viittaus erityisen vakavaan aiheutuvaan haittaan ei ole riittävä peruste vapautuksen myöntämiseksi. Kertausharjoitusten käskytsmenettely mahdollistaa pääsääntöisesti yrityksen sisällä tapahtuvan varautumisen ja sijaisuusjärjestelyt noin puoli vuotta ennen harjoitusta. Koska keskimääräinen harjoituksen pituus maksimissaan on noin 5-7 vuorokautta, vakavaa aiheutuvaa haittaa tulee tarkastella lähinnä samoin perustein mitä vastaavan pituinen sairausloma aiheuttaisi yrityksen toiminnalle.

Henkilökohtaisista perhesyistä voidaan vapauttaa esimerkiksi perheenissä, jonka lapsen syntymä on lähellä harjoitusaikaa tai alaikäisten lasten yksinhuoltaja, jonka mahdollisuudet järjestää lasten hoito on rajallinen. Omat häät tai parisuhteen laillistamistilaisuus tai lähiomaisen hautajaiset ovat myös hyväksyttäviä henkilökohtaisia syitä. Sen sijaan koti- tai lemmikkieläimen hoidon järjestelyitä harjoituksen aikana ei pidetä merkittävänä perhesyynä tai muuna henkilökohtaisena syynä.

Ammatin tai elinkeinon harjoittaminen vapautusperusteena koskee pääsääntöisesti yksityisrittäjiä ja yksityisiä elinkeinonharjoittajia, joiden yritys- tai elinkeinotoiminta on pienimuotoista. Tyypillisimpiä esimerkkejä ovat pienet perheyrittäjät tai 1-3 ammattihenkilön muodostamat yritykset. Mahdollisen vapautuksen perusteena on tällöin henkilökohtaisen syyn vuoksi.

lön merkitys ammatin tai elinkeinon harjoittamiselle ja sen jatkuvuudelle kokonaisuudessaan. Esimerkiksi maatalousyrittäjien osalta on perusteluissa tuotava myös esille kunnan elinkeino- tai maatalousasiamiehen lausunto vapautuksen tarpeellisuudesta ja mahdollisuudesta järjestää lomitus harjoituksen ajaksi.

Opintojen aloittaminen on useimmiten vaihe, joka edellyttää henkilökohtaista läsnäoloa opiskelupaikan vastaanottamiseen liittyvien velvoitteiden hoitamisessa. Mikäli hakemusta perustellaan opiskelun aloittamiseen liittyvillä syillä, asevelvolliselta edellytetään kirjallista näyttöä hyväksymisestä opiskelijaksi oppilaitoksessa. Selvityksestä on käytävä ilmi velvoite henkilökohtaisesta läsnäolosta. Myös opintojen etenemiseen liittyvät syyt voivat olla esimerkiksi opinnäytetyön viimeistelyyn liittyvä vaihe opinnoissa, tietyn muille opintojaksoille pääsyyn edellytyksenä olevan opintojakson suorittaminen, tai opintojen osana olevan pakollisen harjoittelujakson tai kuulustelun suorittaminen mikäli sen siirtäminen on mahdotonta.

Kuten edellä olevista asevelvollisuuslain ja määräysten perusteista voidaan lukea, Puolustusvoimat suhtautuu erittäin tiukasti kaikkiin vapautushakemuksiin. Jokainen hakemus käsitellään aina yksilöllises-

ti, eikä hakemusten "massahylkäystä/hyväksyntää" tehdä missään tilanteessa. Kertausharjoituskäskyjen peruutusten yleisin syy on terveystodistus, ja hyväksytyjen vapautushakemusten perusteina ovat olleet opintosyyt, pienyritystoiminta sekä perhesyyt.

Vapaaehtoiset harjoitukset kertausharjoituksia täydentämässä

Vapaaehtoinen reservin koulutus on yhtä tärkeä osa reservin koulutusta kuin kertausharjoituksetkin. Erona on, että nimensä mukaisesti vapaaehtoisin harjoituksiin kutsutaan ja harjoitukset järjestetään viikonloppuisin. Reserviläisille korvataan vapaaehtoisista harjoituksista matkakulut ja päiväraha, mutta reserviläispalkkaa ei makseta kuten kertausharjoituksissa. Vapaaehtoiset harjoitukset kirjataan täysimääräisesti reserviläisen sotilaskoulutustietoihin kuten kertausharjoitusvuorokaudetkin.

Kertausharjoitusten tavoitteena on yleensä kouluttaa kokonaisia joukkoja. Vapaaehtoiset harjoitukset puolestaan kohdennetaan sellaisille joukoille tai joukkojen avainhenkilöille, joille ei lähiaikoina ole tulossa joukon kertausharjoituksia. Sellaisena vuonna, jolloin on paljon

kertausharjoituksia, niin vastaavasti vapaaehtoisten harjoitusten tarve on vähäisempi. Vuonna 2016 Lapissa koulutetaan noin 400 reserviläistä erityyppisissä puolustusvoimien järjestämissä vapaaehtoisissa harjoituksissa.

Maanpuolustuskoulutusyhdistyksen järjestämä koulutus

Puolustusvoimat tilaa Maanpuolustuskoulutusyhdistykseltä (MPK) sotilaallista koulutusta. Tilattava koulutus suunnitellaan vuosittain kuten kertausharjoitukset ja Puolustusvoimien järjestämät vapaaehtoiset harjoitukset. Reserviläisille korvataan MPK:lta tilatusta sotilaallisesta koulutuksesta matkakulut ja päiväraha, mutta reserviläispalkkaa ei makseta kuten kertausharjoituksissa. MPK:n sotilaalliset harjoitukset kirjataan täysimääräisesti reserviläisen sotilaskoulutustietoihin kuten kertausharjoitusvuorokaudetkin.

Puolustusvoimat tilaa MPK:n koulutuksen tietyille joukoille, joille ei ole sinä vuonna tulossa kertausharjoituksia. MPK:n koulutus on erittäin tärkeä ja kiinteä osa reservin koulutusjärjestelmää, ja vuonna 2016 Lapissa näihin koulutuksiin kutsutaankin lähes 2000 reserviläistä.

Sotilaskoti valmistautuu uuteen aikakauteen!

Sotilaskoti

Näinhan se on, että aina uuden saapumiserän astuesssa palvelukseen, alkaa uusi aikakausi – myös sotilaskodilla. Juhannuksen tietämillä elellään varuskunnissa nyky muodossa aika maltillisia aikoja ja keskitämme vakituisten sotilaskotityöntekijöiden vuosilomia tähän keskelle kesää. Toiminta pyörii näennäisesti pienemmällä vaihteella, mutta taustalla tapahtuu kokoajan ja paljon. On varastojen siivousta, arkistojen päivityksiä, sotilaskoti-infot ryhmänjohtajille, myyntituotteiden uudelleen järjestelyitä, kesätyöntekijöitä, jäätelöä ja kesäkuukien kastelua.

Työllistämme tänä kesänä 3-4 nuorta, ikähaarukassa 16-20 vuotiaita; tyttöjä ja poikia. Olemme jo nyt hyvin iloisia tämänkin kesän nuorista, koska asennetta ja taitoa löytyy, emmehän ole ihan helpoiten saavutettavissa oleva kohde, noin niin kuin logistisesti. Ensimmäiset vuorot sotilaskodilla ovat jo näyttäneet sen minkä me aikuiset olemme pitkään tienneet, että Suomen nuoriso osaa ja haluaa, kun heille annetaan mahdollisuuksia. Me, täällä sotilaskodilla, pyrimme osaltamme antamaan niitä mahdollisuuksia, vaikkakaan emme voi leveillä suurilla työllistämismäärillä. Panostamme siis laatuun, koska pienet ei muuhun voi vaikuttaa.

Syksyn mittaan on edessä sitten jo pidempiaikaistenkin työntekijöiden rekrytointia, koska joukkueemme tähtipelaajissa tapahtuu ikääntymistäkin; upeasta, nuoresta asiakaskunnasta huoli-

matta. Olemme matalapalkkainen ala, mutta voimme valehtelematta tarjota maailman mukavimmat asiakkaat, turvallisen työympäristön ja monipuolisen työnkuvan. Työn säännöllisyys on vielä toistaiseksi taattu, mutta odottelemme nyt kokemuksia uudesta "kymppi-neljä"-palvelusmuodosta, jota Sodankylässä parastaikaa pilotoidaan. Meidän näkövinkkelistä nykyinen, vanhempi malli, sopii hyvin edelleen, mutta taivumme myös uuteen muotoon, mikäli tarve niin vaatii.

Tuleva syys on Rovaniemen varuskunnassa melkoista säpinää ja huisketta. Tämän päiväisen varuskuntakokouksen kattaus syksyn tapahtumiin oli sellainen määrä erilaisia harjoituksia ja liikahduksia, että hetki pitää vielä pureskella ja sisäistää, että osaa ne jonkin-

moiseen kalenteriin sotilaskodille kirjailta. Olemme kuitenkin hyvin tyytyväisiä siitä, että saamme olla osa tätä suurta varuskuntaa, kahden joukko-osaston ja muiden yhteistyökumppaneiden rinnalla.

Uusia aikakausia alkaa siis saapumiserien mittapuussa kaksi joka vuosi, lisäksi yhdistyksen toiminta menee kalenterivuoden mukaan, työntekijöiden eläköityessä ja uusien aloittaessa; sotilaskotisarten aloittaessa uuden harrastuksen vapaaehtoisen maanpuolustuksen parissa, alkaa niin ikään uusia aikakausia. Mutta pyrimme siihen, että muutos toisi aina uusia mahdollisuuksia, uusia aikakausia.

Virpi Alapeteri
Sotilaskodinhoitaja
Rovaniemen sotilaskotiyhdistys

Everstiluutnantti Mikko Mäntynen Lapin aluetoimiston päällikkö 1.4.2016 alkaen

Kuka olet ja mistä tulet?

Olen Mikko Mäntynen. Olen syntynyt aikanaan Kemissä 28.9.1969. Olen viettänyt suurimman osan työuraani täällä Rovaniemellä, mutta sotilaan tehtävät ovat kuljettaneet välillä Ouluun, Mikkeliin ja Helsinkiin. Viimeisin työtehtäväni ennen tätä oli Italian Napolissa.

Mitä teet työn ulkopuolella?

Asumme tällä hetkellä Rovaniemellä. Perheeseeni kuuluu vaimo ja kolme poikaa, joista vanhin on jo maailmalla. Olen aktiivinen liikkuja ja penkkiurheilija. Harrastuksiini kuuluvat kuntosalilla käynnit, lenkkeily, golf ja kalastus. Nautin tulevana kesänä kotimaisesta jalkapallosta niin Rovaniemellä kuin Kemissäkin; erityisesti odotan "lapin derbyä", kun Rovaniemen ja Kemin joukkueet ottavat yhteen.

Miten kuvailisit itseäsi, millainen ihminen olet?

Olen työssäni tarkka ja haluan perehtyä itse mahdollisimman hyvin aluetoimiston työtehtäviin. Haluan luoda työyhteisöön avoimen työilmapiirin ja päällikön ovi on aina avoinna niin omalle välle kuin yhteistyökumppaneillekin keskustelua varten. Tarkoitukseni onkin tämän ensimmäisen vuoden aikana osallistua henkilökohtaisesti mahdollisimman moneen maanpuolustustapahtumaan ja tulla tutuksi kaikkien maanpuolustustoi-
mijoiden kanssa. Toivottavasti tapaamme eri tilaisuuksissa!

Johanna Rajaluoto: "Se on rikkaus, että meitä on niin monen ikäisiä"

"Kun olin pieni ja käytiin varuskunnan uimahallissa, niin silloin piti joka kerta päästä myös sotkuun munkille", kertoo Johanna Rajaluoto ensimmäisistä sotilaskoti-muistoistaan. Hän on nyt toista vuotta Sodankylän Sotilaskotiyhdistys ry:n johtokunnassa ja nuoresta lästään huolimatta myös sen varapuheenjohtaja. Johanna on huomannut järjestön ainutlaatuisuuden. "Täällä pääsee kokemaan asioita, joita ei voi löytää mistään muualta kuin tällaisesta ympäristöstä", hän toteaa.

"Pappa oli 'kapiainen', isä 'varuskunnan lapsi', kaksi tättiä on sotilaskotiyhdistyksessä töissä." Johanna on hyvä esimerkki siitä, että sotilaskotiaatteen ja isänmaallisuuden siirtyminen sukupolvelta toiselle on edelleenkin tänä päivänä elossa ja täyttää totta. Johanna aloitti tutustumisen sotilaskotiin 13 vuoden iässä tet-harjoittelussa, mitä hän suoritti useamman kerran samassa paikassa. Pikkusiisariin hän liittyi heti, kun täytti 16 vuotta, kunnes pääsi kahden vuoden kuluttua yhdistyksen varsinaiseksi jäseneksi. Kaksi vuotta sitten hänet valittiin sotilaskotiin kesätöihin, sitä ennen hän teki säännöllisiä sisarvuoroja tarjoiluajastossa. Nyt on vuorossa autokeikkojen opettelu – opastajaksi on lupautunut Kyllikki Tolonen, jolla on kokemusta LSK-toiminnasta jo kymmenien vuosien ajalta.

Sotilaskotiliiton uusille johtokunnan jäsenille järjestämä koulutus on havahduttanut ainakin Johannan ja hän ottaa johtokun-

tatyöskentelyn ja vastuun varapuheenjohtajana hyvin vakavasti. "Haluan kyseenalaistaa ja mieluummin otan asioista etukäteen selvää kuin teen päätöksiä tietämättä", hän vakuuttaa.

Kuin toinen koti

"On tosi mukava kuulla, miten tärkeä osa varusmiespalvelusta sotilaskoti on varusmiehille. Vähän huolestuttaa se, että tuleeko muita nuoria ollenkaan jäseniksi, mutta uskon, että en ole ainoa tämän ikäinen, jota tällaiset asiat, maanpuolustustyö ja isänmaallisuus kiinnostavat." Johanna mielestä rikkaus se, että pääsee työskentelemään niin monen ikäisten kanssa. "Tästä on tullut kuin toinen koti, tänne on helppo tulla. Jos minäkin olen päässyt tähän sisälle, niin kyllä kaikki muutkin, Johanna rohkaisee muita nuoria.

"Tämä on harrastus, jota voi tehdä ihan omilla ehdoilla. Jos on jostain syystä vähän aikaa pois ja tulee sitten takaisin, niin aina on yhtä lämmin vastaanotto," Johanna vakuuttaa. Nuoret ihmiset hakevat paikkaansa tässä maailmassa ja niin on Johannallakin opiskelupaikan etsiminen vielä edessä. Sotilaskotityötä hän ei aio kuitenkaan jättää, vaikka opiskelujen vuoksi joutuisikin siirtymään toiselle paikkakunnalle.

"Meidän pitäisi tulla niin mahdollottomasti esille", hän toteaa, kun kyselen keinoja jäsenhankintaan. "Meille täällä Sodankylässä asettaa haasteita sijainti. On eri asia olla sotilaskotiyhdistys Helsingissä

kuin Sodankylässä." Valtakunnallisia jäsentapaamisia hän toivoisi enemmän ja enemmän yhdessä-oloa nimenomaan nuorten jäsenten kesken.

Vapaaehtoistoiminta on aina kiinnostanut Johannaa ja hänen mielestään sotilaskotitoiminta on ollut sitä, mitä hän on odottanutkin. "Tämä on ylittänyt kaikki odotukset, en olisi uskonut, että tästä tulee näin iso osa elämää", hän iloitsee.

Jääkäriprikaatin kiltakesä 2016

Toukokuu 2016 osoittautui alueellamme poikkeuksellisen kuumaksi ja kevätlämpö sulatti harvinaiset yli metriset lumikinokset uskomattoman nopeasti. Routakin antoi periksi ja maa nieli vetensä. Suuret tulvat vältettiin. Kirjoittajan ikkunasta voi katsella kukkivien Lapin akileijojen runsasta ja kaunista kukintaa. Kuolan pionit ovat juuri puhekeamaisillaan kukkaan. Tätä ei uskoisi, koska kalenteri itsepintaisesti väittää näkymän ajankohdaksi toukokuun. Killan kesäpäiviin on aikaa hiukan yli kuukausi. Toivotavasti kaikki sujuu suunnitellusti. Tapaamme jälleen kerran kiltahenkisen asiaohjelman ja viihdyttävän

vapaa-ajan ohjelman puitteissa ystävänä kuten aina.

Tämä vuosi on erikoinen. Vuoden vaihtuessa alkaa 100-vuotisen itsenäisyytemme juhlavuosi huipeutuen tietenkin sadannen itsenäisyyspäivämme juhlassa. Itsenäisyytemme saavuttamiseksi kansamme taisteli, kun mahdollisuus syntyi, ja sen säilyttämiseksi kansamme jotta itsenäisyys säilyi.

Se oli suomalaisen miehen taistelu yhdessä rinnallaan taistelleiden naisten kanssa lastensa ja koko kansan tulevaisuuden puolesta. Tuntemme tämän historian ja tuntemme tämän historian tekemiseen tarvittut ponnistukset sen kaikissa eri vaiheissa. Niin rintamalla kuin kotirintamalla.

Filosofian tohtori Tauno Turunen (kuvassa oikealla) on Jääkäriprikaatin Kilta ry:n järjestyksessään toinen siviilitaustainen puheenjohtaja. Samalla hän on yhdistyksen pitkäaikaisin puheenjohtaja, yhteensä 12 vuotta, kolmessa eri jaksossa, jotka ovat ajoittuneet killan toiminnan murrosvaiheisiin. Hänet nimitettiin killan kunniajäseneksi 9.3.2007. Kuvassa on eräs kenties hänen puheenjohtajakautensa kohokohdista Killan 50-vuotisjuhluvuosikokouksessa. Tuossa kokouksessa 9.3.2012 vuosikokous nimitti Killalle viisi uutta kunniajäsentä, joista kuvassa on kolme vasemmanpuoleisinta perinnejoukkojen sotien veteraania Paavo Palola Lohtajalta, Erkki J Ruokoja Kälvältä ja Martti Salkomaa Sodankylästä. Kuvassa toinen oikealta on tuon vuosikokouksen puheenjohtaja Olavi Turunen Vaasasta. Hän on kuvassa olevista ainoa, joka on kuollut. Kuvasta puuttuvat kaksi tuolloin nimitettyä kunniajäsentä ovat Jääkäriprikaatin 1:n sotien veteraania Mauri Vasankari Raaseporista ja Ilmo Haario Helsingistä. Ilmo Haario kuoli 16.07.2014.

Kiltamme toiminta vaalii näitä kansamme historiaan kuuluvia perinteitä. Ne ovat näkyneet ja näkyvät perinnehuoneessamme, veteraanitoiminnassamme ja ne näkyvät siinä, mitä keromme nuorille kotiutuville sotilaille kertoessamme killastamme.

Rauhan kautta on maassamme jatkunut nyt jo yli 70-vuotta. Se on pitkä yhtenäinen rauhan aika, vaikka tarkasteltaisiin koko tunnettua kansamme historiallista aikaa. Tämä maailma, jossa elämme, ei kuitenkaan ole tälläkään hetkellä lainkaan rauhallinen. Sen kaikki maailman tapahtumia aktiivisesti seuraavat tietävät.

Kiltamme aatteellisena lähtökohtana on arvostaa maanpuolustukseen liittyvää työtä ja omalla jäsenyydellämme, asenteellamme ja esimerkillämme vaikuttaa maanpuolustukseen sisältyvien toimenpiteiden arvostuksen puolesta.

Jääkäripataljoona 27 jääkärien tapaaminen Vaasassa 25.2.1958

Olin 17 vuotias nuorukainen, kun sain päähäni lähteä vapaaehtoisena sotaväkeen, heti täytettyäni 18 vuotta, joka oli silloin ikäraja. Sain Kokkolan Sotilaspiiristä myönteisen vastauksen hakemukselleni. Palveluspaikakseni oli määrätty Vaasa ja siellä Pohjanmaan Jääkäripataljoona. Palveluksen alkamispäiväksi oli määrätty 15.10.1957. Ilmoittautuessani ko. päivänä palvelukseen, määrättiin minut 2. komppaniaan, jonka päällikkönä oli silloin kapteeni Ilmo Haario ja vääpelinä vääpeli Heikki Pajunurmi.

Sopeuduin hyvin armeijan tuihuihin eikä "pyssyleikit" olleet vastenmielisiä, niin kuin joillekin ikäkäämmille, jotka olivat minua lähes 10 vuotta vanhempia. He olivat saaneet lykkäystä ja valmistuneet ammattiin ennen armeijaan tuloa. Sanottiin, että "siviilikurrit" joutuvat aliupseerikouluun, ja niin kävi myös minulle. Aliupseerikoulun johtajana oli kapteeni Antero Siltala ja vääpelinä vääpe-

li Arvo Koukku. Minulla ei nuoresta iästäni huolimatta ollut mitään vaikeuksia pysyä vauhdissa mukana, kiitos raskaiden maatalous- ja metsätöiden, joita olin tehnyt poikasesta saakka.

Aliupseerikoulussa meitä kohtasi helmikuulla haastava tehtävä. Kapteeni Siltala ilmoitti käskynjoolla, että aliupseerikoulu on määrätty kunniakompaniaksi 25.02.1958, kun tasavallan presidentti ja puolustusvoimien korkeinta johtoa saapuu Vaasaan. Tuolloin nimittäin tulee kuluneeksi 40 vuotta siitä, kun Saksassa 1918 - 18 koulutuksensa saaneet jääkärit palasivat takaisin kotimaahansa, jossa samaan aikaan oli meneillään vapaussota. Samana päivänä oli myös Hovioikeuden puistoon pystytetyn Jääkäripatsaan paljastustilaisuus. Annettu tehtävä aiheutti meille aliupseerikoulun oppilaille jonkin verran ylimääräistä "äksisiä", kun meille opetettiin, kuinka paraatimarssi menee.

Kun 25.2. päivä koitti, piti kunniakomppanian olla aamulla Vaasan rautatieasemalla, jonne odotettiin Tasavallan Presidentti Kekkonen saapuvan seurueineen. Tuosta tapahtumasta jäi päällimmäisenä mieleeni n. 25 asteen pakkakanen, jossa jouduimme odotamaan junan saapumista. Kun juna sitten saapui, tulivat sieltä Tasavallan Presidentti Urho Kekkonen, puolustusvoimain komentaja kenraali K A Heiskanen ja 1. Divisioonan komentaja kenraaliluutnantti Väinö Oinonen. Kapteeni Siltala ilmoitti kunniakomppanian seurueelle ja tarkastus kävi nopeasti.

Seuraavaksi siirryimme Hovioikeudenpuistoon Jääkäripatsaan paljastustilaisuuteen. Siellä oli vähintään yhtä kylmä, kun asemallakin, johtuen meren läheisyydestä. Patsaalla oli toinenkin rivistö ja nyt meille vasta selvisi, että siinä rivistössä olivat kunniavieraina paikalle kutsutut "Saksanjääkärit". Heitä oli noin 300, jotka olivat 40 vuotta aikaisemmin nousseet maihin

Vaasassa osallistuakseen vapaus-sotaan, jolla oli tarkoitus karkottaa maassa oleva venäläinen sotaväki pois maasta. Nämä miehet olivat osallistuneet vapaussodan lisäksi talvi- ja jatkosotaan ja heidän rivinsä olivat harvenneet. Merkillepantavaa oli, että heidän rivistösään seisoivat siviiliasuisia miehiä, jotka olivat siirtyneet sotien jälkeen siviiliin, heidän vierellään korkea-arvoisia upseereita, jotka olivat palvelleet puolustusvoimien tehtävissä ammatikseen. Kaikki he olivat samaa joukkoa, joka aikoinaan oli lähtenyt saamaan Saksasta sotilaskoulutusta ollakseen valmiina, kun kutsu käy. Kun siirryimme paljastustilaisuuden jälkeen marssin Vaasan torille Vapaudenpatsaalle seppeleenlaskuun ja sieltä edelleen kasarmeille varuskuntaruokalaan, oli näkemisen arvoista katsoa noiden saksanjääkäreiden marssimista. Se oli sitä paraatimarssia, jota meille oli yritetty opettaa. Tilaisuus jatkui ruokalassa päiväjuhlalla ja lounaalla, johon myös kunniakomppania sai osallistua.

Tämä päivä oli varusmiesaikani mielinpainuvin tapahtuma, joka on erityisesti jäänyt mieleeni. Tuosta päivästä tulee ensi vuonna 25.2. kuluneeksi 58 vuotta. Tuona aikana on jokin asia saattanut muistissa hämärtyä, mutta tällaisena minä sen koin.

Näitä muisteli Seppo Yli-Norppa, vääpeli.res

Seppo Yli-Norppa, nykyinen Killan Keski-Pohjanmaan osaston uusi puheenjohtaja, on toiminut Killan neljän viimeksi pidetyn vuosikokouksen puheenjohtajana vuodesta 2013 alkaen. Kuvassa yllä hän luovuttaa vuosikokouksessa 11.03.2016 Killan kiitoskukat tällä erää Killan puheenjohtajan tehtävän hoitamisen päättäneelle Tauno Turuselle ja tehtävään valitulle uudelle, nykyiselle, puheenjohtajalle Jukka Viermälle. Tauno Turunen valittiin samassa kokouksessa Killan uudeksi valtuuskunnan puheenjohtajaksi. Kuvassa olevan Killan lipun "vakituisena" kantajana juhlatilaisuuksissa on vuosikymmenien ajan toiminut Seppo Yli-Norppa.

Kuluvan Lapin jääkäripataljoona 95-vuotisjuhlavuoden eräs kohokohdista on ollut Kannuksessa 28.04.2016 järjestetty Jääkäripataljoona 1:n jatkosodan historiasta kertovan Ilmomatsista Ilomantsiin-teoksen julkistaminen täpötäydessä Kannuksen kaupungintalon valtuustosalissa. Kuvassa ovat juhlatapahtuman keskeiset henkilöt ennen tilaisuuden alkua. Oikealla teoksen tekijät FT Lauri Hietaniemi, eversti Hannu Aikio, sitten keskellä Lapin jääkäripataljoonan komentaja, everstiluutnantti Ari Mure, Kannuksen kaupunginjohtaja Terttu Korte kiitoskukkineen ja Keski-Pohjanmaan osaston puheenjohtaja Seppo Yli-Norppa.

Veteraaniesittelyssä Erkki J Ruokoja

Keski-Pohjanmaalla Kälviällä elää Jääkäripataljoona 1:n veteraani, Jääkäriprikaatin Killan kunniajäsen, maanviljelijä Erkki J Ruokoja, syntynyt 6.12.1920. Hänen vanhempansa olivat Juho ja Lempi Ruokoja, joille syntyi Erkin lisäksi tytär Alli ja poika Heikki. Erkin nuoruus kului osallistumalla jo alaikäisestä lähtien maa- ja metsätöihin. Isä Juho oli metsäyhtiön palveluksessa työnjohtajana, josta järjestyi töitä myös Erkille heti kansa- ja rippikoulusta päästyään. Avioiduttuaan Erkille ja hänen Elvi vaimolle syntyi kolme lasta, 2 poikaa ja tyttö. Molemmat pojat, Esko ja Olavi ovat JPr:n killan jäseniä ja reserviupseereita. Syntymävuoden perusteella Erkki kutsuttiin varusmiespalvelukseen Ilmajolle talvisodan jälkeen 5.4.1940, josta tuli jo toukokuun lopulla siirto Suomussalmelle linnoitustöihin ja hautaamaan talvisodassa kaatuneita venäläisten ruumiita, jotka paljastuivat lumen alta kesän tultua. Siirto Lappeenrantaan, Jääkäripataljoona 1:n tuli 13.8.1940, ja Erkki määrättiin konekiväärikomppaniaan. Aliupseerikoulun jälkeen Erkki sijoitettiin komppanian 1 joukkueen 1 ryhmän ryhmänjohtajaksi, jossa tehtävässään toimi koko jatkosodan ajan. Vieläkin, 75 vuoden jälkeen, hän muistaa kaikki Maxim konekiväärin osat ulkoa ja sen toimintaperiaatteen.

Jääkäripataljoona 1 oli ylipäällikkö Mannerheimin luottoyksikkö. Hän palkitsi pataljoonan ennen jatkosodan alkua lahjoittamalla pataljoonalle kymmenen hopealaatoin varustettua Suomi konepistoolia, kunnostautumisesta talvisodan taisteluissa. Myös jatkosodassa pataljoonan tehtäväksi tuli vaikeiden vastaiskujen tekeminen tilanteissa, kun vihollinen oli päässyt tunkeutumaan aseimiimme. Tästä on hyvä esimerkki 1944 Kannaksen puolustuksen luhistut-

tua. JP 1 oli siirretty kannakselle ja määrättiin heti suorittamaan vastaisku vihollisen eteneviä joukkoja ja panssareita vastaan, omien joukkojen vetäytymään asemistaan. JP 1 eteni pyörillä päin vihollista ja sai kosketuksen Mainilan kylän alueella, jossa pysäytti vihollisen etenemisen. Pataljoona sai viivytettyä vihollista, kunnes takana oli saatu puolustusjärjestykseen, jonka jälkeen pataljoona irtautui ja lähti vetäytymään uusille puolustuslinjoille koko ajan viivyttyä.

Historiankirjat tietävät kertoa, että JP 1 ei joutunut koko sodan aikana hallitsemattomaan tilanteeseen, vaan toimi aina johdon hallinnassa. Tästä pataljoona sai nimen "Rytinä", sillä siellä aina rytisi, missä pataljoona liikkui. Vastaavia esimerkkejä voisi luetella useita. Tämä osoittaa koulutuksen tason, jonka pataljoona oli saavuttanut jo ennen talvisotaa, ja joka jatkui jatkosodassa.

Erkki Ruokoja on innokas urheilumies, joka harrasti urheilua jo

nuorena. Hän osallistui ikäistensä kanssa mm. Suojeluskunnan järjestämiin kilpailuihin, joista usein oli tuomisena palkintoja. Erkin kilpailulajeina olivat 100 m:n juoksu, kuulantyöntö ja korkeushyppy. Kerrotaan, että hänen aikansa 100 metrillä oli alle 12 sekuntia, joten myös nopeutta ja voimaa löytyi. Tätä kuvaa eräs tapaus syksyllä -41, kun Erkki oli ilmoittautunut armeijakunnan urheilukisoihin. Ennen kisoja hän kuitenkin käveli miinaan erään toisen miehen kanssa, joka kuoli. Erkki sai miinaräjähdyksessä vasempaan käsivarteensa sirpaleen miinasta, jota sitten JSP:llä hoidettiin. Erkin laji kisoissa oli kuulantyöntö, ja vasenkätisenä hänen tulisi työntää sillä kädellä, johon oli haavoittunut. Koska käsivarressa oli avohaava, kielsi lääkäri osallistumasta kisoihin. Erkki lähti kuitenkin muiden mukana kuorma-auton lavalla kisapaikalle, ja osallistui kuulantyöntöön voitettamalla armeijakunnan mestaruuden. Toisen kerran hän haavoittui 1.8.1944 Ilomantsissa Ruukinjokela, johon hänen sotansa päättyi ja alkoi pitkä sairaalamatka ja toipuminen.

Sodan jälkeen Erkki toimi maanviljelystöiden ohella mm. kuorma-auton kuljettajana, puutavaran ja soran ajossa. Kuormat tehtiin silloin käsityönä, josta käsi-voimat lienevät peräisin.

Kun 1962 perustettiin Vaasassa Jääkäripataljoona 1 Kilta, liittyi Erkki kiltaan, ja jatkoi yhteydenpitoa Jääkäripataljoonaan sen siirtyttyä Vaasasta Sodankylään. Kiltatyö on ollut hänelle tärkeä yhteydenpitokanava Jääkäripataljoonaan ja aseveljiin läpi vuosien, ja on jatkunut aivan viime aikoihin saakka. En tiedä, enkä tunne ketään toista niin joukko-osastolle uskollista miestä, mitä Erkki Ruokoja on ollut Jääkäripataljoona 1:lle ja sen aseveljille. Lukemat ovat ne tapahtumat ja vierailut, joihin Erkki on ottanut osaa kiltatoiminnan merkeissä.

Toinen hänen harrastuksensa on metsästys ja kalastus, joita hän on harrastanut lapsuudestaan saakka. Hän osallistui kylän hirviporukan mukana hirvenpyyntiin

vielä pari vuotta sitten, yli 90 vuotiaana, mutta kuulon heikkeneminen vaikeutti jahtia, joten hän luopui rakkaasta harrastuksestaan. Hänen nuoruudessaan oravanpyynti oli tuottavaa toimintaa, koska oravannahat olivat arvokkaita ja niitä myytiin. Nahoissa ei saanut olla reikiä, ja ammuttaessa laukauksen tuli osua oravan päähän, niin nahka säilyi ehyenä. Lukemat ovat Erkin kertomukset niin metsästys- kuin kalastusretkiltään.

Hän on osallistunut haavoittumisensa jälkeen sotainvaliditoi-

mintaan kotiseudullaan Kälviällä, ja asuu edelleenkin samalla kylällä, missä on syntynyt. Hänellä on ilmiömäinen muisti ja hänen muistinsa ansiosta olemme saaneet kuulla tapahtumista, jotka meiltä ovat jo unohtuneet taikka tapahtuneet Erkin nuoruudessa ennen syntymäämme. Olemme usein voineet todeta, että hän on varsinaisen tietopankki hyvän muistinsa ansiosta ja lisäksi hänen näkönsä on eriomainen, eikä hän käytä silmälasia vielä 96 vuotiaana. Toivottamme kiltaosastomme kunniajäsenelle elinpäiviä ja terveyttä.

Vuoden 2015 Lapin Jääkäripataljoonan perinnepäivän ohimarssia vastaanottamassa yhdessä komentajan everstiluutnantti Ari Mureen ja veteraaniveljien Paavo Palolan ja Kalle Sukuvaaran kanssa.

Veteraaniesittelyssä Paavo Palola

Jääkäriprikaatin Killan kunniajäsen, maanviljelijä Paavo Palola Lohtajalta syntyi 20.4.1920 Roikolan talossa Lohtajanjoen rannalla, josta perhe siirtyi Palolanmäelle. Vanhemmat olivat Matti ja Sofia Palola, Isä oli vapaussodan jälkeen valittu, silloisen tavan mukaan, kuntakokouksen päätöksellä paikkakunnan poliisiksi, jossa tehtävässä toimi eläkeikänsä saakka. Perheeseen kuului Paavon lisäksi kaksi veljeä ja yksi sisko. Paavon varhaisimpia muistoja olivat silakkamarkkinat Oulussa, jonne hän pääsi mukaan. Lohtajan kalastajat veivät silakkatynnyrit Ouluun kalastajaveneillä, Paavo sai matkustaa autokyydillä.

Varusmiespalvelukseen hänet kutsuttiin Talvisodan päätyttyä keuhkokuumeella -40, jolloin hän oli kutsuntai-ikäinen, ja sai käskyn ilmoittautua Ilmajolle, monen muun ikäisensä kanssa. Pitkään ei Ilmajolla viivytty, vaan heti alokasajan jälkeen saapumiserä vietiin Suomensalmelle, jossa talvisodan jäljet olivat paljastuneet lumen alta ja alkoi jälkien siivous. Kuuma kesä oli alkamassa ja voiko kuvitella vastenmielisempää tehtävää, kun koo-

ta osin mätänemistilassa olevien venäläisten sotilaitten ja hevosten ruumiita kaivettuihin maakuoppiin haudattavaksi. Osa miehistä oli linnoitustöissä rajan pinnassa. Yllätin tuli käsky siirtää osa joukosta Lappeenrantaan, ja jostain syystä tähän joukkoon valikoitui lähes pelkästään Keski-Pohjanmaalta olevia miehiä. Lappeenrannassa joukko liitettiin Jääkäripataljoona 1:den vahvuuteen ja varsinaisen sotilaskoulutus alkoi. Edelleen suuri osa tulijoista lähetettiin aliupseerikouluun, jonne myös Paavon tie johti. Aliupseerikoulun jälkeen Paavo sijoitettiin pataljoonan 2 komppaniaan ryhmänjohtajaksi, jossa tehtävässä toimi kotiutamisensa saakka. Jääkäripataljoona 1 kuului tuolloin Ratsuväkiperikaatiin, jonka muodostivat URR (Uudenmaan Rakuunarykmentti) ja HRR (Hämeen Ratsurykmentti) Vajaan vuoden kuluttua olikin tosi edessä, kun jatkosota alkoi. Ennen sodan alkua JP1 ja koko Ratsuväkiperikaati siirrettiin Ilomantsiin, josta se hyökkäyskäsken saatuaan aloitti etenemisen talvisodassa menetyille alueille. Monien vaiheiden jälkeen pataljoona asetui syksyllä -41 Äänisen rannalle Tulvojalalle, jossa se oli asemasotavaiheen ajan. Asemasota sisälsi mm. partiomatkoja kovilla pakkasilla Äänisen taakse. Eräällä tällaisella partiomatkalla Paavo palellutti käteensä, ja joutui sairaalahoitoon, ensin Turkuun ja sen jälkeen Pietarsaareen.

Asemasota päättyi 9.6.1944, jolloin vihollinen aloitti suurhyökkäyksen Kannaksella. Kohta Paavo muiden mukana sai lähtökäskyn Äänisen rannalta kohti Karjalan kannaksen torjuntataistelua. Kannaksella JP1 määrättiin suorittamaan vastaiskuja lähestyvän vihollisen pysäyttämiseksi. Vastaaan tuli omia vetäytyviä joukkoja, jotka kehittivät jääkäreitä palaamaan takaisin ja liittymään pakeneviin joukkoihin. Jääkärit jatkoivat polkupyörillä päin vihollista vastaiskuun ja vihollisen etenemistä voitiin viivyttää siihen saakka kun puolustusasemat taaempana saa-

tiin kuntoon. Paavo kertoo usein ihmetelleensä sitä, miten sieltä selvitettiin hengissä. Kannakselta Ratsuväkiperikaati siirrettiin vielä Ilomantsiin, josta sota oli heidän kohdaltaan alkanutkin. Siellä oli käynnissä ankarat torjuntataistelut, joihin Jääkäripataljoonakin osallistui ja vihollisen divisioonat saatiin torjuttua.

Sodasta kotiututtuaan Paavo palasi kotiin Lohtajalle. Siihen aikaan liittyy myös asekatkentaan liittyvä asia, jonka on tallentanut Paavon kertomana hänen vanhin poikansa Kauko Palola, Keskipohjanmaa lehden nykyinen päätoimittaja. Lainausta Kaukon kirjoituksesta.

Asekatkenta Palolan talossa. "Suojeluskuntapiirit lakkautettiin 1944 osana rauhansopimusta. Puolustusvoimien päämajassa Viron ja Baltian maiden kohtaloa Suomelle pelänneet nuoret upseerit varautuivat tilanteeseen nimeämällä vanhoihin suojeluskuntapiireihin yleisesikunta-upseereita, joiden tehtävänä on kerätä ja kätkeä aseita "pahimman varalle". Kokkolan suojeluskuntapiirin alueella toi-

Kaikkien Jääkäripataljoona 1:n sotien veteraanien puolesta naulan 10.03.2016 uusittuun Lapin Jääkäripataljoonan lippuun löi Killan kunniajäsen Paavo Palola Lohtajalta.

mintaa organisoi Toivo Saastamoinen yhdessä majuri Erkki Väänäsen kanssa. Yksi tällainen katkenta tehtiin myös Lohtajalle, jossa aseet katkettiin Palolan talon kellariin (tuvan lattian alle). Aseet olivat paikallisen suojeluskunnan varastosta mutta mukana oli myös muualta tuotuja aseita. Talon isäntä Matti Palola (Paavon isä) oli paikkakunnan entinen poliisi ja suojeluskunta-aktiivi. Valvontakomission (Valtiollisen poliisin VALPON) tarkastaja tuli marraskuun lopulla 1944, joko hyvän oletuksen tai ilmiannon perusteella kuulustelemaan Matti Palolaa. Mukanaan kuulustelijalla oli ainoastaan autonkuljettaja. Palolan tuvassa (jonka lattian alla aseet olivat) käytiin reippaan tunnin kestänyt kiivas kuulustelu, jossa Matti Palolaa vaadittiin kertomaan tietonsa ja paljastamaan Lohtajan vanhojen suojeluskunta-aseiden paikka.

Kiivaimmillaan kuulustelija kävi Matti Palolan paidan rinneisiin ja kehotti tätä kiivaalla äänellä paljastamaan tietonsa. Sitä Matti Palola ei tehnyt. Hätiin tuli Matin poika Uuno joka riuhkaisi kuulustelijan irti isästään. Uunun veli Paavo ja isä Matti saivat tilanteen rauhoitettua. "Kun ette ole yhteistyökykyisiä, teille tulee ikävä jouluihin", totesi kuulustelija. Tähän Uuno totesi, ettei taloon ole valvontakomission edustajilla asiaa ja jos joku yrittää, ikävyyksiä tulee muillekin.

Matin vaimo Sofia oli keittänyt samaan aikaan kahvit. "Kuljettaja

voi tulla myös kaffipöytään" sanoi Sofia. Niin kuulustelija katsoi kun muut joivat kahvinsa. Hän heristeli vielä nyrkkiä lähtiessään, asia ei jäisi tähän. Seuraavana yönä veljeksi kolmas, Veikko kyyditti Paolan kellarissa olleet aseet (tarkkaa määrää ei ollut tiedossa, niitä oli kuitenkin kymmeniä). Veikko Palola vei ne reellä Takkuhaan heinälaatoon ja peitti heinillä. Seuraavalla viikolla tuli Kokkolasta kuorma-auto, ja Veikko vei yön selässä hevosella aseet kirkonmäelle, josta ne lähtivät kuorma-autolla tuntemattomaan määränpään. Epävirallisesti aseiden arveltiin matkanneen Ouluun. Tarkkaa tietoa Paavolla ei ollut, oliko aseiden joukossa myös konepistooleita, tai muita konetuliaseita".

Sodan jälkeen Paavo halusi liisäoppia maataloudesta ja jatkua Kannuksen Maanmieskoulussa aloittamaan opintoja. Koulu sisälsi myös käytännön harjoittelua, ja Paavo oli harjoittelujakson Toholammilla kerhoneuvojana, jota kuitenkin ei hyväksytty harjoitus jaksoksi. Koska mahdollisuudet jatko-opintoihin tyssäsi maanmieskoulun jälkeen, lähti Paavo 1946 silloisen "muuttoaallon" mukana Australiaan. Siellä vastassa oli Lohtajalla syntynyt vapaussodan jääkäriluutnantti Nestori Karhula, joka oli ollut vuosia maanviljelijänä Queenslandissa. Paavo sai lämpimän vastaanoton, kun Nestori kuuli, että isä oli Matti Palolan poika. Isä Matti oli aikanaan pelasta-

nut Saksasta Merikarvialle palanneen Nestorin joutumasta santarmien käsiin, josta tämä kertoi olevansa ikuisesti kiitollinen. Isä työskenteli kaivosmiehenä Mont Isan nikkeli-kaivoksilla, joka työ oli niin myrkyllistä, että kahdeksan kuukauden jälkeen kaivosmiehet lähetettiin rannikolle "puhdistamaan keuhkojaan".

Paavo ei kuitenkaan enää palannut kaivokseen vaan siirtyi sukulaisen sokeriruoko- ja tupakkafarmeille, joilla työskenteli muutamia vuosia. Hän palasi takaisin 1953 kotimaahan, oltuaan vajaan neljä vuotta Australiassa. Paluuta vauhditti myös isä Matin halu saada Paavo taloa asumaan".

Sodanjälkeinen aika oli jälleerakentamista ja taistelua toimeentulosta. Paavo tapasi Lohtajalta tarkkailukarjakkona toimineen Kaisan s. 1930, jonka kanssa avioitui. Perhe alkoi kasvaa ja syntyi kolme poikaa. Eräänlaisena henkirekinä oli sodasta selvinneiden veteraanien järjestäytyminen omiksi järjestöiksi, jotka toimivat heidän etujensa valvojina. Myöhemmin saatiin myös naiset mukaan toimintaan, joka toi piristystä arkeen. Samoin virkistävää vaihtelua on tullut osallistumisesta Jääkäriprikaatin Killan ja K-P:n kiltaosaston toimintaan. Vierailut Sodankylässä ovat jääneet mieleen erityisesti siellä koetun, veteraaneja kohtaan osoitetun arvostuksen johdosta. Valitettavasti ei Paavon aseveljistä ole montakaan enää kykeneviä liikkumaan, ja hänellä itselläänkin on jo 97 ikävuosi meneillään. Paavon harrastus on ollut aina liikunta ja terveet elämäntavat. Kun Jääkäriprikaatin kiltalaiset suorittivat perinnepyörämarssin elokuussa 2014 Vaasasta Sodankylään, marssi-osaston saapuessa Lohtajan kirkonmäelle, oli siellä vastassa Paavo pyöräilijän varusteissa ja veti osaston kärkenä marssi-osaston Vattajan leirilueelle n. 8 km. Vielä yli 90 v hän pyöräili kesäisin n.1500 km. Nykyisin on jo harrastuksesta luovuttu turvallisuus syistä, mutta liikuntaharrastus jatkuu turvallisemmilla välineillä. Toivotamme pirteälle kunniajäsenelle elinpäiviä ja hyvää terveyttä.

Vierailu Rovaniemen ilmatorjuntapatteriston joukkokoulutuskauden ampumarajoituksessa

Lapin Ilmatorjuntakilta teki mielenkiintoisen ja mukavan kiltaretken Rovajärven Hautainmaalle 3.5.2016. Tutustuimme everstiluutnantti Joakim Salosen johtamaan ampumarajoitukseen, jonka tavoite oli yhdistää aiempi ampuma- ja taistelukoulutus tilanteenmukaiseen taistelutoimintaan. Tällaisia ampumarajoituksia patteristo toteuttaa jokaiselle saapumiselle, yhden peruskoulutuskaudella ja toisen joukkoharjoituskaudella. Tämänkertaiseen harjoitukseen otti osaa myös patteriston johtamana 23 mm ilmatorjuntakonekiväärien koulutettu kertausharjoitusjoukko sekä 12,7 mm ilmatorjuntakonekiväärien ilma-ammuntoja harjoitelleita joukkoja Lapin jääkäripataljoonasta ja Kainuun prikaatista. Harjoituksessa ammuttiin tykki-, ilmatorjuntakonekivääri- ja erilaisia käsiaseamuntona, ml. miinoja ja käsikranaatteja.

Vierailupäivänä meitä noin 10 kiltalaista - ja harjoitusjoukkoja - suosi aivan jumalainen sää: Kirkas aurinko lämmitti siniseltä taivaalta ja vieno kevätuulen vire piti virkeyttä yllä. Lumi oli jo pääosin maastosta sulanut, varsinkin vaarojen etelärinteiltä. Alkavaa vaaleaa vihreyttäkin oli jo näkyvissä. Vaikka emme ampumakenttälueen keski- tai pohjoisosissa käyneetkään, oli kuitenkin aistitavissa, että siellä toteutetuissa käsiaseamunnoissa oli vielä talven tuntua ja märkä kevät lumi ei ainakaan helpottanut järjestelyjä...

Alkupalaverit pidettiin Heinuvaaran ruokalassa harjoituksen väepäivä yliluutnantti Petri Kotsaksen järjestämän lounaan yhteydessä.

Vierailun pääkohde oli Hautainmaa, jossa joukot toteuttivat harjoitukseen kuuluneet ilma-ammunnat. Koulutettavat olivat päässeet jo hyvin taisteluumuntonen makuun.

Maaleina ilma-ammunnoissa käytettiin radio-ohjattavia AT04 maalilennokkeja. Hiukan aikaisemmin, ennen kuin saavuimme ampumapaikalle, oli viimeinenkin toimiva lennokka ammuttu alas ja ilmamaalitoiminnasta vastaava henkilöstö oli lähtenyt hakemaan rikkoutuneita lennokoita varoalueelta. Tässä yhteydessä kulkuvälineenä käytetty telakuorma-auto oli onnistunut vetisellä avosuolla - keskellä ammunnan vaara-alueella - uppomaan kevät suon pehmenneen jäisen pintaturpeen läpi niin syväälle, että sitä ei enää ajamalla sieltä pois saatu. Ajoneuvon pelastusoperaatio kesti koko vierailumme ajan ja vaikka ampumakenttälueelta muualta kuului käsikranaattien räjähdysääniä ja käsiaseiden ammunta, Hautainmaasta ilmaan ei turvallisuusyistä voitu ampua...

Koska taisteluumunnoissa oli vierailumme aikana tauko, onnistui tutustuminen organisaatioon, aseisiin ja eri taisteluvälineisiin

Kainuun prikaatin ilmatorjuntakonekivääriampujat odottelevat ammuntojen jatkumista.

erinomaisesti. Samoin keskustelut reserviläisten, varusmiesten ja eri paikkakunnilta tulleiden kouluttajien kanssa olivat jotenkin poikkeuksellisen antoisia. Siihen saakka kuulemma erinomaisesti menneet ammunnat ja lämmin auringonpaiste - toisin sanoen todella hyvä ilmapiiri ja henki sekä kuninkaalliset olosuhteet - taisivat olla omalta osaltaan syyllisiä!

Kiltalaiset kiittävät ja kumartavat. Todella hieno vierailu ja näyttö patteriston ja muidenkin harjoitukseen osallistuneiden osallisuudesta. Meille kiltalaisille tekee todella hyvää aina silloin tällöin päästä näkemään sotilaskoulutuksen arkea. Siinä luulot vähenevät ja tieto lisääntyy.

ROVITPSTOn tkm Teemu Tikkanen toimi mannekiinina, kun tutustuimme uuteen taistelujan varustukseen. Oikealla isäntämme patteriston komentaja EVL Joakim Salonen

Kiltalaisvieraita 23 ITK 61:n vierellä Hautainmaan ampumapaikalla. Takana näkyy kappale suota, johon lennokka hakemassa ollut telakuorma-auto "upposi".

LAPIN ILMATORJUNTAKILLAN SYYSKAUDEN TAPAHTUMIA

23.8.2016 Jääkäriprikaatin järjestämän Taisteluosaston kertausharjoituksen seuraaminen Rovajärven alueella.
Tarkemmat tiedot Lapin Kansan maanpuolustusjärjestöjen palstalla 13.8.2016 (la)

5.10.2016 Killan sääntömääräinen syyskokous Hotelli SantaClausin Kuru-kokoustilastoissa.
- Käsitellään toimintasuunnitelma ja talousarvio vuodelle 2017.
- Valitaan johtokunnan puheenjohtaja vuodeksi 2017 ja neljä jäsentä vuosiksi 2017-18 erovuoroisten tilalle.
- Kokouksesitelmä

TERVETULOA!

Pohjan Jääkärikillan Pohjanloimu tapahtuma 2016

Vuodesta 1995 alkaen Pohjan Prikaatin kiltta on järjestänyt veteraanien perinteitä kunnioittaen juhllisen lipunnostotilaisuuden kansallisena veteraanipäivänä. Lipunnosto tapahtuu samassa paikassa, missä se tapahtui 27.4.1945 Lapin sodan päättymisen kunniaksi siis kolmen valtakunnan pyykillä Kilpisjärvellä.

JR1:n miehet, killan perinteijoukkojen taistelijat, suorittivat sodan viimeiset taistelutehtävät Lapin sotaan liittyen Kilpisjärven maastossa työntäen samalla viimeisetkin saksalaisotilaat valtakuntamme alueelta pois.

Vuosi sitten tehty Pohjan Prikaatin killan (viimeinen tällä nimellä, nimi vaihtui vuodenvaihteessa nykyiseen Pohjan Jääkärikiltaan) matka perinteiseen Pohjanloimu tapahtumaan kolmen valtakunnan Kilpisjärvelle rajapyykille jäi monen mieleen aurinkoisena ja runsaslukuisena tapahtumana, mutta myös surullisesta tulipalosta johtuen. Lähtiessämme tuolloin Kilpisjärveltä, seuraava tapahtuma: vuotuinen suuri pilkkikilpailu, oli jo osaltaan alkamassa ja toi mm karavaanareita runsaasti paikalle. Tuon tapahtuman aikana perinteinen tukikohtamme ja majoituspaikkamme, Kilpisjärven monitoimitalo, paloi lähelle paikoitetun asunon auton syytyessä tuleen. Tapahtumasta sattumalta tuli myös lähetys Lapin poliisit televisiosarjassa.

Tulipalon takia tämän vuoden tapahtumaa killan hallituksen piti miettiä ja valmistella uudella konseptilla. Kilpisjärveltä ei löydy vastaavaa majoitustilaa, joten tiedustelut suunnattiin lähialueille. No, uusi nimi ja uudet kuviot samalla kertaa. Hetta ja Kaaresuvanto olivat paikkoja, joissa olisi tarvittavaa rakennuskantaa. Majoituspaikka tapahtumaamme saatiin sovittua Enontekiön kunnanjohtajan Jari Rantapelkosen ja Kaaresuvannon koulun vararehtorin, Virpi Labban kanssa, sinne siis aikoinaan matkaan.

Kiltamme virkeä ja mainetta saanut veteraanimme Armas Ilvo, oli alkuvuodesta lehtihaastattelussaan ilmoittanut, että häntä oli pyydetty osallistumaan Oulussa järjestettävään valtakunnalliseen veteraanitapahtumaan. Armas ilmoitti silloin kuitenkin, että kiltta tekee taas matkan pohjoiseen, ja hän lähtee mukaan nytkin laulamaan. Armas jäi kuitenkin uudistetun pyynnön johdosta Ouluun, ja sai jälleen kerran mahtavalla esiintymisellään sielläkin tipan monen silmäkulmaan. Tuo Oulun tapahtuma ja muut viimehetken pakottavat syyt karsivat Pohjanloimuun osallistuvien määrän aika pieneen. Mutta laatuhan korvaa määrän! Mukana oli tälläkin kertaa Lapin sotaan aivan sen loppuvaiheisiin saakka osallistunut veteraanimme, Veikko Korkka (91v) Lahdesta. Perinteiseen tapaan autoa ohjasti kiltaveli, Kalevi Jurvelinin, ja bussiin

nousi 25.4 maanantaiaamuna 16 kiltalaista. Hyvänä kakkoskuskina toimi myös kiltaveli Reijo Väisänen.

Matkalla tehtiin perinteiset tauot Torniossa ja Sonkamuotkassa. Lumitilanne Kaaresuvannossa ja uusi määränpää hieman jännittivät matkalle osallistuvia ja varsinkin johtajia. Perillä oli kuitenkin hyvin lunta ja tilaa majoituksessa. Miehet ohjattiin voimistelusaliiin ja naiset luokahuoneeseen. Jälleen kerran huolto ja muu tuki tuli Jääkäriprikaatin kautta. Uutuutta hohtavat patjat lattialle ja siinäähän ne alkuvuodesta olivat tehtyinä.

Loppupäivä kului yhteiselon ja -olon merkeissä, hiihdellen ja tustuessa Kaaresuvannon kylään. Seuraavana päivänä suurin osa osallistujista kävi makkaranpaukossa läheisellä laavulla ja hiihdellen ympäristössä. Sää ei ollut oikein suosineet osallistujia. Eri lähteistä seurattua sääennusteet lupailivat koko tapahtuman ajaksi räntää, vesisadetta ja kovaa tuulta, eivätkä siinä paljoakaan erehtyneet. No, sekaan sovimme kuitenkin ja ulkoilua tuli. Sm-liigan jääkiekko-ottelutkin onnistui netin kautta saada näkyviin.

Keskiviikkona 27.4.2016 aamu valkeni sateisena ja tuulisena. Linja-auton jälkeen Kilpisjärveläkin satoi vettä ja oli kova tuuli, hiihtäjille myötätuuli mennessä, ja jos tuuli ei ennusteen mukaisesti kääntyisi, paha vastatuuli palatsissa. Urheat hiihtäjät lähtivät matkaan tullin rannasta ja osa taittoi

Puolustusministeri Jussi Niinistö pitää juhlapuhetta. Lippuvartiolla killan hallituksen jäsen Markku Liimatainen ja kokelas Lauri Aine.

matkan kolmen valtakunnan rajapyykille moottorikelkkaytyllä.

Tapahtumapaikalla rajapyykillä oli taas kokoontuneena osallistujia eri maista hiihtäen, kelkoilla ja nyt uutuutena myös 5 koiravaljakkoa. Jääkäriprikaatin kokelaat saapuivat perille perinteisen 3-päiväisen kokelasvaelluksensa (yhteismatka n 100 km hiihtoa) päätteeksi. Arviolta noin 250–300 henkilöä oli juhlistamassa tilaisuutta.

Kiltamme pitkäaikainen sihteeri, matkanjohtaja ja luottomies, Kari Broström, esitteli paikalla olevan veteraanin ja hänen sotatienensä lyhyesti ja kertoi tilaisuuden kulun. Tilaisuus alkoi juuri aikataulussa tapahtuneella kello 12.00 Hornet-hävittäjän ylilennolla, ääni kuului hyvin, pilvikorkeudesta johtuen konetta ei voinut nähdä.

Rajapyykillä paljastettiin Suomenlippu, lipulla olivat killan hallituksen jäsen, Markku Liimatainen ja oululainen kokelas Lauri Aine. Lippu liehui kovassa tuulessa nytkin näyttävästi alussa laulettuun Lippulauluun, ja koko tilaisuuden ajan. Seuraavana oli Jääkäriprikaatin komentajan eversti Antti Lehtisalon esittämä puolustusvoimien tervehdys. Puolustusministeri Jussi Niinistö piti juhlapuheen, jota seurasi Tunturikuoron esittämä Veteraanin iltahuuto laulu. Laulu oli taaskin vaikuttava, mutta tällä ker-

taa jotkut kertoivat, ettei tarvinnut pyyhkiä kyyneliä silmäkulmista, kuten Armas Ilvon laulaessa. Tuo Armaksen laulu vaan on niin tunteita herättävä varsinkin tuolla paikalla kuultuna. Muonion vt. kirkkoherra, Jyrki Vaaramo (hänen entisiä Pohjan Prikaatin henkilökuuntaan kuuluneita) puheen jälkeen virallinen osuus tilaisuudesta päättyi Isänmaan virteeseen.

Puolustusministeri ja kunnanjohtaja haastattelivat vielä hetken Veikko Korkkaa, joka kertoi tapahtumista viimeisinä sotapäivinä alueella yhden tukikohdan johtajana.

Tapahtuman päätteeksi Jääkäriprikaatin huolto tarjosi paikalle olleille taaskin maittavaa hernekeittoa. Kuuma keitto maistui ehkä säästäkin johtuen tavallistakin paremmalta. Ruokailun yhteydessä Veikko Korkka kertoi sotatapailemista loppuvaiheista asiasta kiinnostuneelle kokelasjoukkoille, jolla oli myös paljon kyseltävää häneltä.

Paluumatka tullinrantaan tai hiukan etäämmälle Laplands Hotel Kilpiksen saunalle oli hiihtäjille raskain pitkään aikaan: vastatuulta, lähes myrskyä ja vesi- ja räntäsadetta. No, kaikki pääsivät urheasti takaisin ja saunalle, joka varsinkin hiihtäjille maistui. Kiitoksemme osoitamme hotellin johdolle, Pertti Yliniemelle, hänen järjestämäs-

tään makkaratarjoilusta saunalle. Rentoutumista seurasi matka bussilla Kaaresuvantoon ja yhteiskunnan otto. Hyvin nukutun yön jälkeen aloitimme paluumatkamme lumettomaan ja keväiseen Ouluun torstaina.

Uusimuotoisena majoituksen osalta tämänkin vuoden Pohjanloimu tapahtuma oli onnistunut ja mieleen jäävä tapahtuma. Ensi vuonna hyvin todennäköisesti majoitus on uudelleen muualla kuin Kilpisjärven uudelleenrakennettavassa monitoimitalossa. Rakennuksen on kerrottu olevan käytössä syksyllä 2017. Kaaresuvannon koululle mahtuu kyllä enemmänkin majoittujia, joten ensi vuoden matkalle toivotaan taas runsasta osanottoa.

Kilta esittää kiitokset kaikille matkan ja tapahtuman järjestämisessä mukana olleille ja sen mahdollistamiseksi edesauttaneille. Erietyiset kiitokset Veikko ja Ari Korkalle, Jääkäriprikaatille, Enontekiön kunnalle ja Kaaresuvannon koulun väelle.

Ensivuonna taas toivottavasti tavataan?!

Jääkäriprikaatin kokelaat lippujoukkueena ja paikalle saapuneita katsojia.

Kaksi varuskuntaa, yksi Jääkäritoimikunta

Koska Jääkäriprikaati toimii kahdella eri paikkakunnalla, myös jääkäritoimikunta on jakautunut sekä Sodankylään että Rovaniemelle, jotta varusmiesten etuja voidaan valvoa tasapuolisesti. Toimikunta tekee tiivistä yhteistyötä välimatkasta huolimatta ja kummankin paikkakunnan toimihenkilöt saavat apua toimikuntatyöhön kantahenkilökuntaan kuuluvilta VMTK-ohjaajilta.

Oleellista VMTK-työssä on valvoa varusmiesten perusoikeuksia esimerkiksi kiusaamis- ja simpustapauksissa, sekä olla läsnä erityisesti alokkaiden arjessa, jotta palveluksen aloittaminen olisi helpompaa ja jokaisen varusmiespalvelus sujuisi mielekkäästi. Jääkäritoimikunta, kuten kaikki muutkin varusmiestoimikunnat, vastaa varusmiesten edunvalvontaan ja hyvinvointiin liittyvistä asioista palveluksen aikana. Sosiaalinen media ja erityisesti saapumiserien Facebook-ryhmät toimivat tärkeimpinä tiedotusvälineinä sekä varusmiesten keskinäisinä keskustelupalstoina.

Sodankylän jääkäritoimikunta

Sodankylässä jääkäritoimikuntaa johtaa puheenjohtaja. Toimikunnassa työskentelee lisäksi sihteeri, joka hoitaa paperityöt, sekä TOS-asiamies, joka vastaa varusmiesten työ-, opinto-, ja sosiaaliasioista. Sodankylässä jääkäritoimikunta piristää varusmiesten arkea tarjoamalla viihde-elektronikkaa, soittotilat sekä liikuntakerhotoimintaa varusmiesten käyttöön. Toimikuntatyöhön kuuluu myös monenlaisten tapahtumien järjestäminen varusmiehille, kuten vaikkapa liikuntapäivät ja kotiuttamisesitykset. Toimikunnan tiivistä yhteistyötä sotilaskodin kanssa näkyy mm. erilaisina hankintoina, joihin sisältyvät esimerkiksi uusimmat pelikonsolit sekä erilaiset urheiluvälineet. Jääkäritoimikunnan tilat löytyvät sotilaskodin alakerrasta.

Jääkäritoimikunnan puheenjohtaja, oppilas Miika Kovanen

Olen oppilas Miika Kovanen, kotoisin Rovaniemeltä ja olen Jääkäritoimikunnan tuleva puheenjohtaja. Peruskoulutuskauteeni suoritin esikunta- ja viestikomppaniassa ja sieltä jatkoin aliupseerikouluun 3. jääkärikomppaniaan tiedustelulinjalle. Harrastuksiini kuuluu kalastus. Päätin hakea Jääkäritoimikuntaan kun sain kuulla sen toiminnasta, sillä olen toiminut ammatikoulun asuntolatutorina ja sen taustan myötä kiinnostukseni JTK:n toimintaan heräsi. Toivon, että tulevat alokkaat ovat aktiivisesti kosketuksissa Jääkäritoimikuntaan, sillä vain vuorovaikutuksen kautta voimme parantaa varusmiesten oloja palvelusaikana. Tulkaa rohkeasti nykäläisemään hihasta, jos palveluksen aikana tulee kysyttävää. Tervetuloa palvelukseen!

Jääkäritoimikunnan sihteeri oppilas Nevanperä

Olen oppilas Joni Nevanperä ja olen tuleva Jääkäritoimikunnan sihteeri. Ikää minulla on 20 vuotta ja asun Kuusamossa. Kirjoitin ylioppilaaksi keväällä 2015. P-kauden vietin 3. jääkärikomppaniassa, josta tie vei aliupseerikouluun viestilinjalle. P-kaudella en vielä ajatellut ryhtyväni JTK:n toimihenkilöksi, mutta myöhemmin rekrytointuksen nähtyäni kiinnostus heräsi ja laitoin hakemusta menemään. Pidän siitä, että minulla on nyt mahdollisuus päästä kuulemaan varusmiesten toiveita ja edistä-

Vasemmalta oikealle: Jääkäri Matti Ollila, oppilas Miika Kovanen, oppilas Joni Nevanperä.

mään heidän hyvinvointiaan. Palveluksen jälkeen suuntaan opiskelijien perässä Tampereelle opiskelemaan materiaalitekniikkaa Tampereen teknilliseen yliopistoon. Minut ja muut JTK:n toimihenkilöt löytää sotilaskodin alakerrasta, joten tulkaapa käymään, jos on jokin epäselvyyksiä tai kysyttävää.

Jääkäritoimikunnan työ-opinto- ja sosiaaliasiamies Jääkäri Ollila

Olen jääkäri Matti Ollila ja toimin Sodankylässä Jääkäritoimikunnan TOS-asiamiehenä sekä someagenttina. Asustelen Rovaniemellä ja kirjoitin Lyseonpuiston lukiossa ylioppilaaksi keväällä 2015. Astuin tammikuussa palvelukseen 3. JK:ssa ja tie vei hälytysajoneuvokurssille sekä lääkintämieskurssille huoltokomppaniassa. Opastan varusmiehiä erilaisissa työ-, opinto- ja sosiaaliasioissa, eli jos jotain kysyttävää tai epäselvyyksiä ilmenee, niin rohkeasti vaan nykäläisemään hihasta. JTK:n toimitilat löytyvät sotilaskodin alakerrasta ja sieltä meikäläisen useimmiten löytää. Toki myös someagentin tehtäviin kuuluen ylläpidän JPR 1/16- ja JPR 2/16-ryhmiä Facebookissa, joten myös sitä kautta voi ottaa yhteyttä.

Rovaniemen jääkäritoimikunta

Rovaniemen Jääkäritoimikuntaa johtaa varapuheenjohtaja. Hänen apunaan työskentelevät TOS-asiamies ja sihteeri, joiden tehtävät ovat samat kuin Sodankylässä. Toimikuntatyö näkyy varusmiesten arjessa konkreettisesti mm. peli- ja soittotiloissa, varusmiesten liikuntakerhoissa, sekä erilaisissa tapahtumissa ja juhlissa. Rovaniemen Jääkäritoimikunta järjestää aktiivisesti toimintaa myös varuskunnan ulkopuolella. Uinti- ja keilauskerhot, sekä ilmaisliput paikallisten urheiluseurojen otteluihin ovat osa varusmiesten arkea Rovaniemellä. Jääkäritoimikunnan tilat sijaitsevat sotilaskodissa.

Jääkäritoimikunnan varapuheenjohtaja, oppilas Alpo Kangas

Olen oppilas Alpo Kangas ja olen kotoisin Hailuodosta. Olen Jääkäritoimikunnan tuleva varapuheenjohtaja. Peruskoulutuskauteeni suoritin Ilmatorjuntapatterissa ja siellä myös jatkoin aliupseerikoulussa viestilinjalla. Harrastan metsästystä. Päätin hakea Jääkäritoimikuntaan, kun sain kuulla sen toiminnasta. Olen toiminut lukiossa oppilaskunnan hallituksessa ja sen taustan myötä kiinnostukseni JTK:n toimintaa kohtaan heräsi. Odotan tulevilta varusmiehiltä aktiivista yhteyttä JTK:hon, koska silloin voimme olla paremmin heidän avukseen ja edukseen. Tulkaa rohkeasti puhumaan, jos palveluksen aikana tulee kysyttävää. Tervetuloa palvelukseen!

Jääkäritoimikunnan Työ-, opinto- ja sosiaaliasiamies, oppilas Matti Saastamoinen

Olen oppilas Matti Saastamoinen, 19-vuotias ja Oulusta kotoisin. Olen jääkäritoimikunnan tuleva TOS-asiamies. Valmistuin ylioppilaaksi joulukuussa 2015. Harrastuksiani ovat musiikki, pelaaminen ja erilaisilla värkeillä räälläminen. Peruskoulutuskauden olin ilmatorjuntapatterissa ja aliupseerikurssin alettua päädyin viestiin. Jääkäritoimikunta oli kiinnostanut minua peruskoulutuskaudesta asti, joten päätin hakea kyseisiin tehtäviin. Toivoisin tulevan saapumiserän olevan aktiivisesti mukana jääkäritoimikunnan toiminnassa, sillä vain siten saamme varusmiesten toiveet ja tarpeet esille. Uusille alokaille toivotan paljon onnea ja menestystä koko palveluksen ajalle.

Vasemmalta oikealle: jääkäri Oskari Nivala, oppilas Alpo Kangas, oppilas Matti Saastamoinen.

Jääkäritoimikunnan sihteeri, jääkäri Oskari Nivala

Olen jääkäri Oskari Nivala, 19-vuotias Rovaniemen Jääkäritoimikunnan sihteeri ja tällä hetkellä asun Oulussa. Vapaa-aikani kulutan tanssisaaleissa ja toivon mukaan tulevaisuudessa saan työskennellä teatteri- ja tassialalla. Vastapainoksi tähtään valtiotieteelliseen opiskelemaan poliittista historiaa. Varusmiespalvelukseni aloitin 2. jääkärikomppaniassa, mistä siirryin peruskoulutuskauden jälkeen ilmatorjuntapatteriin ja aloitin JTK:n täyspäiväisenä toimihenkilönä. Kiinnostuin tehtävästä jo JTK:n alokasoppitunnilla, mutta vahvempi mielenkiinto heräsi P-kauden loppupuolella. Tehtävän ai-nutlaatuisuus kiehtoi eniten. Nautin mahdollisuudesta tuoda mielipiteeni ja visioni esille ja päästä vaikuttamaan konkreettisesti. Tehtävän itsenäisyys mahdollisti myös säännölliset harjoitteluvapaat ja urheilukomennusten käytön. Uusi heinäkuun saapumiserä tuo mukanaan erilaisia tehtäviä, joita odotan mielenkiinnolla. Toivon Jääkäritoimikunnan olevan jokaiselle varusmiehelle helposti lähestyttävä kanava uusille esityksille esimerkiksi vapaa-ajan toiminnan kehittämiseksi.

Aliupseerikoulutusta Rovaniemellä

Rovaniemen Ilmatorjuntapatteriston Ilmatorjuntapatterin kouluttaa aliupseereita sotilaspoliisikomppanioiden, vartiostaarten, ilmatorjunnan taistelunjohto-, tutka-, viesti ja lähetyspisteryhmien ryhmänjohtajiksi sekä operaattoreiksi Rovaniemen Ilmatorjuntapatteristoon, Lapin Jääkärripataljoonaan sekä Pohjois-Suomen Viestipataljoonaan.

Pienen, mutta sitäkin monipuolisemman ilmatorjuntalinjan tärkeimpänä kalustona kurssilla oli ilmatorjunnan johtamisajoneuvo (ITJONE), maalinosoitustutka (MOSTKA87M) sekä lukuisat viestivälitteet aina lähetyspisteapaikkalaitteistosta valokaapeliin ja kenttäpuhelimeen. Kohtuullisen monimutkaisten ja teknisten laitteiden alustamisen, käytön ja ”konffamisen” opiskeluun käytettiin kurssin tuntikehyksestä suuri osa. Lisäksi it-linjalle pyrittiin antamaan perusteet elektronisen sodankäynnin elementeistä, taistelun johtamisen prosesseista sekä toimimi-

sesta osana ilmapuolustuksen kokonaisuutta.

Sotilaspoliisilinjalta opiskelu ei ollut pelkästään erilaisten aseiden, lieriöesteiden ja muiden kunnalvontapaikan kaluston ulkoiluttamista, vaan linjan osaaminen aliupseerikurssin jälkeen sisältää huomattavan määrän erilaisia sotilaspoliisitaitoja: valvonta- ja sulkuinjat, sotavankien järjestelykeskuksen perustaminen, henkilön suojaus, laskeutumiskoulutus, kuljetusten suojaaminen, vaarallisen henkilön kiinniotto ja voimankäyttö - vain muutamia mainitakseni.

Kaikille yhteisinä aiheina kurssilla oli ryhmänjohtajan perustaitoja tukemaan pedagogiikan eli kouluttamistaidon sekä johtamisen opintoja. Kaikkia kurssin aiheita opiskeltiin teoriaopinnoin ja käytännön harjoituksin sekä lopuksi osaamista mitattiin koulutöiden avulla.

Sotilaspoliisilinjan sekä ilmatorjuntalinjan hyvinkin erilaiset koulutussisällöt tukivat toisiaan alueel-

lisessä yhtymän taisteluharjoitus METSO16:ssa tärkeimpänä toimintaympäristönä olleessa Johtokeskus 06:n taistelunjohtopaikassa, jossa kurssin alkuvaiheilla havaittavissa ollut hyvinkin voimakas linjojen välinen kilpailu johti loppujen lopuksi nautittavan saumattomaan yhteistoimintaan ja toimintaan yhtenä, kohti samaa voittoa taistelevana joukkona. METSO16:ssa molemmat linjat pääsivät myös toteuttamaan yhteistoimintaa muiden alueella toimivien joukkojen kanssa ja näkemään pienen vilkaisun taisteluosaston taisteluun.

Ilmatorjunta- ja sotilaspoliisialiupseerikurssilta valmistuneet alikersantit! LEPO!

Kurssin aikana kaikki teistä ovat silmin nähden kasvaneet niin sotilaina kuin ihmisinäkin! Olen teistä kaikista hurjan ylpeä! Olen kurssin ajan pyrkinyt kannustamaan teitä omaan ajatteluun, perusasioista kiinni pitämiseen sekä itsestä ja alaisista huolehtimi-

seen - maalaisjärjen käyttöön sekä suoraselkäisyyteen. Muistakaa kouluttaessanne ja johtaessanne omaa sodan ajan ryhmääne, että ”taistelette kaikki samaa sotaa” - niin alaitenne, vertaitenne kuin esimiestenkin kanssa. Olkaa valppaita ja tinkimättömiä, rehellisiä ja avoimia sekä ehkä kaikista tärkeimpänä - keskittykää olennaiseen! Löytäkää se kulloinkin tärkein asia ja muistakaa pitää tehtävä kirkkaana mielessä, niin kliseistä kuin se onkin.

Toivottavasti kurssista oli teille edes vähän hyötyä.

Kiitän nöyrästi kaikkia entisiä oppilaita yhteisistä kuukausista ja siitä hyvästä asenteesta joka teillä on ollut sotilaskoulutusta kohtaan, pitäkää se! Suuri kiitos kuuluu myös kaikille aliupseerikurssin kouluttajille, niin santsareille kuin ammattitaitoiselle ja pitkähermoiselle henkilökunnalle! Lopputulos on kuitenkin nimenomaan teidän aikaansaannosta.

Kuvassa vasemmalta Ilmatorjuntalinjan priimus, alikersantti Tiihinen AUK116 ”hyvä johtaja, alikersantti Vähäkangas ja Kurssin ja sotilaspoliisilinjan priimus, alikersantti Korkatti.

Kurssin ja Sotilaspoliisilinjan priimus, alikersantti Korkatti Ilmatorjuntalinjan priimus, alikersantti Tiihinen

Sotilaspoliisilinja

Sotilaspoliisialiupseerikurssi alkoi helmikuussa ja Rovaniemelle saapui aliupseerikouluun miehiä ja naisia Kajaanista, Sodankylästä ja Rovaniemeltä. Kukaan ei ollut varma mihin taas uusi askel armeijassa johtaisi, mutta haasteita luvattiin ja siihen porukka oli valmistautunut. Meille kaikille oli kerrottu, että vaikka AUK olisi raskas, tulisi siltä myös huonoimmat ja parhaimmat kokemukset armeijan ajalta. 2/15 saapumiserän alikersantit kertoi-

vat kyllä millaista aliupseerikurssilla olisi mutta, mutta mitään konkreettista ei kerrottu, kuten millaisia leirejä olisi tulossa, vaan saisimme ihan itse nähdä ja kokea samat haasteet ja ilot mitä heillä oli.

Ensimmäiset viikot olivat todella mieleenpainuvia, sillä kaikki oli ihan sekaisin, eikä kukaan tiennyt mitä seuraavaksi tapahtuu ja oli aivan uusi porukka. Piti opetella uusille tavoille ja oppia tuntemaan meidän apukouluttajat, ja linjakohtaiset kouluttajat. Tällä poru-

kalla ei mennyt kauan, kun olimme jo ns. "yhtä perhettä", sillä kaikille oli tosi luontevaa ja helppoa toimia ryhmän kesken, ja se myös näkyy edelleen.

Yksi suurista ensikosketuksista aliupseerikurssiin oli se, kun ryhmästä valittiin yksi oppilaskersantti ja yksi oppilasväepeli. Tarkoituksena oli vastata linjamme toiminnasta koulutuksien ulkopuolella, ja vastata linjan järjestymisistä yhteisiin tilaisuuksiin. Eihän kukaan ollut aikaisemmin tällaista tehnyt, joten ensimmäisillä oli suuri vastuu. Tekemällä kuitenkin oppi, hienosti tämä kuitenkin sujui pienten alkujännityksien kautta.

AUK1:n aikana järjestettiin kulluisa Rämäpää-kilpailu, joka huhujen mukaan ei päättyisi koskaan.

Kisassa mitattiin ryhmien yhteishenkeä ja fyysistä kestävyyttä. Itse en päässyt valitettavasti osallistumaan, joka harmittaa suuresti sillä se olisi ollut mahtava kokemus. Muut kurssilaiset kertoivat, että oli osallistumisen arvoinen kisa ja, että koskaan he eivät olleet suorittaneet mitään niin rankkaa kuin Rämäpää. Hajoamisia tuli, ja porukalla väsytti, mutta sisulla vedettiin loppuun asti niin kuin pitikin.

AUK1:n aikana harjoittelimme pääsääntöisesti perus jalkaväki-taistelua ja aseenkäsittelyä. AUK2:n aikana harjoittelimme syvemmin omia linjakohtaisia juttuja, kuten vaarallisen henkilön kiinniottoa eri tilanteissa, kohteiden ja alueiden turvatarkastuksia, henkilön suojausta ja kulunvalvontaa. Leireil-

lä pääsimme harjoittelemaan näitä kunnolla, ja ne olivat kyllä aina siistejä "casejä", ja niitä odotti aina innolla. Leireillä unet jäivät välillä aina vähäisiksi, mutta harjoituksissa mieli virkeni kummasti kun oli toimintaa. Leireiltä kuitenkin jää ne parhaat muistot, vaikka välistä siellä on kylmä ja toisten naamat alkavat jo kyllästyttää, mutta loppujen lopuksi kaikki on samassa veneessä ja yhdessä näitä hommia kuitenkin tehdään.

Yksi taisteluharjoitus on vielä edessä ennen kuin meidät ylennetään alikersanteiksi, ja pelkkä ajatus jo kuumottaa. Kuitenkin näillä tiedoilla ja opetetuilla taidoilla ei meillä ole mitään hätää. Pieni jännitys on aina hyvästä, ja uusiin koitoksiin lähdetään taas innolla. Kai-

kille on jäänyt aliupseerikurssista varmasti niin paljon käteen, että sen muistaa koko elämän. Jos ei mitään muuta, niin ainakin hyviä ystäviä. Itse voin ainakin naisena sanoa, että armeija on ollut elämäni parasta aikaa, enkä vaihtaisi näitä kokemuksia mihinkään. Muutaman viikon päästä, tulevina alikersanteina voimme olla itsestämme todella ylpeitä.

Näihin tunnelmiin ja ajatuksiin: "SPOL ylivoimaa".

Oppilas Jessika Antti

Sotilaspoliisilinja:

Vasemmalta oikealle:
Alikersantit Saarela, Muurikainen, Marjanen, Inkiläinen, Jeronen, Saukko, Niemelä, Koivula, Seppänen, Virtanen, Heikkilä, Järvenpää, Vaara, Matola, Talja, Kuutschin, Antti, Korkatti, Luukinen, Palojärvi, Leppänen, Lukkarila, Hyytinen, Kaipainen, Kauppila, Niemi, Korhonen, Nikkinen, Rydenfelt, Haho, Marttila, Kello, Joensuu, Laitsaari

Ilmatorjuntalinja

Tänä vuonna ilmatorjuntapatterin aliupseerikurssilla koulutettiin ilmatorjuntalinjalla aliupseereita kolmessa eri jaksossa. Nämä olivat tutka-, taistelunjohto- ja viestijaos.

Tutkalle valittiin neljä aliupseerioppilasta. Ryhmän toiminta perustuu maalinosoitustutka 87M:n hallintaan ja käyttämiseen. Tehtävänä on luoda alueellista ilmatilannekuvaa ylemmille johtoportaille, mukaan lukien omalle taistelunjohtoryhmälle. Koulutuksemme ensimmäiset viikot koostuivat teoriaopinnoista ja tutustumisesta tutkaan. Lopulta kun jotain oli tarruttanut kaaliin, pääsimme harjoittelemaan oikeita sodanajan toimiamme. Lukuisat harjoitukset metsässä ja kasarmilla auttoivat ymmärtämään monimutkaista laitteistoa ja toiminta muuttui ajan mittaan jouhevammaksi. Koke-

muksemme perusteella työskentely tutkan kanssa on vaativaa, mutta erittäin mielenkiintoista. Mainittakoon vielä, että harjoituksissa kahvinkeitin on osa vakiovarustusta, ja hyvät yöunet maistuvat.

Taistelunjohtoryhmään valittiin viisi aliupseerioppilasta, joista kolme lähti reserviupseerikouluun. Aliupseerioppilasta koulutetaan valvonta-aliupseereja ja upseerioppilasta taistelunjohtajia. Ryhmän tehtävänä on jakaa valtakunnallista, sekä oman tutkan tuottamaa ilmatilannekuvaa ja johtaa ampuvia yksiköitä. Valvonta-aliupseerit johtavat tutkaa ja saavat siltä "raakaa" ilmatilannekuvaa joka siistitään, yhdistetään valtakunnalliseen ilmatilannekuvaan ja siirretään taistelunjohtajalle. Taistelunjohtaja johtaa saamansa ilmatilannekuvan sekä annettujen ohjeiden, että satujen

käskyjen perusteella ampuvia yksiköitä. Ryhmämme työskentelee taistelunjohtoajoneuvossa eli ITJONE:ssa, jonka varustukseen kuuluu taistelunjohtajan sekä valvontajohtajan työasemien lisäksi mm. televisio, ilmastointilaite, hyvä äänentoistojärjestelmä sekä kahvinkeitin. Taistelunjohtoryhmän harjoitukset koostuvat pääsääntöisesti ITJONE:n sisällä operoimisesta sekä oman toiminnan suojaamisesta ja toimintakyvyn ylläpitämisestä. Kouluttajaa lainaten: "Kun sissi tulee kysymään sataako huomenna, siihen vastataan: eihän sisällä koskaan sada".

Viestijaokseen valittiin kymmenen sarkasmia, hyviä yöunia ja tukikohtapalvelusta rakastavaa oppilasta, jotka toimivat AUK:n harjoituksessa pääasiassa lähetyspisteryhmänä. Ryhmän tärkeimpänä tehtävänä maastossa on rakentaa lähetyspaikka ja välittää tulenjohdodataa ampuville yksiköille. LÄPI-ryhmän kalustoon kuuluu muun muassa viestilaiteräkki, voimakone sekä pitkälanka- ja exelantennit. Kuitenkin ehdottomasti "tärkeimpänä" kalustoon kuuluu ilmaval-

vontaradio, jolla tietenkin kuunnellaan ilmavalvontaselostetta, eikä radio rockia.

Taistelunjohtopaikan siirtoihin liittyen harjoitelimme toimimista ilmatorjunnan johtokeskuksen viestiryhmänä, rakentaen taistelunjohtopaikan sisäiset viestiyhteyden liittämällä eri toimipaikat verkoon niin pari- kuin valokaapeliyhteyksillä. Erityisesti valokaapeliinjan purkamisessa ryhmämme taistelijat menestyivät kiitettävästi.

Oppilas Lotta Lindström ja oppilas Ville Martikainen (tutka)
Oppilas Eemil Säkkinen ja oppilas Nico Soini (taistelunjohto)
Oppilas Antti Tihinen (viesti)

Tutkajaos:
Vasemmalta oikealle: Lindström, Martikainen, Köngäs, Saarenpää

Taistelunjohtajaos:
Vasemmalta oikealle: Jänkälä, Salin, Soini, Säkkinen, Mämmi

Viestijaos:
Yläriivi: Kangas, Degerman
Alarivi: Vähäkangas, Tihinen, Hökkä, Saastamoinen, Mattila, Heinonen

Tutkajaos

Taistelunjohtajaos

Viestijaos

Ilmatorjuntalinja:

Vasemmalta oikealle: Lindström, Köngäs, Alik Sippola, Saarenpää, Martikainen, Degerman, Heinonen, Vähäkangas, Mattila, Soini, Saastamoinen, Hökkä, Salin, Säkkinen, Jänkälä, Tihinen, Kangas, Mämmi

AUK 1/16 Sodankylä

Jääkäriprikaatin Killan palkinto, kiltapuukko, on jaettu jo 20 vuoden ajan aliupseerikurssin hyvähenkisimmälle oppilaalle, jonka kouluttajat ja kurssilaiset valitsevat.

Kurssin 1/16 hyvähenkisimpänä oppilaana palkittiin alikersantti Joel Lahdensuo.

Kuvassa Lapin jääkäripataljoonan komentaja everstiluutnantti Ari Mure, alikersantti Joel Lahdensuo ja Jääkäriprikaatin Killan edustaja everstiluutnantti evp Pekka J Heikkilä.

Kurssin ja Panssarintorjuntalinjan priimus, alikersantti Toni Jämsä
Tiedustelulinja priimus, alikersantti Petteri Palonen
Kranaatinheitinlinja priimus, alikersantti Antti Tolvanen
Jääkäri- ja viestilinjan priimus, alikersantti Valtteri Törmänen
Viestilinjan priimus, alikersantti Samuel Matthan
Moottorilinjan priimus, alikersantti Jaakko Manni

Aliupseerikurssin johtaja, kapteeni Sakari Hietanen

Jalkaväen Aliupseerikurssi 1/16

Jääkäriprikaatin Jalkaväen Aliupseerikurssilla koulutetaan oppilaita jääkäri-, kranaatinheitin- (tulenjohto ja tuliasema), tiedustelu- (tiedustelu ja sissiradisti), panssarintorjunta-, moottori- ja viestilinjoilla ryhmänjohtajatehtäviin. Uutena linjana 116 saapumiserän aliupseerikurssille tuli viestilinja, jonka johdosta sotaharjoituksissa aliupseerikurssin muodostama komppania täydentyi yhdellä aselajilla. Aliupseerikurssilla koulutettavat tulevat toimimaan 216 saapumiserällä johtajina Lapin jääkäripataljoonan sekä Rovaniemen ilmatorjuntapatteriston yksiköissä. Lisäksi osa sissiradisteista siirtyy kurssin jälkeen Lapin rajavartioston Rajajääkärikomppaniaan, Ivaloon.

Huollon eri tehtäviin valitut aliupseerioppilaat siirtyivät peruskoulutuskautensa jälkeen Kainuun prikaatiin, jossa he saavat johtajakoulutuksen. Sotilaspoliisialiupseerit sekä ilmatorjunnan aliupseerit puolestaan koulutetaan Rovaniemen ilmatorjuntapatteriston Ilmatorjuntapatterissa. Reserviupseerikoulutukseen valikoituneet oppilaat siirtyvät Aliupseerikurssi 1:n jälkeen syventymään joukkueen johtamisen haasteellisuuteen Haminan Reserviupseerikouluun.

Aliupseerikurssi 1 kestää seitsemän viikkoa, jonka aikana opitaan perusteet omasta koulutushaarasta. Tämä sisältää toiminnan partion ja ryhmän kokoonpanon, niiden johtamisen sekä heille kuuluvan aseistuksen ja kaluston käytön. Nämä ovat tärkeitä asioita, sillä johtajan on hallittava oman aselajin kaluston käyttö sekä sen kouluttamisen. Aliupseerikurssi 1:n aikana tätä osaamista harjoitellaan yhdessä taisteluharjoituksessa, yhdessä ampumaharjoituksessa ja lukuisien päivittäiskoulutuksen päivien aikana varuskunnan lähialueilla. Lisäksi Aliupseerikurssi 1:n aikana opetetaan iso osa johtamisen teoriaa, jota

sovelletaan parhaalla mahdollisella tavalla päivittäisissä harjoituksissa.

Perusteiden oppimisen jälkeen yhdeksän viikkoa kestävä Aliupseerikurssi 2:n aikana oppilaat harjaantuvat ryhmän johtamiseen joukkueen ja komppanian osana. Tämän lisäksi harjaannutaan kouluttamaan oman aselajinsa asioita tuleville alaisilleen. Nämä harjaantumiset puolestaan tapahtuvat yhden ampumaharjoituksen ja vähintään kahden vaativan taisteluharjoituksen aikana päivittäiskoulutuksen lisäksi.

116 saapumiserän aliupseerikurssilla riitti taisteluharjoituksia, joissa oppilaat laitoivat oman osaamisen ja jaksamisen koetukselle. Yleensä taisteluharjoituksissa aliupseerikurssi toimi joukkotuotantoujoukkoja vastaan, mikä varmasti elävöitti myös heidän harjoituksiaan. Tämän saapumiserän aliupseerikurssin mieleenpainuvimman harjoitus oli varmasti oppilaiden välisota, METSO16 -harjoitus, Kainuun prikaatin johtamana Vuosangan harjoitusalueella. Viimeisenä päivänä aliupseerikurssin muodostama 2. Mekanisoitu Jalkavälikomppania sai puolustustehtävään tueksi ruotsalaisen Mekanisoidun joukkueen, jonka pääkalarivana oli 4 CV-rynnäköpanssarivaunuja. Tämä pakotti varusmiehet ja henkilökunnan käyttämään osin englannin kieltä, jotta yhteistoiminta oli mahdollista. Lisäksi komppania sai tukea taisteluihin ilmavoimien helikopteriosastolta.

3. Jääkärikomppaniassa on todella ammattitaitoinen ja kunnianhimoinen henkilökunta, joka on omistautunut oman aselajin ammattitaidon ja innostuksen siirtämiseen oppilaille. Ilman tällaista henkilökuntaa kurssin oppilaiden osaaminen ei olisi tällaisella tasolla!

Iso kiitos oppilaiden kouluttamisessa on annettava myös tarkkaan valituille apukouluttajille,

2/2015 saapumiserän johtajille, jotka ovat saaneet kurssin aikana paljon vastuuta. Lisäksi ilman teltta-ajoneuvon kuljettajia ja huoltojoukkueen taistelijoita kurssin liikkuttaminen ja ruokahuolto olisi ollut haastavaa. Kiitos myös teille! Toivotan teille kaikille onnea ja menestystä varusmiespalveluksen jälkeiseen arkeen ja elämään!

Aliupseerikurssin oppilaat, olette olleet ahkeria ja motivoituneita suorittamaan kurssi menestyksekkäästi loppuun saakka. Nyt teillä oppiminen vasta alkaakin, kun uudet alokat astuvat palvelukseen heinäkuussa!

Jalkaväen Aliupseerikurssi 116 oppilaat, huoltojoukkue, apukouluttajat ja henkilökunta, kiitos!

Jääkäri linja

Jo ensimmäisestä päivästä lähtien ryhmähenkemme oli malliltaan. Mielenkiinto oli koholla, kun eriytyvä koulutus alkoi ja pääsimme tutustumaan jääkäri-ryhmän kalustoon, jota emme peruskaudella kunnolla tunteneet, kuten PKM-konekivääriin, tela- ja pohjamiinoinin sekä viuhkapanokseen. Kuntokin laitettiin koetukselle aliupseerikurssin alussa ensimmäisen pikamarssin muodossa

ja tulokset näyttivät hyviltä. Tätä pidettiin yllä monilla muilla pikamarssilla, aamureippailuilla ja iltajumpilla.

Taisteluharjoitukset ovat sisältäneet väijytyksiä, hyökkäyksiä, puolustusta ja jonkin verran tiedustelua. Toden tuntua taisteluharjoituksiin on tuonut taistelusi-mulaattoriilivit, jotka kertovat tietoa onko saanut osumaa ja tärkeimpänä millaista tuhoa on saa-

nut aikaan vihollaiselle. Vaikka AUK:n alussa olleet kovat pakkaset ja napaan asti metsässä kasautunut lumi tekivät joistain harjoituksista epämiellyttäviä ja hankalia, niin suoriuduimme näistä siltikin hyvin. Nimittäin ”jääkäri nauttii siitä, kun jääkäri ei nauti”. Sodankylän keskustassa pääsimme kokeilemaan taistelua rakennetulla alueella. Koko keskusta oli käytössämme. Pääsääntöisesti paikamme on metsässä, mutta taistelu rakennetulla alueella oli mielenkiintoista ja virkistävää vaihtelua.

AUK2:n ampumarajoitukse-sa osa taistelijoista pääsi tutustu-

maan tarkka-ampujana toimimaan tarkkuuskiväärein varustettuna. Kaikki ampuivat harjoitusker-tasingon ja pari taistelijaa räjäytti hävitys-panoksia väijytyksen yhteydessä. Harjoituksen viimeisenä päivänä koko kurssi seurasi miinon-jen ja panosten räjäytystä. Räjähdysten näkeminen auttoi ymmärtämään niiden todellisen tuho-voiman.

Yksittäisen taistelijan kohokoh-tina mainittakoon kiväärimiehen triathlon ja ryhmätaitokilpailu, joista voittajille oli jaossa kun-toisuuslomaa. Mutta ehkä parhain hetki oli, kun kouluttajien mielestä olimme ansainneet linjamerkit.

Tämä 4 kuukautta kestävä kurssi on tuntunut menevän todella nopea. Tuntuu, että ensimmäinen

viikko oli edellisellä viikolla. Loistavien tupakavereiden ansiosta kurssi on mennyt mallikkaasti, eikä niin sanottuja hajoamisia ole ollut. Tuntemme olevan valmiita ryhmänjohtajia.

”Tahdon olla kiväärimies, taistelulenttien viikatemies”

Takarivi vasemmalta: Emil Vuokila, Rane Kurkinen, Tommy Niemelä, Benjam Palosaari, Valtteri Pellikka, Niko Eskola, Markus Hemmilä.

Keskirivi vasemmalta: Valtteri Törmänen, Niilo-Valtteri Myllylahti, Väinö Kukkohovi, Alekski Keltamäki, Henrik Luukkonen, Pete Pyhtilä, Alekski Pantsar, Johannes Paaso, Mika Matomaa

Alarivi vasemmalta: Heikki Savolainen, Eetu Moilanen, Ville Mäkipeura, Konsta Kellokumpu, Valtteri Höynälä, Atte Hautajärvi, Jere Jokelainen, Arttu Määttä, Ilmari Ollila

Panssarintorjuntalinja

Panssarintorjulla linjhenki kasvaa nopeasti, koska jo alusta lähtien rankkojen tehtävien suorittaminen vaatii jo kaista vetämään yhtä köyttä. Ensimmäiseen taisteluharjoitukseen mukaan tulleen kaluston määrä ja paino yllätti meidät, mutta raskaan kalustomarssin aikana huomasimme, että linjatoveria ei jätetä jälkeen vaan heitä kannustettiin jaksamaan loppuun asti. Kalustomarssin jälkeinen tunne oli mahtava, koska tunti ylittäneen itsensä.

Seuraavana vuorossa ollut viiden päivän ampumarjoitus Kyäljärvellä palkitsi yhä enemmän, kun harjoituksen viimeisenä päivänä pääsimme ampumaan kovilla singoilla. Ammunnoissa ammuttiin viisitoista kappaletta 66 KES

88 kevyt kertasinkoa ja 5 APILAS-TA eli raskasta kertasinkoa. Kevyt kertasinkoja riitti linjan tekokuorma-auton kuljettajillekin ammuttavaksi ja amuntojen osuaprosentti oli täydet 100%, sillä sitä meiltä vaaditaan.

PST-kevään huipentuma oli toukokuinen PST-ohjusammunnat, jossa pääsimme kokeilemaan koko PST-joukkueen toimintaa hyökkäyksessä. Ammuimme myös PST-ohjusjärjestelmä 2000M:llä kovia ohjuksia ja pääsimme seuraamaan NLAW:n kovia ammuksia.

Asiantuntevat ja motivoivat kouluttajat saavat aikaan hyviä tuloksia, onnistumisen tunteita, sekä monesti ylittämään itsensä. Panssarintorjunta on kovaa työ-

tä ja vaatii periksiantamattomuutta. Näitä asioita kuvastaakin linjan tunnushuuto ”PST määrää”, jossa yhdistyy särmä toiminta ja linjaylpeys.

Voimmekin hyvällä omatunolla sanoa, että panssarintorjulla linjaylpeys on aliupseerikursi parhaimmista. Tämän huomaa siitä, että tuvissa on koko ajan hyvä henkistä huumoria ja murjotusta nähdään hyvin harvoin.

Jos siis haluat rankkaa koulutusta ja mahtavaa linjhenkeä, on panssarintorjuntalinja oikea paikka sinulle. Linjan parhaina puolina voi pitää palkitsevia tehtäviä, mahtavaa linjhenkeä ja huippukouluttajia. Panssarintorjuja on tunnetusti jokaisen janoisen naisen sankari. PST-mies on herrasmies kasarmilla ja elukoita mehässä (metsässä).

Takarivi vasemmalta: Kokelas Sakari Siika-Aho, Kersantti Miikka Ronkainen, Elias Tyyskä, Jussi Unga, Joonas Muikku, Mikko Perätalo, Jyri Keskiniva, Jere Jaako, Antti Mulari, Alex Fisk ja Ville Eloranta
Eturivi vasemmalta: Jussi Kallunki, Miikka Kulppi, Tero Nätti, Toni Jämsä, Matti Jokela, Jonas Luusua, Samuli Juujärvi ja Juho Kokko.

Moottorilinja

Kurssin aikana opiskellaan paljon ammattipätevyyksiä. Lisäksi käydään läpi tyyppikoulutuksia eri laitteista. Ammattipätevyystunnit ovat tärkeimpiä oppitunteja, joten aliupseerikoulun oppitunnit, leirit ja taistelukoulutus ovat jääneet vähäisiksi meillä. Teoriaa ja käsittelyä piti opiskella paljon. Oli hyvin yleistä, että tällä linjalla vapaa-aika jäi aika vä-

häiseksi, sillä ajoneuvon käsittelyä harjoiteltiin vapaa-aikana.

Ajoleiri oli paras harjoitus mitä armeijassa on. Harjoituksessa harjoiteltiin ajoneuvosuunnistusta kilpailun muodossa. Leirillä pidettiin myös kuljettajan taitokilpailut. Siinä käytiin läpi opittua asiaa ja piti osata myös käyttää omaa päätä. Maastoajossa ajettiin erilaisilla ajoneuvoilla verraten niiden maas-

to-ominaisuuksia. Oppilaat pitivät myös jääkäreille rastikoulutuksia aiheeseen liittyvistä asioista. Lisäksi koulutukseen kuului ilmasuoja-anajoharjoitus.

Aliupseerikurssin moottorilinjalla on ollut hyvä ryhmähenki. Tällä linjalla oppi myös paljon uutta laitteista ja niiden käytöstä. Linja vaatii kuitenkin paljon opiskelua.

Vasen reuna vasemmalta: Juho Natunen, Antti Jaakkonen, Jaakko Manni, Santeri Väisänen ja Mika Tilus

Oikea reuna oikealta: Teemu Uusitalo, Harri Sivonen, Mikko Viuhkola ja Perttu Vierimaa.

Keskellä vasemmalta: Tomi Hannula, Juha-Pekka Miettunen, Henri Korpi, Markus Raappana, Niklas Kääntä ja Atte Mattila.

Eturivi vasemmalta: Janne Ikonen, Saku Maronen, Antti Välikangas, Ville Pirttimaa ja Matti Herranen

Kuvasta puuttuu: Olli Hämäläinen, Joel Hentilä ja Joni Auerrinne

Viestilinja

Peruskoulutuskausi päättyi helmikuun lopulla ja noin vajaat 200 jääkäriä suuntasivat kohti 3. Jääkärikomppanian aliupseerikurssia. Koko joukosta 15 jääkäriä eksyi Kajaanista Sodankylään palanneelle viestilinjalle ja aloitti ahkeran opiskelun hieman erilaisen asioiden äärellä. Taisteluliivit vaihtuivat radioihin ja rynnäkkökiväärit läppäreihin. Opiskelu aloitettiin perusjutuista: radion kasamisesta ja parikaapelin koestamisesta. Pikkuhiljaa siirryimme yhä syvemmälle viestin ihmeelliseen

maailmaan ja pian olikin jo ensimmäisen taisteluharjoituksen aika.

Harjoituksen aiheina näin alussa olivat teltan pystytys, E-viestiaseman käytön harjoittelu maastossa sekä viestilinjan oman se-
re-harjoituksen suorittaminen. Ja KYLLÄ, puhun juurikin siitä viljelejä huhuja aiheuttavasta ”kelojen yöstä” (oikealta nimeltään pitkän parikaapeliyhteyden rakentamisharjoitus). Harjoitukseen starttasimme sukset jalassa Kyläjärven Johntolan pihasta iltahämärissä hieman pelonsekaisin tuntein.

Pelko alkoi onneksi hävetä, kun matka taittui hitaasti, mutta varmasti eteenpäin. Aamuyöstä väsymys oli jo kova, mutta motivaatiota nostatti tieto siitä, että taukopaikka oli jo lähellä. Lähenettyyn maaliin päästiin ja ei muuta kuin takaisin. Monien epäilyistä huolimatta harjoitus saatiin lyhennettynä loppuun ja kaikki selvisivät lähtöpaikalle.

Vaikka ”kelojen yön” tarkoituksena on opettaa parikaapelin rakentamista, toimi se myös suurena ryhmähengen rakentajana. Vä-

symys haihtui, kun ryhmän jäsenet tsemppasivat toisiaan ja kannustivat jatkamaan loppuun saakka. Tästäkin varmasti osaltaan johtuu se, että ryhmähengi linjan sisällä on todella hyvä ja kaikki tulevat hyvin toimeen keskenään, vaikka linjalla on keskenään hyvinkin erilaisia ihmisiä.

Kaikki varmasti miettivät, että mitä viesti tekee ampumarjoituksissa. Eihän viestimies ammu? Kyllä muuten ampuu ja väkevästi ampuukin. Harjoittelimme mm.

partion ja ryhmän hyökkäysammuntoja ja puolustusammuntoja. Soveltaviakin ammuntoja oli, mihin tuotiin jotain viestiin liittyvää mukaan sekoittamaan normaalia pakkaa. Harjoituksiin tietenkin kaivoimme sen rakkaan TST-liivin sieltä kaapin pohjalta päälle ja muistimme taas kuinka ihanaa tetsaus onkaan.

Aika sieltä helmikuulta tänne toukokuulle AUK 2:n loppupuolelle on kulunut hurjan nopeaa. Tänä aikana olemme kokeneet poruk-

kana todella paljon. On ollut mukavia hetkiä ja myös niitä raskaita, missä ryhmän sisäistä tsemppausta on tarvittu. Kaikesta on selvitty ja vahvempuna tultu takaisin. Siitä kiitos kuuluu tälle mahtavalle porukalle, apukouluttajille ja tietenkin Luutnantti Jarno Tuomiselle, joka toimii viestilinjan kouluttajana.

Takarivi vasemmalta: Janina Rapo, Niklas Putkivaara, Simo Pätsi, Samuel Matthan, Lauri Kuha, Tuomas Katajamäki, Tero Nikula ja Joni Hauhtonen.

Eturivi vasemmalta: Sami Tuoma, Jani Rissanen, Mikko Siikaluoma, Eeli Niiranen.

Tiedustelulinja

Oli synkkä ja myrskyinen yö, kun suunnistimme kohti tehtävää pakkasessa, nälkäisenä ja väsyneenä. Myönnettäköön, että noina hetkinä saattoi joskus miettiä, miksi valitsi tiedustelulinjan, mutta mielenkiintoiset tehtävät, toiminnan vapaus ja velttinen yhteishenki auttoivat meitä jaksamaan tiukoissakin paikoissa ja tekivät aliupseerikurssista ikimuistaisen kokemuksen.

Tiedustelija, tuo kaukopartiomiesten ja sissien jalanjalkien jatkaja on tehtävällään linjojen takana, ilman huoltoa, omien taitojensa ja aseveljensä armoilla. Hänen täytyy olla sinut varusteidensa, erätaitojen ja luonnon kanssa.

Tiedustelusta tulee helposti mieleen lapsuuden vakoiluleikit. Lähtökohtaisesti tehtävänä on olla näkymätön, kerätä tietoa vihollisesta huomaamattomasti. Toki myös tarvittaessa tiedustelija on

valmis erilaisiin häirintäskuihin ja jopa vihollisen tuhoamiseen.

Peruskoulutuskaudella kuulimme villejä tornareita tiedustelijoiden tempuista ja AUK:n alkaessa olo oli odottava, jopa hieman pelokas, kuinka selväisimme tulevista koettelemuksista. AUK:n ensimmäisessä harjoituksessa todellisuus valkeni. Pelkkä fyysinen kunto ei riitä, vaan tarvitaan myös henkistä kanttia, jotta voi selviytyä metsässä ilman huoltoa, ohjattuja ruokailuja ja totuttua päivärytmiä. Vaihtelevan makuinen sissimuona, lyhyet yöunet, ja pitkät siirtymiset

raskaan rinkan kanssa tulivat tuuksi.

Pelkkä selviytyminen ei kuitenkaan riitä, vaan suoritettavana on myös kokoajan tehtävä. Pitkät tähtystysvuorot ja kohteen tiedustelu aivan vihollisen nenän alla vaativat itsensä täyttää likoon laittamista.

Vaikka tiedustelu on yksi armeijan vaativimmista linjoista, tai ehkä juuri siksi, voi kurssia muistella lämmöllä. On sanainkuvailematoman hieno tunne palata kasarmille rättiväsyneenä onnistuneelta tehtävältä. Tuolloin palaa metsästä selviytyjänä, voittajana.

”Henki... Hyvä!”
 ”Kunto... Kova!”
 ”Sissi... PARAS!!”

Takarivi vasemmalta: Valtteri Salmivaara, Janne Piirainen, Valtteri Mäkinen, Hannu Niemelä ja Joona Okkonen.

Eturivi vasemmalta: Tero Tornberg, Matti Pajari, Riku Heikura ja Jani Lämsä.

Tiedustelulinja Sissiradistit

Sissiradisti, sana joka herätti alkuun meissä kaikissa kunniotusta sekä kiinnostusta jo armeijan alkuajoina. Olimme kuulleet tarinoita noista rankan koulutuksen saaneista sotureista jo peruskoulutuskauden alkuvaiheissa. Mielenkiinto sissiradistikoulutukseen heräsi suurimmalla osalla viimeistään siinä vaiheessa, kun edessä oli esitelmä koulutuksesta.

Haastatteluiden ja rytmitestien jälkeen jäätin jännittyneinä odotamaan päätöstä siitä, ketkä valittiin kurssille. Kun valinnat julkistettiin, oli hymy herkässä, vaikka emme vielä tienneet mitä oikein oli edessä.

Ensimmäiset päivät vierähtivät kurssikavereihin sekä varusteisiin

tutustuen. Heti alkuun meistä jokainen tajusi ettei enää olla tutustumassa armeijaan, vaan meitä ollaan kouluttamassa vaativiin, fyysisesti sekä henkisesti raskaisiin tehtäviin.

Harjoituksiin lähdettiin aina intoa täynnä eikä syyttä, sillä metsässä selviytyminen ja siellä tehtävien suorittaminen on niitä asioita, mitä kukaan meistä ei antaisi pois, huolimatta siitä, että välillä haasteista meinasi tulla ylitsepääsemättömiä.

Jokaisessa harjoituksessa oli omat haasteensa, mutta hyvällä yhteishengellä ja lujalla luottamuksella saimme suoritettua tehtävän kunnialla loppuun. Motivatiota kasvatti se, että jokaisen har-

joituksen jälkeen tiesi oppineensa jotain uutta.

Näistä syistä jokainen odotti innolla seuraavaa harjoitusta, motivaatio radistin tehtäviin on todella suuri, eikä se tule koskaan hii-pumaan. Tutut sanat: ”päivääkään en vaihtaisi” pätee myös meihin. Vastoinkäymisistä sekä vaikeuksista huolimatta kenelläkään ei ole tullut mieleenkään jättää leikkiä kesken. Kurssi on vaatinut meiltä paljon ja välillä huumori on ollut vähissä, mutta se on kuitenkin antanut meille niin paljon uusia kokemuksia ja hetkiä, ettei kukaan ole katunut halukkuuttaan sissiradistiksi.

Kurssin aikana oli hienoa nähdä kuinka koettelemuksista sekä vaikeista hetkistä huolimatta porukan yhteishenki kasvoi päivä päivältä.

Takarivi vasemmalta: Petri Sarajärvi, Jaakko Impiö, Matti Pennanen, Jere Nevala, Petteri Palonen ja Miika Vähäkangas.

Eturivi vasemmalta: Teppo Törmä, Sami Miettunen, Mikko Hartikka, Konsta Mourujärvi, Joel Lahdensuo, Tuukka Nyman.

Kranaatinheitinlinja Tuliasemalinja

Kranaatinheitinlinja sai 24 motivoitunutta possun alkioita, joista todella moni lähti AUK1:n jälkeen RUK:iin. AUK1 lähti hyvin ja rauhallisesti käyntiin oppitunneilla ja yhteiskoulutuksilla.

Viimein tuli aika linjakohtaiselle koulutukselle ja olimme innoissamme, kun näimme kevyet heitimet. "Heitin kuntoon ja ASE-MAAN". Asemaralli tuli nopeaa tutuksi ja jokainen tunti hallitsevan heittimen joltain osin, mutta vielä ei oltu valmiita. AUK1:n ampuma-

harjoitus tuli ja lähdimme kohti tulevia asemiamme. Tässä harjoituksessa meidän taitojamme mitattiin ja tulimme samalla ampumaan ensimmäistä kertaa. Ja niin heitin neitsyys lähti kaikilta.

Harjoitukset menivät todella hyvin ja niin AUK1 oli ohi. Kursisjuhlan jälkeen 7 oppilaskorppia lähtivät kohti Haminan tuulia ja 15 tulevaa johtajaa jäi kokemaan AUK2:n kauheudet. Aluksi oli vaikeata ilman priimuksiamme, mutta pian mekin aloimme olla heittimenjohtajan kaltaisia kavereita.

AUK1 ja 2 ovat olleet meille varusmiespalveluksen rankinta aikaa. AUK1:n aikana tuskailimme johtajakoulutusten aikana ja AUK2:n aikana samat hommat, mutta enää emme tuskailleet. Tuliasemahommat olivat myös aluksi vaikea oppia, mutta nekin oppi nopeaa.

AUK:n loppua kohden olemme kehittyneet paljon ja olemme jo jonkinlaisia heittimenjohtajia, tosin porsaan alkioista ei kehittynyt tassipossua vaan tassiapina. Teimme siis tassihistoriaa olematta possuja. Olimme Tassiapinoita.

Takarivi vasemmalta: Jyri Ahvenjärvi, Jere Vehkalampi, Teemu Törmänen, Jarkko Ojala, Timo Rimali, Arttu Holappa, Jaakko Matturi, Aatu Konttinen, Juho Kuukasjärvi ja Juho-Valtteri Helenius.
Eturivi vasemmalta: Nico Posio, Toni Karjalainen ja Joni Tyni.

Kranaatinheitinlinja Tulenjohtolinja

Peruskoulutuskauden jälkeen tulenjohtueeseen suunnan- neita oppilaita alettiin tasai- sen tappavaan tahtiin hukuttaa tulenjohtamisen mittaustoiminnan teoriaan, mm. tasotyöskentelyn opettelemiseen kului kurssin alus- sa jonkun verran vapaa-aikaa. Pik- ku hiljaa Neki, Nakit ja Kokit al- koivat jäädä päähän ja tulenjohto- paikat ja maalipisteet löysivät paik- kansa tasolta. Vihdoin pääsim- me tutustumaan linjan kalustoon. Eniten perehdyimme viestimiehen välineisiin, eli radion ja maastotie- tokoneen käyttöön. Lisäksi tulen- johtomiesten välineet, eli maalipai- kannuslaite ja lasertäisyysmittari vaativat harjoittelua.

Ensimmäisinä käytännön har- joituskertoina maalipaikannus su- jui jähmeästi. Toiminta takkuili niin kommunikoinnissa kuin laitteiden

käytössä, mutta useiden toistojen jälkeen alkoi porukka muistamaan, mitä kenenkin kuului tehdä.

Pian olikin jo AUK1:n taiste- luharjoitus, missä kertosimme jo oppiamme asioita ampumahar- joitusta varten. Kasarmille palat- tuamme oli koeviikon aika. Viikon mittainen rutistus piti sisällään lin- jakohtaisia kokeita, johtajuuden kokeita ja fyysisiä testejä.

Kokeiden jälkeen RUK-valin- nat olivat selvillä ja puolet tulen- johdon oppilaista siirtyi Haminan lämpöön. Aliupseerikurssille jäävä osasto oli vain noin kahden tulen- johtoryhmän vahvuinen ja ryhmä- henki sekä yksittäisen taistelijan merkitys korostui huomasti AUK2:n harjoituksissa. Ensimmäinen näistä oli viikon mittainen taisteluharjoi- tus, johon tulenjohto jaettiin kah- teen ryhmään, PST- ja jääkäriin-

jan mukaan. Viiden päivän harjoi- tuksen aikana päästiin kokemaan miten epäsuoraa tulta käytetään hyökkäystilanteissa.

Harjoitukset sekä koko aliup- seerikurssi meni päällisin puolin hymy huulilla, paitsi sillä, joka sat- tui joutumaan harjoituksissa vies- timiehiksi, koska yhteyksissä il- meni silloin tällöin ongelmia. Mut- ta koko viestimiehen nakin pahin osa ei ollut itse yhteydet vaan... Com-kaapeli!! Siitä johdosta ei voi julkaisukelpoisesti kirjoittaa. Mil- loin sattui viestimies kompastu- maan kaapeliin ja kaatumaan naa- ma edellä lumeen. Siinä vaiheessa ei kauniita sanoja suusta päässyt, mutta muulla ryhmällä oli ainakin hauskaa seurata sitä. Sen kaapelin tarkoitus oli tehdä vain ja ainoas- taan harjoituksista sietämätöntä tai ainakin se tuntui siltä.

Tulenjohtolinja eroaa muis- ta linjoista, sillä toimimme pienis- sä ryhmissä emmekä joukkuee- na. Hyvät puolet tässä on kuiten- kin se, että pääsee tekemisiin eri linjojen kanssa ja opit tuntemaan muutkin kuin oman linjan oppi- laat. Olemme siis se pieni, mutta pippurinen osasto esimerkiksi jää- käreiden joukkueessa ja joukkue- en johtajan pelottavin ase - ei siis huonompi valinta ollenkaan!

Takarivi vasemmalta:

Kersantti Jenni Rossi, Antte Alatalo, Jere Väinämö, Mika Lumijärvi, Joni Sumén, Mikko Törmänen ja Kokelas Kimmo Kanervo.

Eturivi vasemmalta: Antti Lempeä, Sauli Manninen ja Antti Tolvanen.

TAPAHTUMA

AIKA

PAIKKA

Kotiuttaminen ja palvelukseen tulo

Kotiuttaminen 255 päivää palvelleet
Kotiuttaminen 347 ja 165 päivää palvelleet
Palvelukseen tulo 1/17

14.9.2016
15.12.2016
2.1.2017

Sodankylä ja Rovaniemi
Sodankylä ja Rovaniemi
Sodankylä ja Rovaniemi

Juhlatilaisuuksia ja maanpuolustustapahtumia

Vala ja vakuutus
Kenttäiltahartaus
Kotiuttamisjuhla
Kotiuttamisjuhla
Jääkäriprikaatin vuosipäivä (1.10.)
Rovaniemen ilmatorjuntapatteriston perinnekäivä
Itsenäisyyspäivä

5.8.2016
8.9.2016
13.9.2016
14.12.2016
30.9.2016
25.11.2016
6.12.2016

Enontekiö
Sodankylä
Sodankylä ja Rovaniemi
Sodankylä ja Rovaniemi
Rovaniemi
Rovaniemi
Sodankylä ja Rovaniemi

Urheilua

Jääkäriprikaatin partiosuunnistus
Jeesiön lenkki polkupyöräkilpailu
Jääkäriprikaatin ammuntakilpailu

17.8.2016
27.8.2016
30.8.2016

Sodankylä
Sodankylä
Sodankylä ja Rovaniemi

Alueraivaamiset

Pikku-Petsamo
Ylisenvaara
Misi ja Venejärvi

8. - 13.8.2016
22. - 31.8.2016
19. - 28.9.2016

Ivalo
Sodankylä
Rovaniemi

Harjoituksia

Rovaniemen ilmatorjuntapatteriston peruskoulutuskauden ampumaharjoitus 216
Lapin jääkäripataljoonan peruskoulutuskauden taisteluampumaharjoitus 216
Taisteluosaston kertausharjoitus
Paikallispuolustusharjoitus PAPU Pohjoinen 2
Lapin jääkäripataljoonan ryhmäammunnat 216
Rovaniemen ilmatorjuntapatteriston taisteluharjoitus 1/216
Rovaniemen ilmatorjuntapatteriston taisteluharjoitus 2/216
Lapin jääkäripataljoonan taisteluharjoitus 1/216
Lapin jääkäripataljoonan taisteluharjoitus 2/216
Jääkäriprikaatin taisteluharjoitus 216
Ilmapuolustusharjoitus IPH 2
Lapin jääkäripataljoonan erikoiskoulutuskauden kurssien taistelu- ja ampumaharjoitus 116
Maavoimien vaikuttamisharjoitus
Alueellinen yhtymäharjoitus ALYHTH Pohjoinen 1
Jääkäriprikaatin joukkueammunnat 216

8. - 13.8.2016
8. - 15.8.2016
22. - 26.8.2016
5. - 9.9.2016
3. - 13.10.2016
26. - 29.9.2016
17. - 21.10.2016
18. - 21.10.2016
1. - 4.11.2016
7. - 11.11.2016
15. - 24.11.2016
12. - 16.9.2016
15. - 25.11.2016
28.11. - 2.12.2016
5. - 9.12.2016

Sarriöjärvi
Kyläjärvi
Rovajärvi
Rovajärvi
Kyläjärvi
Sarriöjärvi, Heinuvaara
Sarriöjärvi, Heinuvaara
Kyläjärvi
Kyläjärvi
Kyläjärvi
Lohtaja
Kyläjärvi
Rovajärvi
Sotinpuro
Sarriöjärvi

Oikaisu

Etupyörässä 1/2016 oli rovasti Terhomatti Hämeenkorven tervehdyksessä väärä kuva. Pahoittelemme virhettä.

Tässä kuvassa rovasti Terhomatti Hämeenkorpi.

Lapin tähtikunta

Sodankylä Lapin tähtikunta

Sodankylä on lähes 9 000 asukkaan vilkas, viihtyisä ja kehittyvä kuntakeskus - Lapin tähtikunta. Meillä pääset nauttimaan kauniista luonnosta ja kaupunkitasoisista palveluista. Virkeä kyläkuva ja kansainvälistyvä tunnelma houkuttelevat ihmisiä tänne ympäri maailman. Mielenkiintoisten työmahdollisuuksien lisäksi Sodankylästä löydät monenlaisia aktiviteetteja myös vapaa-ajallesi.

Tulevia tapahtumia 2016

WaterCross Nilimellassa 6.8.

LuostoClassic 11. - 14.8.

Porttipahtauistelu 27.8.

Kieringin maalaismarkkinat 2. - 4.9.

**Tankavaaran Kultakylän Rock´n Roll
& Blues Nights 25. - 26.11.**

Joulunavajaiset 3.12.

*Kunnan tapahtumakalenterista löydät
viimeisimmät tiedot tulevista tapahtumista:
www.sodankyla.fi*

Käyntikohteita Sodankylässä

Museo-Galleria Alariesto

Sodankylän kotiseutumuseo

**Tankavaaran Kultakylä ja
Kultamuseo**

Urho Kekkosen kansallispuisto

Pyhä-Luoston kansallispuisto

*Matkailuneuvonnan nettisivuilta löydät
lisätietoa paikallisista käyntikohteista:
www.visitsodankyla.fi*

Tervetuloa viihtymään!

Löydät meidät myös Facebookista:
www.facebook.com/sodankylankunta www.facebook.com/visitsodankyla

